

STUDII BIBLICE

Ellen G. White

LA SFÂRȘITUL ACESTOR ZILE: MESAJUL CĂRȚII EVREI

Comentarii ale studiilor Școlii de Sabat

ianuarie – februarie – martie
2022

*Citate din Spiritul Profetic,
aranjate pentru studiul zilnic*

Traducere: Alina Badea

© 2021 Editura Viață și Sănătate

Toate drepturile rezervate pentru ediția în limba română.

Titlul în original: *E. G. White Notes for the Sabbath School Lessons*

Traducere: Alina Badea

Tehnoredactare: Irina Toncu

Corectură: Lavinia Goran

Notă: În această ediție, numărul paginii indicat la sfârșitul fiecărui citat este cel din ediția în original, care se regăsește în ediția digitală în limba română, iar în edițiile tipărite, între paranteze pătrate, în text.

Cartea *Hristos, Lumina lumii* este menționată cu acest titlu (deși este cunoscută cititorilor noștri și ca *Viața lui Iisus* sau *Cel așteptat de veacuri*), cu care apare și pe site-ul Ellen G. White Writings, unde, sub titlul *Viața lui Iisus*, este o altă lucrare.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WHITE, ELLEN GOULD HARMON

**La sfârșitul acestor zile : mesajul cărții Evrei : comentarii ale studii-
lor Școlii de Sabat : ianuarie-februarie-martie 2022 : citate din Spiritul
Profetic, aranjate pentru studiul zilnic / Ellen G. White ; trad.: Alina Badea.**

- Pantelimon : Viață și Sănătate, 2021

ISBN 978-606-087-105-7

I. Badea, Alina (trad.)

CUPRINS

1. Epistola către evrei și către noi.....	5
2. Mesajul Epistolei către evrei	13
3. Fiul promis.....	20
4. Isus, Fratele nostru.....	28
5. Isus, Dătătorul odihnei.....	36
6. Isus, Preotul vrednic de încredere.....	44
7. Isus, ancora sufletului	52
8. Isus, Mijlocitorul noului legământ	60
9. Isus, jertfa desăvârșită	68
10. Isus ne deschide calea prin perdeaua dinăuntru	76
11. Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre.....	84
12. Am primit o împărăție care nu se poate clătina.....	92
13. Stăruțiți în dragostea frățească.....	100

1

EPISTOLA CĂTRE EVREI ȘI CĂTRE NOI

Sabat după-amiază, 25 decembrie

Studiați cu atenție primul capitol din Evrei! Dovediți interes față de Scripturi! Citiți-le și studiați-le cu atenție! „În ele socotiți că aveți viața veșnică”, spunea Domnul Hristos, „dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” Pentru noi, totul este să avem o cunoaștere din experiență, individuală, a lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos, pe care L-a trimis El. „Căci viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, p. 404

Bărbați, femei și tineri, Dumnezeu vă cere să aveți tărie morală, voință statornică și perseverență în atingerea scopului, o minte care să nu se bazeze pe afirmațiile altora, ci să cerceteze și să analizeze singură înainte de a accepta sau respinge ceva, care să studieze și să cântărească dovezile și să I le prezinte Domnului în rugăciune: „Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mână largă și fără mustrare, și ea îi va fi dată.” ... Această cerere pentru înțelepciune nu trebuie să fie o rugăciune lipsită de sens și de importanță, care să se șteargă din minte imediat ce s-a încheiat, ci una care să exprime dorința puternică și sinceră a inimii, o dorință care apare atunci când ești conștient de faptul că îți lipsește înțelepciunea de a discerne voia lui Dumnezeu.

După ce rugăciunea este înălțată, dacă răspunsul nu este observat imediat, nu obosiți în așteptare și nu deveniți nestatornici! Nu vă îndoiiți! Prindeți-vă de fâgăduința: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta.” Ca și văduva stăruitoare, susțineți-vă cazul, urmăriți-vă scopul cu fermitate. Este obiectivul acesta important și cu consecințe importante pentru voi? Cu siguranță că da. Atunci, nu șovăiți, deoarece credința voastră poate fi pusă la încercare. Dacă lucrul pe care îl doriți este de valoare, atunci merită un efort serios, stăruitor. Aveți fâgăduința; voi vegheați și rugați-vă! Fiți perseverenți și rugăciunea voastră va primi

răspuns – nu Dumnezeu este Cel care v-a făgăduit? Dacă vă costă ceva ca să-l obțineți, când îl veți primi îl veți prețui mai mult. Vi se spune clar că, dacă vă veți îndoii, nu trebuie să vă așteptați să primiți ceva de la Domnul. Aici este dată avertizarea să nu obosiți, ci să așteptați cu încredere împlinirea făgăduinței. Dacă cereți, El vă va da cu mână largă și fără mustrare. – *Mărturii*, vol. 2, pp. 130–131

Cât timp este în lume, creștinul va avea de înfruntat multe adversități. Vor fi provocări care să-i pună la încercare temperamentul și tocmai prin întâmpinarea acestora cu un spirit bun se dezvoltă darurile creștine. Dacă rănilor și insultele sunt suportate cu smerenie, dacă se răspunde cu blândețe la cuvintele jignitoare și se răspunde prin bunătate la faptele de asuprire, aceasta este dovada că Duhul lui Hristos locuiește în inimă, că se va Vișei celei vii curge prin mlădiță. În această viață, noi suntem în școala lui Hristos, unde trebuie să învățăm să fim blânzi și smeriți cu inima, iar în ziua socotelilor finale vom vedea că toate obstacolele pe care le-am întâmpinat și toate greutățile și neplăcerile pe care am fost chemați să le îndurăm sunt lecții practice pentru aplicarea principiilor viețuirii creștine. Dacă sunt suportate bine, ele dezvoltă asemănarea cu Hristos în caracter și îl deosebesc pe creștin de cei lumești. – *Ibidem*, vol. 5, p. 344

Duminică, 26 decembrie: Un început glorios

Prin Duhul Său Sfânt, vocea lui Dumnezeu ni s-a adresat fără încetare prin avertizări și învățături pentru a ne întări credința în Spiritul profeției. De repetate ori, mi s-a adresat porunca: Scrie lucrurile pe care ți le-am dat pentru a întări credința poporului Meu în poziția pe care a adoptat-o. Timpul și încercările nu au anulat învățăturile date, ci, de-a lungul anilor de suferință și jertfire de sine, au confirmat adevărul mărturiei date. Învățătura care a fost dată în primele zile ale vestirii soliei trebuie să fie susținută ca fiind o învățătură sigură pentru aceste zile ale încheierii vestirii ei. ... Dacă studiem cu atenție capitolul 2 din Evrei, vom învăța cât de important este să rămânem statornici la fiecare principiu al adevărului care ne-a fost dat. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 18 iulie 1907

Domnul Hristos a hotărât ca, după ce avea să Se înalțe de pe acest pământ, să le dea un dar acelora care crezuseră în El, însă și acelora care urmau să creadă în El. Ce dar le putea oferi, care să fie suficient de bogat pentru a semna și onora înălțarea Sa la tronul ceresc, în calitate de

mijlocitor? Acesta trebuia să fie demn de măreția și regalitatea Sa. El a hotărât să le dăruiască reprezentanților Săi darul celei de a treia Persoane a Dumnezeirii. Acest dar nu putea fi întrecut. El avea să le dea toate darurile în unul singur și astfel Duhul Sfânt, cu puterea Sa de a converti, de a ilumina și a sfinți avea să fie darul Său. ... El a venit în toată plinătatea și cu o putere extraordinară, ca și cum timp de veacuri fusese reținut, dar acum era revărsat cu îmbelșugare asupra bisericii.

Credincioșii erau reconverțiți. Păcătoșii se uneau cu credincioșii în căutarea mărgăritarului de mare preț. ... Fiecare creștin vedea în fratele său asemănarea divină în ce privește bunăvoința și dragostea. Un singur interes domina. Un singur obiectiv era deasupra tuturor celorlalte. Toate inimile băteau în armonie. Singura aspirație a credincioșilor era aceea de a vedea cine poate descoperi mai bine asemănarea cu Hristos în caracter, cine poate face mai mult pentru extinderea Împărăției Sale. – *My Life Today*, p. 36

Când ia inima în stăpânire, Duhul lui Dumnezeu transformă viața. Gândurile păcătoase sunt înlăturate, faptele rele sunt părăsite, iubirea, umilința și pacea iau locul mâniei, invidiei și certurilor. Bucuria ia locul întristării, iar fața oglindește lumina cerească. Nimeni nu vede mâna care ridică povara, nimeni nu vede lumina care se coboară de sus. Bindecuvântarea vine atunci când sufletul se predă prin credință lui Dumnezeu. Apoi, acea putere pe care niciun ochi omenesc nu o poate vedea creează o făptură nouă, după chipul lui Dumnezeu.

Este cu neputință pentru mintea limitată să înțeleagă lucrarea mântuirii. Taina ei întrece știința omenească, dar acela care trece de la moarte la viață își dă seama că aceasta este o realitate dumnezeiască. Putem cunoaște începutul mântuirii printr-o experiență personală. Urmărilor se văd în decursul veacurilor veșnice. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 173

Luni, 27 decembrie: Lupta

De pe Muntele Măslinilor, Mântuitorul a văzut furtunile care erau pe punctul să vină peste biserica apostolică și, pătrunzând mai adânc în viitor, ochii Săi au privit loviturile nemiloase și devastatoare care urmau să vină asupra urmașilor Săi în veacurile viitoare, de întuneric și persecuție. Prin câteva declarații succinte, de o semnificație uimitoare, El a profetizat felul în care conducătorii lumii acesteia vor nedreptăți biserica lui Dumnezeu.

Urmașii lui Hristos trebuiau să meargă pe aceeași cale a umilinței, ocării și suferinței pe care a mers Domnul lor. Vrăjmășia care a izbucnit împotriva Mântuitorului lumii se va manifesta împotriva tuturor acelor care vor crede în Numele Său.

Istoria bisericii timpurii a dovedit împlinirea cuvintelor Mântuitorului. Puterile pământului și ale iadului s-au unit împotriva lui Hristos, adică împotriva urmașilor Săi. ... Focurile persecuțiilor au fost aprinse. Creștinii au fost deposedați de proprietățile lor și alungați din casele lor. Ei „au dus o mare luptă de suferințe”. Ei „au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare” (Evrei 11:36). – *Istoria mântuirii*, pp. 320–321

În Egipt, ca favorit al împăratului și al poporului, conducător militar plin de succes, [Moise] fusese obișnuit să primească laude și aprecieri lingușitoare. Atrăsese poporul către sine. El spera să-l elibereze pe Israel prin propriile puteri. Mult diferite au fost lecțiile pe care a trebuit să le învețe ca reprezentant al lui Dumnezeu. Conducându-și turmele prin pustietatea munților și prin pajiștile înverzite ale văilor, el a învățat credința și blândețea, răbdarea, umilința și lepădarea de sine. A învățat să îngrijească oile slabe, să le oblojească pe cele bolnave, să le caute pe cele rătăcite, să le suporte pe cele nesupuse, să aibă grijă de mielușei și să hrănească oile bătrâne și pe cele slăbite.

În această lucrare, Moise a fost adus mai aproape de Marele Păstor. El a ajuns într-o legătură strânsă cu Sfântul lui Israel. Nu mai plănuia să facă o lucrare mare. El căuta să ducă la bun sfârșit cu credincioșie, ca pentru Dumnezeu, lucrarea încredințată lui. Recunoștea prezența lui Dumnezeu în jurul său. Întreaga natură îi vorbea despre Cel Nevăzut. Îl cunoștea pe Dumnezeu în mod personal și, meditând la caracterul Său, el începea să fie pătruns din ce în ce mai mult de prezența Sa. El a găsit un refugiu în brațele veșnice. – *Divina vindecare*, pp. 474–475

Niciodată sufletul încercat de nenorocire nu este iubit de Mântuitorul cu mai multă duioșie decât atunci când suferă disprețul din cauza adevărului. Când, din cauza adevărului, cel credincios se află la bara de judecată a tribunalelor nelegiuite, Domnul Hristos stă alături de el. Toate acuzațiile care îi sunt adresate credinciosului sunt îndreptate împotriva lui Hristos, în persoana sfinților Săi. Domnul Hristos a zis: „Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14:21). Domnul Hristos este condamnat din nou și din nou în persoana sfinților Săi. Când cei credincioși sunt aruncați în celulele închisorii din cauza adevărului, Domnul Hristos li Se arată și le încântă inima cu

dragostea Sa. Când ei suportă moartea de dragul lui Hristos, El le spune: „Ei pot să ucidă trupul, dar nu pot să rănească sufletul.” „Îndrăzniți, Eu am biruit lumea” (Ioan 16:33). – *That I May Know Him*, p. 275

Martți, 28 decembrie: O stare dificilă

Poți face mult pentru frații tăi, dacă vrei să te ascunzi în Dumnezeu și să lași ca Spiritul Său să-ți îmblânzească spiritul. Ai de înfruntat o categorie dificilă de oameni. Aceștia sunt plini de prejudecăți amare, dar nu mai mult decât era Saul. Dumnezeu poate lucra cu putere pentru frații tăi, dacă nu vei îngădui ca tu însuși să fii o piedică și dacă nu-ți vei îngrați propria cale. Lasă ca, în timp ce lucrezi, inima să-ți fie plină de dragoste fierbinte, de compasiune și de duioșie. Poți să dobori zidurile de fier ale prejudecăților doar dacă te prinzi de Hristos. ...

Ca slujitor al lui Hristos, nu trebuie să te lași ușor descurajat de dificultăți sau de împotrivirea cea mai înverșunată. Mergi înainte nu în numele tău, ci în tăria și în puterea Dumnezeului lui Israel! Îndură dificultățile ca un bun soldat al crucii lui Hristos! Isus a îndurat împotrivirea păcătoșilor față de El. Contemplă viața lui Hristos, încurajează-te și mergi înainte prin credință, cu mult curaj și plin de speranță! – *Mărturii*, vol. 3, p. 434

În loc ca lucrurile să ia o întorsătură favorabilă, oamenii răi și învățătorii mincinoși vor deveni din ce în ce mai răi, înșelându-se pe ei înșiși și înșelându-i pe alții. Să ne așteptăm la o împotrivire mult mai mare decât tot ce am cunoscut până acum. ... Acum, noi trebuie să facem din Domnul Hristos refugiul nostru, altfel, în zilele care ne stau înaintea, sufletele noastre vor fi copleșite de întuneric și disperare. Este un punct dincolo de care ajutorul oamenilor nu mai poate fi de niciun folos. Fiecare trebuie să trăiască prin credință atunci când este forțat să intre într-un conflict strâns și aparent mortal cu puterile întunericului. Fiecare trebuie să stea sau să cadă pentru el însuși. Săgețile nimitorului sunt gata să se năpustească asupra celor credincioși și nicio putere omenească nu este în stare să respingă atacul. Dar, dacă ochii noștri ar putea să fie deschiși, i-am putea vedea pe îngerii lui Dumnezeu cum îi înconjoară pe cei drekți, ca să nu li se facă niciun rău. ... Noi trebuie să privim la Domnul Isus, să studiem cuvintele Sale, să ne rugăm pentru spiritul Său. Ar trebui să fim mult mai des singuri cu Dumnezeu în meditație și rugăciune. Să ne rugăm mai mult și să vorbim mai puțin. Nu putem să ne încredem în înțelepciunea noastră,

în experiența sau în cunoașterea adevărului pe care am dobândit-o, ci noi trebuie să fim învățaței în fiecare zi, să privim la Învățătorul nostru ceresc cerând de la El învățatură și apoi, fără să căutăm ce este cel mai ușor, mai plăcut sau convenabil, trebuie să mergem înainte, știind că Acela care ne-a chemat este credincios. – *Our High Calling*, p. 362

Ori de câte ori este cineva înconjurat de nori, încurcat de împrejurări sau lovit de sărăcie ori de vreo nenorocire, Satana este și el acolo ca să ispitească și să necăjească. El ne atacă în punctele slabe din caracterul nostru. El caută să clatine încrederea noastră în Dumnezeu care îngăduie să existe asemenea stări de lucruri. Suntem ispitiți să ne pierdem încrederea în Dumnezeu și să punem la îndoială iubirea Lui. Adesea ispititorul vine la noi așa cum s-a dus la Hristos, înfățișându-ne slăbiciunea și defectele noastre. El speră să descurajeze sufletul și să sfărâme legătura noastră cu Dumnezeu. Atunci e sigur de prada lui. Dar, dacă îl vom întâmpina așa cum l-a întâmpinat Isus, vom scăpa de multe înfrângeri. Dacă stăm de vorbă cu vrăjmașul, îi dăm ocazie să câștige. – *In Heavenly Places*, p. 256

Miercuri, 29 decembrie: Să fie uniți

Locul de refugiu al lui Ilie pe muntele Horeb, deși neștiut de oameni, era cunoscut de Dumnezeu, iar prorocul obosit și descurajat nu a fost lăsat singur cu puterile întunericului, care apăsau. La intrarea în peștera în care Ilie își găsisse refugiul, Dumnezeu S-a întâlnit cu el printr-un înger puternic, trimis să se intereseze de nevoile lui și să-i lămurească planul divin pentru Israel.

Atâta timp cât nu învățase să se încreadă pe deplin în Dumnezeu, Ilie nu putea să-și ducă la bun sfârșit lucrarea pentru aceia care fuseseră amăgiți să se închine lui Baal. Biruința deplină de pe muntele Carmel deschise calea pentru biruințe și mai mari, dar, de la aceste ocazii minunate care i se deschiseseră, Ilie fusese alungat de amenințarea Izabelei. Omul lui Dumnezeu trebuia să fie făcut să înțeleagă slăbiciunea stării lui actuale în comparație cu poziția avantajoasă pe care Dumnezeu dorea ca el să o ocupe. – *Profeți și regi*, p. 167

Nu putem să facem nimic fără curaj și perseverență. Adresați cuvinte de speranță și curaj celor săraci și descurajați. Dacă este nevoie, dovediți în mod practic, palpabil, interesul vostru de a-i ajuta când ajung la strâmtoare. Cei care au avut multe avantaje ar trebui să-și amintească faptul

că ei înșiși greșesc în multe lucruri, că este dureros și pentru ei când li se descoperă greșelile și că este pus înaintea lor un model a ceea ce ar trebui să fie. Amintiți-vă că bunătatea va realiza mult mai mult decât cenzura. – *Divina vindecare*, p. 196

Satana este abil în a le sugera îndoieli și în a inventa obiecții împotriva mărturiei directe pe care o trimite Dumnezeu și mulți consideră că este o virtute, un semn de inteligență, să fie necredincioși, sceptici și gata să despice firul în patru. Cei care vor să se îndoiască vor avea din plin posibilitatea să o facă. Dumnezeu nu și-a propus să îndepărteze orice ocazie de îndoială. El dă dovezi care trebuie să fie cercetate cu atenție, cu o minte smerită și cu dispoziția de a ne lăsa învățați, și toți ar trebui să luăm decizii pe baza greutății dovezilor. ... Dumnezeu oferă suficiente dovezi pentru ca mintea sinceră să creadă, dar cel care întoarce spatele greutății dovezilor doar pentru că există câteva lucruri pe care, în înțelegerea lui limitată, nu le pricepe clar va fi lăsat în atmosfera rece, care dă fiori, a necredinței și a îndoielii și credința lui va naufragia.” – *Mărturii*, vol. 5, pp. 675–676

Când un om se maturizează, se așteaptă de la el o inteligență corespunzătoare, în raport cu anii lui și ocaziile pe care le-a avut. ... Dar, dacă așteptăm această manifestare a inteligenței progresive de la un copil, pe măsură ce anii trec, nu trebuie să așteptăm și de la creștin, să îl vedem crescând în har și în experiență? ...

Dumnezeu nu dorește să rămâneți niște începători. În lucrarea Sa, El are nevoie de tot ce puteți dobândi aici în direcția cultivării intelectuale și a unui discernământ ferm. El dorește să ajungeți în vârful scării și apoi să puneți piciorul în Împărăția lui Dumnezeu. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 330 (19 nov.)

Joi, 30 decembrie: La sfârșitul acestor zile

Așa cum a fost cu Ioan în exilul său, Isus va fi cu credincioșii Săi care vor fi făcuți să simtă mâna asupritorului din cauza credinței lor și a mărturisirii lui Isus Hristos. ... Furtuna și vijeliile persecuțiilor i-au făcut să se ascundă în crăpăturile stâncilor, dar ei erau adăpostiți în Stânca Veacurilor; și, în fortărețele munților, în peșterile și gropile pământului, Mântuitorul și-a descoperit prezența și slava Sa. Încă puțină, foarte puțină vreme, și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi. Ochii Săi ca para focului pătrund în cele mai adânci celule ale închisorilor și îi scot pe cei închiși acolo, pentru că

numele lor sunt scrise în cartea vieții Mielului. Ochiul Domnului sunt peste noi, împrejurul nostru, observând fiecare dificultate, cântărind fiecare pericol, și nu există loc în care ochii Săi să nu poată pătrunde, niciun necaz sau suferință a copiilor Săi la care dragostea Sa să nu poată ajunge. – *That I May Know Him*, p. 360

„Să ținem fără șovăire” (în engl.: stați tari, țineți-vă cu tărie de...). Aceasta nu înseamnă să ne ținem cu tărie de păcatele noastre, ci de mângâierea, de credința și de speranța pe care Dumnezeu ni le-a dat în Cuvântul Său. Să nu vă descurajați niciodată! Un om descurajat nu poate să facă nimic. Satana caută să vă descurajeze, spunându-vă că nu vă este de niciun folos să îi sluiți lui Dumnezeu, că nu merită și că este la fel de bine dacă în lumea aceasta va bucurați de plăceri. Dar „ce folosește unui om să câștige lumea toată, dacă își pierde sufletul?”. Puteți să vă bucurați de plăcerile lumii acesteia numai cu prețul lumii viitoare, dar vă puteți permite să plătiți un astfel de preț?

Noi trebuie să ținem fără șovăire și să trăim după toată lumina pe care o primim din cer. De ce? Pentru că Dumnezeu dorește să discernem adevărul veșnic și să lucrăm ca mâna Sa de ajutor întinsă către cei care nu știu despre iubirea Lui față de ei și să le transmitem lumina. Când v-ați predat lui Hristos, ați făcut un legământ în prezența Tatălui, a Fiului și a Duhului Sfânt, cele trei persoane ale Divinității cerești. „Țineți-vă cu tărie” de acest legământ. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 959

Tu poți să alegi, de exemplu, cine să conducă inima ta și să aibă control asupra minții tale. Dacă alegi să deschizi ușa sugestiilor celui rău, mintea ta va fi umplută cu întrebări pline de neîncredere și răzvrătire. Tu poți să spui ce simți, dar fiecare îndoială pe care o faci cunoscută este o sămânță care va germina și va aduce rod în viața altcuiva și nu vei mai putea să contracarezi în niciun fel influența cuvintelor tale. Este posibil ca tu să-ți revii cumva din momentele acelea în care ai fost ispitit ..., dar alții, care au fost răătăciți prin influența ta, s-ar putea să nu mai scape de necredința pe care le-ai sugerat-o tu. Cât este deci de important să le spunem celor din jur numai lucruri care să le dea putere spirituală și să le aducă lumină! – *That I May Know Him*, p. 228

Vineri, 31 decembrie

Pentru studiu suplimentar

Faptele apostolilor, din capitolul „Scrisori din Roma”, pp. 475–476.

MESAJUL EPISTOLEI CĂTRE EVREI

Sabat după-amiază, 1 ianuarie

În viața aceasta va trebui să înfruntăm încercări de foc și să facem sacrificii costisitoare, dar răsplata va fi pacea lui Hristos. Există atât de puțină tăgăduire de sine, atât de puțină suferință de dragul lui Hristos, încât crucea este aproape cu totul uitată. Noi trebuie să fim părtași cu Hristos la suferințele Sale dacă vrem să stăm triumfători împreună cu El, pe tronul Său. Atâta timp cât alegem calea ușoară, a satisfacerii dorințelor egoiste, și suntem înspăimântați de gândul de a ne tăgădui pe noi înșine, credința noastră nu va deveni niciodată fermă, iar noi nu vom putea cunoaște pacea lui Isus și nici bucuria care vine dintr-o biruință dorită. ...

Ne lipsește o credință vie, activă! Avem nevoie de ea, trebuie să o dobândim, pentru că, altfel, vom fi fără putere și vom cădea în ziua încercării. Întunericul care va fi atunci pe calea noastră nu trebuie să ne descurajeze sau să ne ducă la disparere. Este vâlul cu care Dumnezeu Își acoperă slava atunci când vine să aducă binecuvântări bogate. Ar trebui să știm acest lucru din experiența noastră trecută. În ziua în care Dumnezeu va sta la judecată cu poporul Său, această experiență va fi o sursă de mângâiere și de speranță. – *Mărturii*, vol. 5, p. 215

Hristos ne-a asigurat tot ce avem nevoie pentru a fi puternici. Ne-a dat Spiritul Sfânt, a cărui misiune este să ne amintească toate promisiunile pe care le-a făcut Hristos, că putem avea pace și putem avea sentimentul că am fost iertați. Dacă ne vom păstra ochii ațintiți spre Mântuitorul nostru și ne vom încrede în puterea Sa, vom fi umpluți cu un simțământ de siguranță, pentru că neprihănirea lui Hristos va deveni neprihănirea noastră...

Noi Îl dezonorăm vorbind despre ineficiența și neputința noastră. În loc să ne uităm la noi înșine, ar trebui să privim neîntrerupt spre Isus, să devenim în fiecare zi din ce în ce mai asemenea Lui, din ce în ce mai disponibili să vorbim despre El, mai bine pregătiți să-I slujim, să-I primim bunăvoința, dispoziția de a ajuta și binecuvântările pe care ni le oferă.

Dacă vom trăi astfel în comuniune cu El, ne vom întări prin puterea Lui și vom deveni un ajutor și o binecuvântare pentru cei din jurul nostru. – *Solii pentru tineret*, p. 107

Cele mai mari victorii pentru cauza lui Dumnezeu nu sunt cele câștigate prin argumente elaborate, prin mari avantaje, prin abundența de influență sau prin bogăția mijloacelor materiale, ci cele câștigate în camera de audiență a lui Dumnezeu, când credința serioasă, stăruitoare până la agonie, se prinde de brațul cel atotputernic. Când s-a văzut doborât la pământ și cu totul neajutorat, Iacov și-a revărsat sufletul înaintea lui Dumnezeu în agonie stăruitoare. Îngerul Domnului a insistat să fie lăsat să plece, dar Iacov nu l-a dat drumul. Lovit și suferind dureri puternice, omul și-a prezentat cererea serioasă cu acel curaj pe care îl dă credința vie. „Nu Te voi lăsa să pleci”, a spus el, „până nu mă vei binecuvânta.”

... Credința vie trebuie să se prindă de făgăduințe fără ezitare și atunci, dintr-o astfel de comuniune apropiată cu Dumnezeu, mulți vor putea veni cu fețe strălucitoare, spunând la fel ca Iacov: „Am văzut pe Dumnezeu față în față, și totuși am scăpat cu viață.” – *Mărturii*, vol. 4, pp. 443-444

Duminică, 2 ianuarie: Isus este Împăratul nostru

Sofismele și minciunile prin care [Satana] a căutat să împiedice lucrarea lui Isus, ura lui manifestată în copiii neascultării, acuzațiile sale nemiloase împotriva Aceluia a cărui viață era de o bunătate neegalată – toate acestea izvorau dintr-o dorință adâncă de răzbunare. Focurile înăbușite ale invidiei și răutății, ale urii și răzbunării au izbucnit la Calvar împotriva Fiului lui Dumnezeu, în timp ce tot cerul privea scena într-o groază tăcută.

După ce s-a adus ca jertfă, Hristos s-a înălțat la cer, refuzând adorarea îngerilor înainte de a fi prezentat cererea: „Vreau ca, acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu” (Ioan 17:24). Apoi, de la tronul Tatălui, cu nespuse iubire și putere, a venit răspunsul: „Toți îngerii lui Dumnezeu să I se închine!” (Evrei 1:6). Isus nu avea nicio pată. Umilindu-Se până la capăt și aducând o jertfă deplină, I s-a dat un nume care este mai presus de orice alt nume. – *Tragedia veacurilor*, pp. 501-502

Când L-a privit pe Hristos în puterea Sa, Pavel a izbucnit în strigăte de admirație și uimire: „Fără îndoială, mare este taina evlaviei! «Cel ce a fost arătat în trup a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost crezut în lume, a fost înălțat în slavă.»” „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, cele văzute și cele nevăzute: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El. El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El.” – *Lift Him Up*, p. 34

Ne aflăm în pragul unor evenimente mari și solemne. În fața noastră se află o criză cum nu s-a mai văzut niciodată în lume. Dar, așa cum a fost și pentru primii ucenici, cât de plăcută este pentru noi asigurarea că Împărăția lui Dumnezeu domnește mai presus de toate! Planul evenimentelor viitoare se află în mâinile Creatorului. Maiestatea cerului Se ocupă în mod personal atât de soarta popoarelor, cât și de interesele bisericii Sale. Învățătorul divin îi spune fiecărei persoane implicate în împlinirea planurilor Sale, așa cum i-a spus lui Cirus: „Eu te-am încins înainte ca tu să Mă cunoști” (Isaia 45:5). ...

Acela care nu doarme, care lucrează fără încetare pentru îndeplinirea planurilor Lui, Își va duce lucrarea înainte. El va împiedica realizarea intențiilor celor nelegiuiți și va încurca planurile celor ce uneltesc împotriva poporului Său. Cel care este Împăratul, Domnul oștirilor, Își are scaunul de domnie în mijlocul heruvimilor și continuă încă să-și protejeze copiii, în mijlocul conflictelor și al frământărilor dintre națiuni. Acela care domnește în ceruri este Mântuitorul nostru. El cântărește greutatea fiecărei încercări. El veghează cuptorul aprins în care trebuie să fie verificat fiecare credincios. Când fortărețele regilor vor fi doborâte, când săgețile mâniei vor străpunge inima vrăjmașilor lui Dumnezeu, poporul Lui se va afla în siguranță în mâinile Sale. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 121

Luni, 3 ianuarie: Isus este Mijlocitorul nostru

La aproximativ patruzeci de zile după nașterea lui Hristos, Iosif și Maria L-au dus la Ierusalim să-L înfățișeze înaintea Domnului și să aducă jertfă. Acest lucru era în conformitate cu legea iudaică și, ca înlocuitor al omului, Hristos trebuia să Se conformeze în totul legii. El fusese deja supus ritua-lului circumciziei, ca o asigurare că Se va supune legii.

... Legea prevedea că, dacă erau prea săraci ca să aducă un miel, părinții puteau aduce o pereche de turturele sau doi pui de porumbel, unul pentru arderea-de-tot, iar celălalt ca jertfă pentru păcat.

Darurile aduse Domnului trebuiau să fie fără cusur. Aceste daruri Îl reprezentau pe Hristos, de unde rezultă clar că Isus Însuși nu avea niciun defect fizic. El era „Mielul fără cusur și fără prihană” (1 Petru 1:19). Făptura Sa nu era desfigurată de vreun defect. Corpul Său era puternic și sănătos. Și, în tot timpul vieții Sale, a trăit în conformitate cu legile naturale. Atât fizic, cât și spiritual, El a fost un exemplu de ceea ce vrea Dumnezeu să fie oamenii, prin ascultare de legile Sale. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 50–51

Medierea pe care o face Hristos în sanctuarul de sus în favoarea omului este la fel de importantă pentru planul de mântuire ca moartea Sa pe cruce. Prin jertfa Sa, El a început această lucrare și, după înviere, S-a înălțat la cer pentru a o continua și încheia. Noi trebuie să intrăm, prin credință, dincolo de perdea, „unde Isus a intrat pentru noi ca înainte-mergător” (Evrei 6:20). Acolo se reflectă lumina crucii de pe Calvar. Acolo ajungem să înțelegem mai clar tainele răscumpărării. Mântuirea omului a fost realizată cu un preț infinit pentru cer. Sacrificiul făcut satisface cele mai înalte exigențe ale Legii lui Dumnezeu călcate de om. Isus a deschis calea către tronul Tatălui și, prin mijlocirea Sa, pot să fie prezentate înaintea lui Dumnezeu dorințele sincere ale tuturor acelor care vin la El prin credință. – *Tragedia veacurilor*, p. 489

Învăluit în stâlpul de nor, Răscumpărătorul lumii păstra comuniunea cu Israel. Să nu spunem deci că israeliții nu îl aveau pe Hristos. Când li s-a făcut sete în pustie și au început să murmure și să se plângă, Hristos a fost pentru ei ceea ce este și pentru noi – un Salvator plin de milă și delicată înțelegere, Mijlocitorul între Dumnezeu și om. După ce ne-am făcut partea pentru a ne curăți templul sufletului de întinarea adusă de păcat, sângele lui Hristos face pentru noi aceeași lucrare ca pentru israeliții de pe vremuri. – *Comentariile Ellen G. White în CBAZȘ*, vol. 6, p. 1061

Marti, 4 ianuarie: Isus este Căpetenia noastră

Prin Isus Hristos, Domnul Dumnezeu lansează permanent invitația pentru cei păcătoși și căzuți. El dorește să îi primească pe toți. Toți sunt bineveniți. El îi oferă iertare și celui mai păcătos. El va lua prada de la cel puternic, îl va elibera pe prizonier, va scoate tăciunile din foc. Va coborî funia îndurării Sale în cele mai mari adâncimi ale ticăloșiei umane și va ridica sufletul degradat, contaminat de păcat.

Fiecare ființă omenească este obiectul interesului iubitor al Celui care Și-a dat viața pentru a-i putea aduce pe oameni înapoi la Dumnezeu. Sufletele vinovate și lipsite de ajutor, gata să fie distruse de șiretenii și capcanele lui Satana, sunt îngrijite așa cum îngrijește un păstor de oile turmei sale. – *Divina vindecare*, pp. 161–162

Fiecare om este liber să aleagă de care putere vrea să fie stăpânit. Nimeni n-a căzut atât de jos, nimeni nu este atât de ticălos, încât să nu găsească eliberare în Hristos. În loc de rugăciune, demonizatul a putut să rostească numai cuvintele lui Satana. Cu toate acestea, strigătul nerostit

al inimii a fost auzit. Nu există strigăt al unei ființe în nevoie, chiar fără să fi fost rostit, care să nu fie ascultat. Aceia care vor consimți să intre în legământ cu Dumnezeu cerului nu vor fi lăsați în puterea lui Satana sau în slăbiciunile firii lor. Ei sunt invitați de Mântuitorul: „Să caute ocrotirea Mea, să facă pace cu Mine, da, să facă pace cu Mine” (Isaia 27:5). Duhurile întunericii se vor lupta pentru cel care odată a fost sub stăpânirea lor, dar îngerii lui Dumnezeu îl vor apăra cu o putere care va câștiga biruința. Domnul zice: „Se poate lua prada celui puternic? Și poate să scape cel prins din prinsoare?” „Da, zice Domnul, prada celui puternic va fi luată și cel prins de asupritor va scăpa, căci Eu voi lupta împotriva vrăjmașilor tăi și voi scăpa pe fiii tăi” (Isaia 49:24,25). – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 258–259

Lucrarea de biruire a răului trebuie făcută prin credință. Cei care merg pe câmpul acestei lupte vor vedea că trebuie să-și pună întreaga armură a lui Dumnezeu. Scutul credinței le va asigura protecția și îi va face să fie mai mult decât biruitori. În afară de credința în Domnul oștirilor și ascultarea de poruncile Sale, nimic nu le va fi de folos. Armate uriașe, dotate cu orice fel de facilități, nu vor folosi la nimic în ultimul mare conflict. Fără credință, îngerul oștirii nu poate ajuta. Numai trăirea în credință îi va face pe oameni de neînvinși și capabili să stea neclintii și statornici în fața răului, până la sfârșit. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 182–183

Miercuri, 5 ianuarie: Isus este Marele nostru Preot

Despre Hristos se spune că El umblă în mijlocul sfeșnicilor de aur. În felul acesta, este simbolizată legătura Sa cu bisericile. El este într-o continuă legătură cu poporul Său. El cunoaște adevărata stare a credincioșilor Săi. El observă rânduiala, pioșenia, cum și predarea lor. Deși El este Mare-Preot și Mijlocitor în sanctuarul de sus, El este totuși reprezentat ca umblând în sus și în jos în mijlocul bisericilor Sale de pe pământ. Cu o neobosită veghere și o neîntreruptă atenție, El veghează să vadă dacă lumina vreuneia dintre santinelele Sale arde slab sau strălucitor. Dacă luminile sfeșnicului ar fi lăsate numai în grija omului, flacăra care pâlpâie s-ar micșora și s-ar stinge, însă El este adevăratul străjer al casei Domnului, adevăratul păzitor al curților templului. Grija Lui continuă și harul Său susținător alcătuiesc izvorul vieții și luminii. – *Faptele apostolilor*, p. 586

Dumnezeu ne este descoperit prin Isus Hristos, Mijlocitorul, singura cale pe care El iartă păcatele. Dumnezeu nu poate ierta păcatele în detrimentul dreptății Sale, al sfințeniei Sale și al adevărului Său. Dar el iartă, și

iertă pe deplin. Nu există păcate pe care să nu le ierte în și prin Domnul Isus Hristos. Aceasta este singura speranță a credinciosului și, dacă rămâne aici, în credință sinceră, este sigur de iertare, iertare deplină și fără plată. Nu există decât o cale care este accesibilă pentru toți și, pe această cale, pe cel puțin și plin de păreri de rău, îl așteaptă o iertare îmbelșugată, cele mai negre păcate sunt iertate. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 7, pp. 912–913

Hristos nu consideră castele, culoarea pielii sau rangul ca necesare pentru ca un om să poată deveni supus al Împărăției Sale. Ca să fii primit în Împărăția Sa nu trebuie să fii bogat sau nobil prin naștere. Însă cei ce sunt născuți din Duhul sunt supușii Împărăției Sale. Doar caracterul spiritual va fi recunoscut de Domnul Hristos. Împărăția Sa nu este din lumea aceasta. Supușii Săi sunt cei care s-au făcut părtași firii dumnezeiești, fugind de stricăciunea care este în lume prin poftă. Iar acest har le este oferit de Dumnezeu. Domnul Hristos nu găsește supuși pregătiți pentru Împărăția Sa. El îi califică prin puterea Sa divină. Cei care au fost morți în greșelile și păcatele lor sunt treziți la o viață spirituală. Capacitățile pe care Dumnezeu li le-a dat ca să fie folosite pentru scopuri sfinte sunt curățite, rafinate și înălțate și ei sunt conduși pentru a-și forma caractere asemenea celui divin. ...

... Cum se uită ochii robilor la mâna stăpânilor lor și ochii roabei, la mâna stăpânei ei, așa și ei, trași cu funiile iubirii lui Hristos, privesc neîncetat la Acela care este Autorul și Desăvârșitorul credinței lor. Privind la Isus și respectând cerințele Sale, ei cresc în cunoașterea lui Dumnezeu și a Celui pe care L-a trimis El, Isus Hristos. Astfel, ei sunt transformați după chipul Său, trăsătură după trăsătură, până când ajung deosebiți de lume și se poate scrie despre ei: „Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2:9) – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 52 (13 febr.)

Joi, 6 ianuarie: Isus este Mijlocitorul unui legământ mai bun

„Punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare-Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri, ca slujitor al Locului Preasfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evrei 8:1,2).

Aici este descoperit sanctuarul noului legământ. Sanctuarul primului legământ a fost ridicat de om, clădit de Moise, însă acesta este edificat de Domnul, și nu de om. În primul sanctuar slujeau niște preoți pământești, dar

în acesta, Hristos, Marele nostru Preot, slujește la dreapta lui Dumnezeu. Primul se afla pe pământ, celălalt este în ceruri. – *Tragedia veacurilor*, p. 413

Când vorbește despre o inimă nouă, Domnul Isus înțelege prin aceasta mintea, viața, întreaga ființă. A avea o inimă schimbată înseamnă a-ți muta înclinațiile minții de la lume și a le prinde strâns de Hristos. A avea o inimă nouă înseamnă a avea o minte nouă, scopuri noi, motive noi. Care este semnul unei inimi noi? O viață schimbată. Aceasta înseamnă să murim zilnic, în fiecare oră, față de egoism și mândrie.

Se va manifesta apoi un spirit de bunătațe, dar nu din când în când, ci continuu. Va avea loc o schimbare categorică în atitudine, în comportament, în cuvinte și acțiuni față de toți cei cu care sunteți, într-un fel sau altul, în legătură. Nu veți amplifica defectele lor și nu-i veți pune într-o lumină nefavorabilă. Veți acționa în armonie cu Hristos. ...

Numai puterea lui Dumnezeu poate transforma o inimă de piatră într-o inimă de carne. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 100 (3 apr.)

A fi iertați în felul în care iartă Hristos nu înseamnă numai a fi iertați, ci și a fi reînnoiți în spiritul minții noastre. Domnul spune: „Vă voi da o inimă nouă.” Chipul lui Hristos trebuie să fie imprimat în mintea, în sufletul și în inima noastră. Apostolul spune: „Noi însă avem gândul lui Hristos.” Fără procesul transformator care se poate realiza numai prin puterea divină, înclinațiile inițiale spre păcat rămân în inimă în toată puterea lor, producând noi lanțuri, impunând o sclavie care nu poate fi niciodată înfrântă prin puterea omenească. ... Când va veni Hristos, balanța cerului va cântări caracterul și va hotărî dacă este curat, sfințit, sfânt. ...

Fericirea este urmarea sfințeniei și a conformării continue cu voința lui Dumnezeu. Cei care vor fi sfinți în ceruri trebuie să fie mai întâi sfinți pe pământ, pentru că, în momentul în care vom părăsi acest pământ, vom lua cu noi caracterul, iar aceasta va însemna de fapt că vom lua cu noi câteva dintre elementele cerului care ne-au fost împărtășite prin neprihănirea lui Hristos. ... Experiența care urmează după predarea completă în mâna lui Dumnezeu înseamnă neprihănire, pace și bucurie în Duhul Sfânt. – *Asemenea lui Hristos*, p. 303 (16 oct.)

Vineri, 7 ianuarie

Pentru studiu suplimentar

Asemenea lui Hristos, „Hristos S-a jertfit pentru noi”, p. 17 (3 ian.);

Faptele apostolilor, cap. „Corint”.

FIUL PROMIS

Sabat după-amiază, 8 ianuarie

Îngerii lui Dumnezeu au fost însărcinați să viziteze perechea căzută și să-i informeze pe cei doi că, deși nu-și mai puteau păstra starea sfântă și căminul din Eden, totuși cazul lor nu era cu totul lipsit de speranță. Li s-a spus că Fiul lui Dumnezeu, care stătuse de vorbă cu ei în Eden, fusese mișcat de milă când le-a văzut situația deznădăjduită și Se oferise de bună voie să ia asupra Sa pedeapsa cuvenită lor, să moară pentru ei, ca omul să poată totuși trăi prin credința în ispășirea pe care Hristos a propus s-o facă pentru el. Prin Domnul Hristos a fost deschisă o ușă de speranță pentru ca omul, în ciuda marelui lui păcat, să nu fie sub stăpânirea absolută a lui Satana. Credința în meritele Fiului lui Dumnezeu avea să-l înalțe pe om astfel încât acesta să poată rezista șiretlicurilor lui Satana. I se va acorda un timp de probă în care, printr-o viață de pocăință și de credință în răscumpărarea Fiului lui Dumnezeu, să poată fi mântuit din călcarea Legii Tatălui. – *Istoria mântuirii*, pp. 46–47

În timpul lucrării Sale, Hristos luminase mintea ucenicilor cu privire la aceste profeții: „Și a început de la Moise și de la toți prorocii și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El” (Luca 24:27). Petru, predicându-L pe Hristos, și-a luat temeiurile dovezilor sale din Vechiul Testament. Ștefan urmase aceeași cale. Și Pavel a folosit Scripturile care profetizau nașterea, suferințele, moartea, învierea și înălțarea lui Hristos. Prin inspi-rata mărturie a lui Moise și a profeților, el a dovedit în mod lămurit că Isus din Nazaret era una și aceeași persoană cu Mesia și a arătat că, din zilele lui Adam, glasul lui Hristos a fost acela care a vorbit prin patriarhi și profeți.

Profeții lămurite și speciale fuseseră date cu privire la venirea Celui făgăduit. Lui Adam i s-a dat asigurarea despre venirea Răscumpărătorului. Pentru primii noștri părinți, sentința rostită asupra lui Satana: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei zdrobi călcăiul” (Geneza 3:15) a fost o făgăduință a răscumpărării, adusă la îndeplinire prin Hristos. – *Faptele apostolilor*, pp. 221–222

Fusese greu chiar și pentru îngerii să pătrundă înțelesul adânc al tainei mântuirii, să înțeleagă faptul că Fiul lui Dumnezeu, Comandantul cerului, trebuia să moară pentru omul vinovat. Când i-a fost dată lui Avraam porunca de a-l aduce ca jertfă pe fiul său, interesul ființelor cerești a fost trezit. Cu mare atenție, ele au urmărit fiecare pas în aducerea la îndeplinire a acestei porunci. Când, la întrebarea lui Isaac: „Unde este mielul pentru arderea-de-tot?”, Avraam a răspuns: „Domnul Însuși va purta de grijă de miel” și când mâna tatălui a fost oprită în momentul în care era gata să-l înjunghie pe fiul său, iar berbecul de care Se îngrijise Dumnezeu a fost adus ca jertfă în locul lui Isaac, atunci s-a revărsat lumină asupra tainei mântuirii și chiar îngerii au înțeles mult mai clar hotărârea minunată pe care Dumnezeu o luase pentru mântuirea omului (1 Petru 1:12). – *Patriarhi și profeți*, p. 155

Duminică, 9 ianuarie: La sfârșitul acestor zile

Prietene peregrin, noi suntem încă înconjurați de umbre și de zarva frământărilor pământului, dar, în curând, Mântuitorul nostru trebuie să Se arate ca să aducă eliberare și odihnă. Să privim prin credință viitorul binecuvântat, așa cum a fost descris de mâna lui Dumnezeu. Acela care a murit pentru păcatele lumii deschide larg porțile Paradisului pentru toți cei care cred în El. În curând, lupta se va sfârși și biruința va fi câștigată. În curând, Îl vom vedea pe Acela în care sunt concentrate speranțele noastre de viață veșnică. Și, în fața Sa, încercările și suferințele acestei vieți vor părea ca un nimic. „Nimeni nu-și va mai aduce aminte de lucrurile trecute și nimănui nu-i vor mai veni în minte.” „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. «Încă puțină, foarte puțină vreme», și «Cel ce vine va veni și nu va zăbovi.»” „Israel va fi mântuit de Domnul cu o mântuire veșnică. Voi nu veți fi nici rușinați, nici înfrunțați în veci” (Isaia 65:17; Evrei 10:35-37; Isaia 45:17). – *Profeți și regi*, pp. 731–732

Când, atras de puterea lui Hristos, păcătosul se apropie de crucea înălțată a Domnului și se pleacă înaintea ei, are loc o nouă creațiune. El primește o inimă nouă. El devine o făptură nouă în Isus Hristos. El devine întru totul sfânt. Dumnezeu Însuși îl socotește „neprihănit pe cel ce crede în Isus” (Romani 3:26). „Iar pe aceia pe care i-a socotit neprihăniți, i-a și proslăvit” (Romani 8:30). Oricât de mari ar fi rușinea și decăderea cauzate

de păcat, cinstea și înălțarea datorate iubirii răscumpărătoare vor fi și mai mari. Tuturor ființelor omenești care se străduiesc să ajungă asemenea chipului divin le sunt puse la dispoziție comorile cerului, o putere deosebită, care le va așeza într-o poziție chiar mai înaltă decât aceea a îngerilor care n-au păcătuț niciodată. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 163

Isus îmi adresează mie făgăduințele și avertizările Sale. Dumnezeu a iubit lumea atât de mult, încât a dat pe unicul Său Fiu, ca eu, crezând, să nu pier, ci să am viață veșnică. Experiențele arătate în Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să devină experiențele mele. Rugăciunea și făgăduința, învățătura și avertismentul sunt ale mele. „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine” (Galateni 2:20). Atunci când credința primește și asimilează astfel principiile adevărului, ele devin o parte a ființei, o parte care pune în mișcare viața. Cuvântul lui Dumnezeu primit în suflet modelează gândurile și determină dezvoltarea caracterului.

Privind neconținut la Isus cu ochii credinței, vom fi întăriți. Dumnezeu va da cele mai scumpe descoperiri credincioșilor Săi care flămânzesc și însetează. Ei vor simți că Hristos este un Mântuitor personal. Hrânindu-se din Cuvântul Lui, ei constată că acest Cuvânt este duh și viață. Cuvântul distruge natura firească, pământească, și dă o nouă viață în Isus Hristos. Duhul Sfânt vine în suflet ca un Mângâietor. Prin lucrarea de transformare a harului Său, chipul lui Dumnezeu este reprodus în ucenicul Său și el devine o făptură nouă. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 390–391

Luni, 10 ianuarie: Dumnezeu ne-a vorbit prin Fiul

Scripturile arată în mod clar legătura dintre Dumnezeu și Hristos și scot la iveală la fel de clar personalitatea și individualitatea fiecărui. ...

Individualitatea Tatălui și cea a Fiului și, de asemenea, unitatea care există între ele sunt prezentate în capitolul 17 din Ioan, în rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi: „Și Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor. Mă rog ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine și Eu, în Tine, ca și ei să fie una în Noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 17:20,21).

Unitatea care există între Hristos și ucenicii Săi nu anulează individualitatea vreunuia dintre ei. Ei sunt una în scopuri, gândire, caracter, dar nu

ca persoană. În acest fel sunt una Dumnezeu și Hristos. – *Divina vindecare*, pp. 421–422

Satana este hotărât să facă în așa fel încât oamenii să nu înțeleagă dragostea lui Dumnezeu, care L-a determinat să-L dea pe singurul Său Fiu pentru a salva un neam omenesc pierdut, pentru că bunătatea lui Dumnezeu este aceea care îi conduce pe oameni la pocăință. Oh, cum să avem succes în a-i prezenta lumii dragostea adâncă și prețioasă a lui Dumnezeu? Nu o vom putea cuprinde pe nicio altă cale decât exclamând: „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3:1). Să le spunem celor păcătoși: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” (Ioan 1:29). Când Îl vom prezenta pe Domnul Isus ca reprezentant al Tatălui, vom fi în stare să risipim umbrele pe care Satana le-a așternut pe calea noastră ca să nu vedem mila lui Dumnezeu și dragostea Sa de nedescris, așa cum au fost manifestate în Isus Hristos. Priviți la crucea de pe Golgota! Ea este garanția sigură a iubirii fără margini și a milei nemăsurate a Tatălui ceresc. – *Solii alese*, cartea 1, p. 156

În Împărăția lui Dumnezeu, locul nu este dobândit prin favoritism. Nu este câștigat și nici nu este primit printr-o împărțire arbitrară. El este rezultatul caracterului. Cununa și tronul sunt semnele atingerii unei anume stări, semne ale biruinței asupra ta însuși prin harul Domnului nostru Isus Hristos.

Mult timp după aceea, când Ioan ajunsese să-L iubească pe Hristos prin împărțășirea cu suferințele Sale, Domnul Isus i-a descoperit care este condiția apropierii de Împărăția Sa. „Celui ce va birui”, a spus Hristos, „îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 3:21). Cel care stă cel mai aproape de Hristos va fi acela care a băut mai din plin din spiritul Său de sacrificiu de sine plin de iubire ... iubirea care l-a făcut pe ucenic cum L-a făcut și pe Domnul nostru să dea totul, să trăiască, să lucreze și să Se sacrifice, chiar până la moarte, pentru mântuirea omenirii. – *Faptele apostolilor*, p. 543

Marti, 11 ianuarie: El este oglindirea slavei lui Dumnezeu

Domnul Isus Hristos, Fiul divin al lui Dumnezeu, a existat din veșnicie ca persoană distinctă, și totuși una cu Tatăl. El a fost Slava neîntrecută a cerului. El a fost Comandantul făpturilor cerești inteligente și a avut dreptul

de a primi omagiul plin de adorare al îngerilor. Acest drept nu a fost luat abuziv de la Dumnezeu. „Domnul m-a făcut cea dintâi dintre lucrările Lui, înaintea celor mai vechi lucrări ale Lui”, declară El [Aici se afirmă că aceste cuvinte, spuse despre înțelepciune, se referă la Domnul Isus. Faptul că în românește cuvântul *înțelepciune* este de genul feminin nu ar trebui să ne încurce în înțelegerea acestui lucru – n.r.], „am fost așezată din veșnicie, înainte de orice început, înainte de a fi pământul. Am fost născută când încă nu erau adâncuri, nici izvoare încărcate cu ape; am fost născută înainte de întărirea munților, înainte de a fi dealurile, când nu erau încă nici pământul, nici câmpiile, nici cea dintâi fărâmə din pulberea lumii. Când a întocmit Domnul cerurile, eu eram de față; când a tras o zare pe fața adâncului...” (Proverbele 8:22-27).

În adevărul că Hristos a fost una cu Tatăl înainte de a fi fost puse temeliiile lumii se află lumină și slavă. Aceasta este lumina care strălucește într-un loc întunecat, făcându-l să fie plin de slava divină adevărată. Adevărul acesta, infinit de tainic în el însuși, deși este învăluit într-o lumină de nepătruns și de care nu poți să te apropii, explică toate celelalte adevăruri care sunt tainice și care altfel ar fi inexplicabile. – *Solii alese*, cartea 1, pp. 247–248

Mântuitorul nostru a comparat binecuvântarea iubirii răscumpărătoare cu un mărgăritar de mare preț. El Și-a ilustrat învățătura printr-o parabolă despre un negustor „care caută mărgăritare frumoase. Și, când găsește un mărgăritar de mare preț, se duce de vinde tot ce are și-l cumpără” (Matei 13:45,46). Mărgăritarul de mare preț este Însuși Domnul Hristos. În El se află toată slava Tatălui, plinătatea Dumnezeirii. El este strălucirea slavei Tatălui și expresia chipului Persoanei Sale. În caracterul Său sunt manifestate atributele lui Dumnezeu. Lumina Sa strălucește pe fiecare pagină a Sfințelor Scripturi. Neprihănirea Domnului Hristos, la fel ca un mărgăritar veritabil și pur, nu are niciun defect, nicio pată. Nicio lucrare omenească nu poate contribui la îmbunătățirea marelui și prețiosului dar al lui Dumnezeu. El este desăvârșit. În Domnul Hristos sunt „ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Coloseni 2:3). „El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare” (1 Corinteni 1:30). Tot ce poate împlini nevoile și dorințele nerostite ale sufletului omenesc, atât pentru lumea aceasta, cât și pentru cea viitoare, se află în Domnul Hristos. Răscumpărătorul nostru este acel mărgăritar atât de prețios, încât, în comparație cu El, toate celelalte

lucruri pot fi considerate fără nicio valoare. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 115

Miercuri, 12 ianuarie: Prin care a făcut universul

Deși vorbește despre natura omenească a Domnului Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu vorbește categoric și despre preexistența Sa. Cuvântul a existat ca făptură divină, chiar ca Fiul cel veșnic al lui Dumnezeu, fiind una cu Tatăl Său. El a fost Mijlocitorul legământului din veșnicie, acela în care urmau să fie binecuvântate toate popoarele lumii, atât iudei, cât și neamuri, dacă aveau să-L primească. „Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu” (Ioan 1:). Înainte de a fi creați îngerii și oamenii, Cuvântul era cu Dumnezeu și era Dumnezeu.

Lumea a fost făcută de El „și nimic din ce a fost făcut n-a fost făcut fără El” (Ioan 1:3). Dacă Domnul Hristos a făcut toate lucrurile, înseamnă că El a existat înainte de toate lucrurile. Cuvintele spuse cu privire la faptul acesta sunt atât de hotărâte, încât nimeni nu trebuie să aibă îndoieli. Domnul Hristos a fost Dumnezeu ca esență și în sensul cel mai înalt. El a fost cu Dumnezeu din veșnicie, Dumnezeu peste toate lucrurile, binecuvântat pentru veșnicie. – *Solii alese*, cartea 1, p. 247

În Hristos s-au unit divinul și umanul – Creatorul și ființa creată. Natura lui Dumnezeu, a cărui lege fusese călcată, și natura lui Adam, călcătorul legii, s-au întâlnit în Isus, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Și, pentru că a plătit cu propriul sânge prețul de răscumpărare, pentru că a trecut prin experiența omului, pentru că a întâmpinat ispita și a biruit-o în favoarea omului, pentru că, deși era fără păcat, a purtat ocară și vina păcatului, El devine Avocatul și Mijlocitorul omului. Ce asigurare se găsește aici pentru cel ispitit care se luptă, ce asigurare în fața universului care este martor; că Hristos este „un Mare-Preot milos și vrednic de încredere”! – *Comentariile Ellen G. White*, în *CBAZȘ*, vol. 7, p. 926

Mecanismul corpului omenesc nu poate fi înțeles pe deplin; el prezintă mistere care îi pun în uimire și pe cei mai inteligenți oameni. Pulsul nu încetează și fiecare respirație este urmată de o alta, nu ca în cazul unui mecanism care, odată pus în mișcare, își continuă lucrarea. În Dumnezeu trăim, ne mișcăm și ne continuăm existența. Inima care bate, pulsul viu, fiecare nerv și mușchi din organismul viu, toate sunt păstrate în bună rânduială și active de puterea unui Dumnezeu veșnic prezent.

Biblia ni-L arată pe Dumnezeu în locul Său înalt și sfânt, nu într-o stare de inactivitate, nu în tăcere și singurătate, ci înconjurat de zeci de mii de ori zece mii și mii de mii de făpturi sfinte, toate așteptând să împlinească voia Sa. Prin intermediul acestor mesageri, El este în legătură neîntreruptă cu fiecare colț al Împărăției Sale. Prin Duhul Său, El este prezent pretutindeni. Prin mijlocirea Duhului Său și a îngerilor Săi, El lucrează pentru copiii oamenilor.

El stă pe tron, deasupra frământărilor de pe pământ; toate lucrurile sunt descoperite cercetării Sale divine și, din veșnicia Sa măreață și netulburată, El poruncește să se facă ceea ce providența Sa vede că este cel mai potrivit. – *Divina vindecare*, p. 417

Joi, 13 ianuarie: „Astăzi Te-am născut”

Când Hristos S-a plecat pe malurile Iordanului după ce a fost botezat, cerurile s-au deschis și Duhul a coborât sub forma unui porumbel, asemenea aurului strălucitor, și L-a înconjurat cu slava Sa, iar vocea lui Dumnezeu s-a făcut auzită din cerul preainalt, spunând: „Acesta este Fiul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea” (Matei 3:17). Rugăciunea lui Hristos făcută în favoarea omului a deschis porțile cerului, iar Tatăl a răspuns, acceptând cererea făcută pentru neamul omenesc căzut. Isus S-a rugat în calitatea Sa de înlocuitor și siguranță a noastră și acum familia omenescă poate să aibă acces la Tatăl prin meritele preaiubitului Său Fiu. ...

Cele spuse lui Isus la Iordan ... cuprind întreaga omenire. Dumnezeu I-a vorbit lui Isus ca reprezentant al nostru. Cu toate păcatele și slăbiciunile noastre, nu vom fi părăsiți ca și cum nu am avea nicio valoare. ... Slava care a coborât asupra lui Isus este o mărturie a iubirii lui Dumnezeu față de noi. Ea ne vorbește despre puterea rugăciunii, despre modul în care vocea omului poate ajunge la urechea lui Dumnezeu și despre felul cum pot fi plăcute cererile noastre în curțile cerești. ... Lumina care cădea asupra capului Mântuitorului nostru, venită prin porțile cerului, va veni asupra noastră când ne rugăm să primim ajutor pentru a rezista ispitei. Vocea care I s-a adresat lui Isus îi spune fiecărui suflet credincios: „Acesta este copilul Meu preaiubit, în care Îmi găsesc plăcerea.” ... Răscumpărătorul nostru a deschis calea prin care chiar și cel mai păcătos, cel mai nevoiaș ... poate avea acces la Tatăl. Oricine poate avea parte de un cămin în locuințele pe care Isus S-a dus să le pregătească. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 83 (16 mart.)

Dumnezeu a adoptat natura omenească în persoana Fiului Său și a dus-o în cerul preaînalt. „Fiul omului” este Cel care are parte la tronul universului. „Fiul omului” este Acela pe care-L vor numi: „Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.” (Isaia 9:6). EU SUNT este Mijlocitorul între Dumnezeu și neamul omenesc, unindu-i prin mâinile Sale întinse. El, care este „sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși”, nu Se rușinează să ne numească frați (Evrei 7:26; 2:11). În Hristos, familia pământească și familia cerească sunt legate. Hristos glori-ficat este Fratele nostru. Cerul este învelit în corp omenesc și neamul omenesc este strâns la sânul Iubirii Infinite. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 25–26

Fiul lui Dumnezeu a murit pentru aceia care nu aveau niciun drept să beneficieze de dragostea Sa. El a îndurat pentru noi toate suferințele pe care Satana a fost în stare să le aducă asupra Lui.

Cât de minunat – aproape prea minunat pentru ca omul să poată înțelege – este sacrificiul făcut de Mântuitorul pentru noi! ... Când ne dăm seama că suferințele Sale au fost necesare pentru a asigura bunăstarea noastră veșnică, inima noastră este atinsă și sensibilizată. El S-a angajat prin legământ să aducă la îndeplinire mântuirea noastră deplină în așa fel, încât să satisfacă toate cerințele dreptății lui Dumnezeu și să rămână consecvent față de înalta sfințenie a Legii Sale.

Nicio făptură mai puțin sfântă decât Singurul Fiu al Tatălui nu ar fi putut să aducă o jertfă suficientă pentru a-i curăți pe toți – chiar și pe cei mai păcătoși și mai degradați oameni – cei care Îl primesc pe Mântuitorul ca jertfă de ispășire adusă pentru ei și ajung să fie ascultători de Legea Cerului. Nimic mai puțin nu ar fi putut să-l readucă pe om în starea de a primi favoarea lui Dumnezeu. – *Solii alese*, cartea 1, p. 309

ISUS, FRATELE NOSTRU

Sabat după-amiază, 15 ianuarie

El [Hristos] a venit în lumea aceasta în chip omenesc pentru a trăi ca om între oameni. El a preluat slăbiciunile naturii omenești pentru a fi pus la încercare și probat. În natura Sa omenească, Hristos a fost părtaș naturii divine. Prin întruparea Sa, El a câștigat într-un sens nou titlul de Fiul lui Dumnezeu. Îngerul i-a spus Mariei: „Puterea Celui Preaînalt te va umbri. De aceea, Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu” (Luca 1:35). În timp ce era Fiul unei făpturi omenești, El a ajuns Fiul lui Dumnezeu într-un sens nou. În felul acesta, El a trăit în lumea noastră ca Fiu al lui Dumnezeu, și totuși aliat prin naștere cu neamul omenesc.

Domnul Hristos a venit în chip omenesc pentru a le arăta atât locuitorilor lumilor necăzute, cât și lumii căzute, că s-au făcut pregătiri ample pentru a face în stare făpturile omenești să trăiască în credințioșie față de Creatorul lor. – *Solii alese*, cartea 1, pp. 226–227

Hristos a fost ispitit în toate lucrurile așa cum este ispitit omul, totuși El este numit „Sfântul” (Luca 1:35). Faptul că a fost posibil ca Isus să fie ispitit în toate lucrurile la fel ca noi, dar nu a păcătuit este o taină care a fost lăsată neexplicată muritorilor. Întruparea lui Hristos a fost dintotdeauna și va rămâne o taină. Lucrurile care sunt descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri, dar fiecare ființă umană trebuie să fie avertizată să nu se încumete să Îl considere pe Hristos cu totul om, ca unul dintre noi, pentru că nu se poate așa ceva. Nu este necesar pentru noi să cunoaștem momentul exact în care omenescul s-a împletit cu divinitatea. Noi trebuie să ne păstrăm picioarele pe Stânca Isus Hristos, ca Dumnezeu descoperit în corp omenesc. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, pp. 1128–1129

Hristos Și-a lăsat deoparte haina regală, coroana împărătească și înalta poziție de conducere pe care o avea și a coborât până la cele mai de jos adâncimi ale umilinței. Purtând natura omenească, El a întâmpinat toate ispitele naturii omenești și, pentru noi, l-a învins pe vrăjmaș în toate privințele.

El a făcut toate acestea pentru a le aduce oamenilor puterea prin care să poată deveni biruitori. „Toată puterea”, spune El, „Mi-a fost dată” (Matei 28:18). Și această putere El o dă tuturor aceluia care Îl urmează. Ei pot să demonstreze înaintea lumii puterea care există în religia lui Hristos, în ceea ce privește înfrângerea eului.

„Învățați de la Mine”, zice Hristos, „și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre” (Matei 11:29). De ce nu învățăm de la Mântuitorul în fiecare zi? De ce nu trăim într-o continuă comuniune cu El, astfel încât, în legătura noastră unul cu altul, să putem să vorbim și să ne purtăm blând și prietenos? De ce nu Îl onorăm pe Domnul, manifestând amabilitate și iubire unul față de altul? Dacă vorbim și trăim în armonie cu principiile cerului, cei necredincioși vor fi atrași la Hristos prin legătura lor cu noi. – *Mărturii*, vol. 9, p. 190

Duminică, 16 ianuarie: Fratele, ca Răscumpărător

În legile date lui Israel este o frumoasă ilustrație cu privire la legăturile dintre Hristos și poporul Lui. Când un evreu era silit, din cauza sărăciei, să se despartă de moștenirea lui și să se vândă chiar pe sine ca rob, datorită de a-l răscumpăra pe el și averea lui îi revenea celei mai apropiate rude (vezi Leviticul 25:25,47-49; Rut 2:20). Tot așa, lucrarea de a ne răscumpăra pe noi și moștenirea noastră pierdută prin păcat a căzut asupra Lui, care este ruda noastră cea mai apropiată. El a devenit ruda noastră pentru a ne putea mântui. Mai aproape decât tata, mama, fratele, prietenul sau cel ce ne iubește, este Domnul și Mântuitorul nostru. „Nu te teme”, zice El, căci „Eu te izbăvesc, te chem pe nume, ești al Meu.” „De aceea, pentru că ai preț în ochii Mei, pentru că ești prețuit și te iubesc, dau oameni pentru tine și popoare pentru viața ta” (Isaia 43:1,4).

Hristos iubește ființele cerești care înconjoară tronul Său, dar cum poate fi măsurată iubirea cea mare cu care ne-a iubit pe noi? Noi nu putem s-o înțelegem, dar putem ști din experiență că este adevărată. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 327

El [Hristos] nu a trecut pe lângă nicio ființă omenească pe care să o socotească nevrednică, ci a aplicat balsamul vindecător asupra fiecărui suflet. ... El căuta să le inspire nădejde celor mai neciopliți și celor mai nepromițători, dându-le întotdeauna asigurarea că ei pot să fie fără vină și neînținați și să ajungă să aibă acel caracter care să-i facă vrednici de numele de copii ai lui Dumnezeu.

Adesea, îi întâlnea pe aceia care se aruncaseră în stăpânirea lui Satana și care nu aveau putere să se desfacă din mrejele lui. Unora ca aceștia, descurajați, bolnavi, ispitiți și decăzuți, Isus le spunea cuvinte de cea mai duioasă milă, cuvinte de care ei aveau nevoie și pe care le puteau înțelege. Pe alții îi găsea în luptă pe viață și pe moarte cu vrăjmașul sufletelor. Pe aceștia îi încuraja să stăruie, asigurându-i că vor birui, pentru că îngerii lui Dumnezeu erau de partea lor și aveau să le dea biruința. – *The Faith I Live By*, p. 98

În toată viața Sa, Hristos a fost blând și smerit cu inima. El a ales o astfel de viață ca să poată veni în ajutorul familiei omenеști. El nu Și-a luat locul pe un tron, ca un Conducător al întregului pământ. El Și-a lăsat la o parte haina regală, a renunțat pentru o vreme la coroana Sa împărătească ca să poată fi făcut ca unul dintre membrii familiei omenеști. Nu a luat asupra Sa natura îngerilor. Lucrarea Lui nu era aceea a unui preot, conform cu rânduielele omenеști. Ar fi imposibil pentru om să înțeleagă poziția Sa înaltă dacă Duhul Sfânt nu i-ar face-o cunoscută. De dragul nostru, Și-a acoperit divinitatea în veșmânt omenesc și a coborât de pe tronul împărătesc. El a renunțat la poziția Sa de Comandant în curțile cerești și, pentru noi, S-a făcut sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să ne îmbogățim. În felul acesta, El Și-a ascuns slava sub o înfățișare de om, ca să-i poată aduce omenirii puterea Sa divină transformatoare. – *The Upward Look*, p. 67

Luni, 17 ianuarie: Nu I-a fost rușine să ne numească frații Lui

Moise a fost pregătit să ocupe un loc de frunte printre oamenii mari ai lumii, să strălucească în curțile celei mai glorioase împărății și să înalțe sceptrul puterii ei. Puterea lui intelectuală îl situează mai presus de oamenii mari ai lumii din toate veacurile. Ca istoric și poet, ca filosof, conducător de oști și legiuitor, el este fără egal. Dar, cu toate că avea lumea înaintea sa, Moise a avut tăria morală de a refuza perspectivele îmbietoare ale bogăției, măririi și faimei, alegând mai degrabă „să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului”.

Moise fusese învățat cu privire la răsplata de pe urmă, care avea să le fie dată slujitorilor umili și ascultători ai lui Dumnezeu, și, prin comparație, pentru el câștigul lumesc nu avea nicio valoare. Palatul magnific al lui faraon și tronul monarhului erau ademenitoare pentru Moise, dar el știa că

plăceri păcătoase, care-i făceau pe oameni să uite de Dumnezeu, se aflau la curțile domnești. El privea dincolo de palatul luxos, dincolo de coroana împăratului, la onorurile cele mari care le vor fi date sfinților Celui Preaînalt, într-o împărăție nemânjită de păcat. Prin credință, el a văzut o coroană nepieritoare pe care Împăratul cerurilor o va așeza pe fruntea biruatorului. Această credință l-a făcut în stare să se îndepărteze de domnia acestei lumi și să se unească cu poporul cel umil, sărac și disprețuit, care a ales să asculte mai degrabă de Dumnezeu decât să slujească păcatului. – *Patriarhi și profeți*, p. 246

Isus ne învață să-L numim pe Tatăl Său, Tatăl nostru. Lui nu-I este rușine să ne numească frați (Evrei 2:11). Atât de voioasă, atât de dornică este inima Mântuitorului să ne spună bun venit ca membri ai familiei lui Dumnezeu, încât, de la primele cuvinte pe care trebuie să le folosim când ne apropiem de Domnul, El pune asigurarea rudeniei noastre divine: „Tatăl nostru”.

Aici se dezvăluie minunatul adevăr, plin de încurajare și mângâiere, că Dumnezeu ne iubește ca pe Fiul Său. Aceasta și spunea Domnul Isus în ultima Sa rugăciune pentru ucenicii Săi: „Tu i-ai iubit cum M-ai iubit pe Mine” (Ioan 17:23).

Lumea aceasta, despre care Satana zisese că este a lui și pe care o stăpânise cu aspră tiranie, era acum înconjurată de iubirea Fiului lui Dumnezeu și, printr-o mare înfăptuire, legată din nou de tronul lui Dumnezeu. În clipa când a fost asigurată biruința aceasta, heruvimii și serafimii, precum și oștile nenumărate ale tuturor lumilor necăzute au cântat imnuri de laudă la adresa lui Dumnezeu și a Mielului. Ei s-au bucurat că s-a deschis o cale de scăpare pentru neamul omenesc decăzut și că pământul avea să fie răscumpărat de sub blestemul păcatului. Dar cât de mult se vor bucura aceia care sunt obiectul unei așa iubiri de neînchipuit! – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 103–104

Marti, 18 ianuarie: Om ca noi, părtaș sângelui și cărnii

A fost schimbată natura Fiului Mariei în natura divină a Fiului lui Dumnezeu? Nu, cele două naturi s-au contopit într-o singură persoană – omul Isus Hristos. În El a locuit trupește toată plinătatea Dumnezeirii. Când Hristos a fost crucificat, a murit natura Sa pământească. Dumnezeirea nu se poate stinge, nu poate muri, ar fi fost imposibil. Hristos Cel fără păcat îi va salva pe fiecare fiu și pe fiecare fiică a lui Adam care primesc salvarea

oferită, consimțind să devină copii ai lui Dumnezeu. Salvatorul a răscum-părat cu sângele Său omenirea căzută.

Este o mare taină, un mister care nu va putea fi înțeles pe deplin în toată măreția lui până când cei răscum-părați nu vor fi luați la cer. Doar atunci vor fi înțelese puterea, măreția și eficiența darului lui Dumnezeu pentru om. Însă vrăjmașul este hotărât să facă în așa fel încât lumea să fie indusă în eroare și să-l considere un lucru fără însemnătate. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 5, p. 1113

Tainele răscum-părării, cuprinzând natura divino-umană a lui Hristos, întruparea Sa și ispășirea făcută pentru păcat, constituie subiecte vrednice de pana și de cele mai înalte puteri ale minții oamenilor celor mai înțelepți, de acum și până la arătarea lui Hristos pe norii cerului cu putere și mare slavă. Însă, oricât s-ar strădui acești oameni din toată puterea lor să prezinte lucrarea lui Hristos și pe El Însuși, prezentarea ar fi foarte slabă față de realitate. ...

Subiectul răscum-părării va ocupa mintea celor răscum-părați și va fi pe buzele lor de-a lungul veacurilor veșnice. Reflectarea slavei lui Dumnezeu va străluci veșnic de pe fața Mântuitorului. – *Lift Him Up*, p. 76

Hristos S-a umilit pe Sine ca să poată sta în fruntea omenirii, să dea piept cu ispitele și să sufere încercările prin care trebuie să treacă oame-nii. El trebuia să știe ce au de întâmpinat oamenii din partea dușmanului ca să poată veni în ajutorul celor care sunt ispitiți. ...

Noi avem un caracter de apărat, și acesta este caracterul lui Hristos. ... Să ne ajute Domnul să murim față de eu și să fim născuți din nou, pentru ca Hristos să poată trăi în noi, aducându-ne acel principiu viu, activ, o putere care ne va păstra sfinți. – *My Life Today*, p. 335

Sufletele noastre trebuie să fie înconjurate de atmosfera cerului. Oamenii, bărbați și femei, trebuie să vegheze asupra lor înșiși, să fie permanent în gardă, pentru ca niciun cuvânt și nicio faptă bună a lor să nu poată fi interpretate greșit. Acela care mărturisește că este urmaș al lui Hristos trebuie să vegheze asupra sa, păstrându-se curat și nobil în cuget, cuvânt și faptă. Influența lui asupra altora trebuie să fie înălțătoare, iar viața lui să reflecte razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii.

Este nevoie de mai mult timp petrecut în rugăciune tainică, în strânsă comuniune cu Dumnezeu. Numai așa pot fi câștigate biruințele. Vigilența continuă este prețul siguranței. – *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, pp. 257–258

Miercuri, 19 ianuarie: A fost făcut desăvârșit prin suferință

Fiul lui Dumnezeu a venit de bunăvoie să realizeze lucrarea de ispășire. ... Doar Hristos era liber de orice obligație a legii și putea să ia asupra Sa răscumpărarea neamului omenesc păcătos. El avea puterea să-Și dea viața și să-Și-o ia din nou. ...

Totuși, această Ființă slăvită l-a iubit pe sărmanul păcătos și a luat chip de rob ca să sufere și să moară în locul omului. Isus ar fi putut să rămână la dreapta Tatălui Său, să poarte coroana și hainele Sale regale. Dar El a ales să schimbe toate bogățiile, onoarea și slava cerului pentru sărăcia omenirii și poziția Sa, de înaltă comandă, pentru groaza din Ghetsimani și pentru umilința și agonia de pe Golgota. A devenit un om al durerii și obișnuit cu suferința pentru ca, prin botezul suferinței și al sângelui, cu care a fost botezat, să poată curăți și răscumpăra o lume vinovată. „Iată că vin”, a fost consimțământul bucuros, „să fac voia Ta, Dumnezeul Meu” [text biblic tradus din versiunea folosită de autoare – n. tr.] – *Mărturii*, vol. 9, pp. 120–121

... Căutați-L pe Isus cu toată smerenia și cu toată blândețea! Nu încercați să atrageți atenția oamenilor asupra voastră. Faceți în așa fel încât ei să piardă din vedere instrumentul omenesc și să-L înalțe pe Isus. Vorbiți despre Isus, lăsați ca eul să se piardă în Isus! Există prea multă zarvă și prea multă agitație în legătură cu religia noastră, în timp ce Calvarul și crucea sunt uitate.

Noi suntem în cel mai mare pericol atunci când primim laude unul de la altul, când intrăm într-o alianță ca să ne înălțăm reciproc. Principala grijă a fariseilor era să-și asigure lauda oamenilor, dar Hristos le-a spus că aceea avea să le fie singura răsplată. Să ne angajăm în lucrarea care ne-a fost repartizată și să o facem pentru Hristos; dacă suferim lipsuri și greutate, să o facem de dragul lui Hristos. Divinul nostru Domn a fost făcut desăvârșit prin suferință. O, când vom vedea oameni care să lucreze cum a lucrat El? – *Ibidem*, vol. 5, p. 133

Cum am putea să ne îndoim vreodată și să fim în nesiguranță, cum am putea să ne simțim orfani? Isus a luat asupra Sa natura omenească, tocmai pentru a veni în ajutorul aceluia care au călcat Legea. El S-a făcut asemenea nouă, ca să putem avea pacea și siguranța veșnică. Avem în ceruri un Apărător și oricine Îl primește ca Mântuitor personal nu este lăsat orfan, ca să își poarte singur povara păcatelor sale.

„Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu.” „Și, dacă suntem copii, suntem și moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună-moștenitori cu Hristos, dacă suferim cu adevărat împreună cu El, ca să fim și proslăviți împreună cu El.” „Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că atunci când Se va arăta El vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2; Romani 8:17).

Cel dintâi pas pe care-l facem pentru a ne apropia de Dumnezeu este acela de a cunoaște și crede iubirea pe care El o are față de noi (1 Ioan 4:16), deoarece suntem conduși să venim la El, atrași de iubirea Sa. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, pp. 104–105

Joi, 20 ianuarie: Fratele nostru, ca Model

... Exemplificați în viața voastră lecțiile date de Hristos în Predica de pe Munte. Acestea vor produce asupra minții oamenilor o impresie mai profundă și vor avea o influență mai durabilă decât predicile rostite de la amvon. Poate că nu sunteți capabili să le vorbiți cu elocvență celor pe care doriți să-i ajutați, dar, dacă vorbiți cu modestie, ascunzându-vă eul în Hristos, cuvintele voastre vor fi dictate de Duhul Sfânt, iar Hristos, cu care conlucrați, va impresiona inima.

Exercitați acea credință care lucrează prin dragoste și care sfințește sufletul. Nimeni să nu-L facă acum pe Domnul să Se rușineze cu el din cauza necredinței lui. ... Privind la Isus, nu doar ca exemplu al nostru, ci și ca Autor și Desăvârșitor al credinței noastre, să mergem înainte, având încredere că El ne va asigura puterea pentru îndeplinirea fiecărei îndatoriri. – *Mărturii*, vol. 6, p. 472

... Prin cunoașterea lui Hristos și prin apropierea de El, noi putem deveni asemenea Lui, asemenea Celui ce este Exemplul nostru desăvârșit.

Comuniunea cu Hristos – cât de nespus de prețioasă este! De o astfel de comuniune va fi privilegiul nostru să ne bucurăm, dacă o vom căuta și dacă vom face orice sacrificiu pentru a o obține. Când au auzit cuvintele lui Hristos, primii ucenici au simțit că aveau nevoie de El. Ei L-au căutat, L-au găsit și L-au urmat. Au fost cu El acasă, la masă, în cămăruța de taină, la câmp. Au fost cu El ca niște elevi cu învățătorul lor, primind zilnic de pe buzele Lui lecțiile adevărului sfânt. Au privit la El așa cum privesc slujitorii la stăpânul lor, ca să afle care le este datoria. I-au slujit cu bucurie, plini de voioșie. L-au urmat așa cum își urmează soldații comandantul, luptând

lupta cea bună a credinței. „Și cei chemați, aleși și credincioși care sunt cu El, de asemenea... vor birui.” ...

... Această asemănare cu Isus nu va rămâne neobservată de lume. Este un subiect care atrage atenția și care este comentat. Creștinul poate să nu fie conștient de marea schimbare, deoarece, cu cât se aseamănă mai mult cu Hristos în caracter, cu atât mai modestă va fi părerea lui despre sine, dar schimbarea va fi văzută și simțită de toți cei din jurul său. Cei care au avut cea mai profundă experiență în privința lucrurilor spirituale sunt de parte de mândrie și de înălțarea de sine. Ei au cele mai smerite gânduri cu privire la ei înșiși și cele mai înalte concepții despre slava și desăvârșirea lui Hristos. Ei consideră că locul cel mai umil în slujba Sa este prea onorant pentru ei. – *Ibidem*, vol. 5, pp. 222–223

Hristos a venit pentru a sfărâma cătușele care țin sufletul în robia păcatului. „Dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi.” „Legea Duhului de viață în Hristos Isus m-a izbăvit de legea păcatului și a morții” (Ioan 8:36; Romani 8:2).

În lucrarea de mântuire, nu există constrângere. Nu este folosită nicio forță exterioară. Sub influența Duhului lui Dumnezeu, omul este lăsat liber să aleagă cui vrea să-i servească. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 466

Vineri, 21 ianuarie

Pentru studiu suplimentar

Calea către Hristos, cap. „Consacrarea”.

ISUS, DĂTĂTORUL ODIHNEI

Sabat după-amiază, 22 ianuarie

Dumnezeu le-a dat oamenilor memorialul puterii Lui creatoare, pentru ca ei să-L poată descoperi în lucrările mâinilor Sale. Sabatul ne îndeamnă să contemplăm slava Creatorului, așa cum este dezvăluită în lucrurile create de El. Tocmai pentru că a dorit ca noi să procedăm astfel, Domnul Isus a legat învățăturile Sale prețioase de frumusețea lucrurilor din natură. Mai mult decât în oricare altă zi, în ziua sfântă de odihnă ar trebui să cercetăm soliile înscrise de Dumnezeu pentru noi în natură. Parabolele Mântuitorului ar trebui studiate în același cadru în care au fost rostite, pe câmp și în dumbrăvi, sub cerul liber, în locurile pline de iarbă și de flori. Pe măsură ce ne apropiem de inima naturii, Domnul Hristos ne face să simțim realitatea prezenței Sale și vorbește inimii noastre despre pacea și dragostea Lui. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 25–26

Sabatul a fost sfințit la creațiune. Fiind rânduit pentru om, originea sa este în timpul acela „când stelele dimineții izburneau în cântări de bucurie și când toți fiii lui Dumnezeu scoteau strigăte de veselie” (Iov 38:7). Pacea odihnea asupra lumii, deoarece pământul era în armonie cu cerul. „Dumnezeu S-a uitat la tot ce făcuse și iată că erau foarte bune” și El S-a odihnit în bucuria lucrării Sale încheiate (Geneza 1:31).

Deoarece S-a odihnit în Sabat, „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o” – a pus-o deoparte pentru un scop sfânt. El i-a dat-o lui Adam ca o zi de odihnă. Era un semn de aducere-aminte a lucrării de creațiune și, în felul acesta, un semn al puterii lui Dumnezeu și al iubirii Sale. Scriptura zice: „El a lăsat o aducere-aminte a minunilor Lui”. „Înșușirile nevăzute ale Lui... se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El” (Geneza 2:3; Psalmii 111:4; Romani 1:20).

Pentru toți aceia care primesc Sabatul ca pe un semn al puterii creatoare și răscumpărătoare a lui Hristos, el va fi o desfătare. Văzându-L pe Hristos în Sabat, ei se desfată în El. Sabatul îi îndrumă către lucrările creațiunii, ca o dovadă a mării Lui puteri de a mântui. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 281, 289.

În Împărăția lui Dumnezeu vom descoperi mereu noi profunzimi ale planului de mântuire. Toți sfinții răscumparați vor vedea și vor aprecia ca niciodată mai înainte iubirea Tatălui și a Fiului și, de pe buze nemuritoare, vor izbucni cântări de laudă. El ne-a iubit, El Și-a dat viața pentru noi. Cu corpuri proslăvite, cu inimi curățite și buze neîntinate vom cânta bogățiile iubirii răscumparațoare. În ceruri nu vor mai fi oameni care suferă, nici sceptici pe care să ne străduim să îi convingem de realitatea lucrurilor veșnice, nici prejudecăți de dezrădăcinat. Odihnă, mulțumim Domnului, acolo este odihnă pentru poporul lui Dumnezeu, acolo unde Isus îi va conduce pe cei răscumparați în pajiști verzi, la izvoarele apelor vii care înveselesc cetatea lui Dumnezeu! Atunci rugăciunea Domnului Isus, adresată Tatălui: „Vreau ca acolo unde sunt Eu să fie cu Mine și aceia pe care Mi-ai dat Tu” va fi primit răspuns. – *That I May Know Him*, p. 371

Duminică, 23 ianuarie: Țara, ca loc de odihnă

Solia lui Dumnezeu a ajuns la Avraam: „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta” (Geneza 12:1). Pentru ca Dumnezeu să-l poată califica pentru marea Sa lucrare, ca păstrător al sfințelor Sale cuvinte, Avraam trebuia să fie despărțit de cei cu care fusese asociat la începutul vieții sale. Influența rudelor și a prietenilor ar fi fost o piedică în calea educației pe care Dumnezeu Își propusese să i-o dea slujitorului Său. Acum, când era legat de cer într-un mod special, Avraam trebuia să locuiască printre străini. Caracterul său trebuia să fie cu totul deosebit, diferit de caracterul celorlalți oameni din lume. El nici n-ar fi putut să-și explice felul de a se purta ca să fie înțeles de prietenii săi. Lucrurile spirituale trebuie înțelese în mod spiritual, iar motivele și acțiunile sale nu ar fi fost înțelese de rudele lui idolatre.

„Prin credință, Avraam, când a fost chemat să plece într-un loc pe care avea să-l ia ca moștenire, a ascultat și a plecat fără să știe unde se duce” (Evrei 11:8). Ascultarea necondiționată a lui Avraam este una dintre cele mai izbitoare dovezi ale credinței ce poate fi aflată în întreaga Scriptură. Pentru el, credința era „o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (vers. 1). Sprijinindu-se pe făgăduința divină, fără cea mai slabă asigurare exterioară a împlinirii ei, el și-a părăsit casa și rudele, cum și țara lui de naștere, și a plecat fără să știe încotro, pentru a merge acolo unde îl conducea Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, p. 126

Nicio altă instituție încredințată iudeilor n-a urmărit atât de mult să-i deosebească de neamurile din jurul lor cum a făcut-o Sabatul. Dumnezeu a intenționat ca păzirea lui să-i arate ca închinători ai Săi. Trebuia să fie un semn al despărțirii lor de idolatrie, al legăturii lor cu adevăratul Dumnezeu. Dar, pentru a sfinți Sabatul, și oamenii trebuie să fie sfinți. Prin credință, ei trebuie să ajungă părtași la neprihănirea lui Hristos. Când i s-a dat lui Israel porunca: „Adu-ți aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfințești”, Domnul a mai spus și „Să-Mi fiți niște oameni sfinți” (Exodul 20:8; 22:31). Numai în felul acesta Sabatul putea să-i deosebească pe israeliți ca închinători ai lui Dumnezeu.

Când iudeii s-au îndepărtat de Dumnezeu și n-au mai căutat ca prin credință să-și însușească neprihănirea lui Hristos, Sabatul și-a pierdut însemnătatea pe care o avea. Satana a căutat să se înalțe pe sine și să-i îndepărteze pe oameni de la Hristos, lucrând la denaturarea Sabatului, pentru că era semnul puterii lui Hristos. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 283–284

Fă din Dumnezeu singurul tău sprijin! Când lucrurile stau altfel, este timpul să te oprești. Oprește-te chiar acolo unde te afli și schimbă ordinea lucrurilor! ... Cu sinceritate și cu sufletul flămând, strigă la Dumnezeu! Luptă-te cu forțele Cerului până când vei fi biruitor! Așază întreaga ta ființă în mâinile Domnului: suflet, corp și spirit, și hotărăște-te să fii instrumentul Său consacrat și plin de iubire, însuflețit de voința Sa, controlat de mintea Sa și umplut de Duhul Sfânt! ... Atunci vei vedea cu claritate lucrurile cerești. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 105 (8 apr.)

Luni, 24 ianuarie: Din cauza necredinței

Oare nu putem noi, cei care trăim în timpul sfârșitului, să ne dăm seama de importanța cuvintelor apostolului: „Luați seama dar, fraților, ca niciunul dintre voi să nu aibă o inimă rea și necredincioasă, care să vă despartă de Dumnezeul cel viu” (Evrei 3:12)?

Asupra noastră strălucește lumina acumulată a vremurilor trecute. Raportul despre uitarea din neglijență a lui Israel a fost păstrat pentru luminarea noastră. În zilele noastre, Dumnezeu Și-a întins mâna ca să adune la Sine un popor din orice neam, din orice seminție și de orice limbă. În mișcarea adventă, El a lucrat pentru moștenirea Sa tot așa cum a lucrat pentru israeliți atunci când i-a scos din Egipt. În marea dezamăgire de la 1844, credința poporului Său a fost pusă la încercare tot așa cum a fost

pusă la încercare credința evreilor la Marea Roșie. Dacă ar fi continuat să se încreadă în Mâna călăuzitoare care fusese cu ei în experiența lor trecută, adventiștii din zilele de început ar fi văzut mântuirea lui Dumnezeu. Dacă toți aceia care au acționat uniți în lucrarea de la 1844 ar fi primit solia îngerului al treilea și ar fi proclamat-o în puterea Duhului Sfânt, Domnul ar fi lucrat cu putere împreună cu eforturile lor. Un potop de lumină ar fi fost revărsat asupra lumii. Locuitorii pământului ar fi fost avertizați cu ani în urmă, lucrarea de încheiere ar fi fost finalizată și Hristos ar fi venit pentru a-Și răscumpăra poporul. – *Mărturii*, vol. 8, pp. 115–116

Țara spre care călătorim noi este în toate sensurile cu mult mai atractivă decât era țara Canaan pentru copiii lui Israel. ... Ce i-a făcut să se oprească în înaintarea lor chiar atunci când le-a apărut înaintea ochilor acea țară minunată? ... Necredința lor plină de încăpățănare i-a întors înapoi. Ei nu au vrut să-și asume niciun risc legat de fângăduințele lui Dumnezeu. ... Istoria copiilor lui Israel este scrisă ca o avertizare pentru noi, cei „peste care au venit sfârșiturile veacurilor”. Noi stăm, la fel ca ei, chiar la hotarele Canaanului ceresc. Dacă vrem, putem privi dincolo și putem să vedem frumusețile acelei țări minunate. Dacă avem credință în fângăduințele lui Dumnezeu, vom arăta prin cuvintele noastre și prin purtarea noastră că noi nu trăim pentru lumea aceasta, ci prima noastră preocupare este să ne pregătim pentru acea țară sfântă. – *That I May Know Him*, p. 169

Trebuie să-ți faci o regulă de viață din a nu rosti niciodată un cuvânt de îndoială sau de descurajare. Poți face foarte mult pentru iluminarea vieții altora și pentru susținerea eforturilor lor prin cuvinte dătătoare de speranță și bucurie sfântă.

Multe suflete curajoase sunt asaltate teribil de ispite, aproape gata să se prăbușească în conflictul lor cu sinele și cu puterile răului. Nu descuraja un astfel de suflet în lupta lui cea grea! Încurajează-l prin cuvinte de mângâiere, pline de speranță, care să-l susțină în drumul său. În acest fel, lumina lui Hristos pornind de la tine îi va ilumina pe alții. „Niciunul din noi nu trăiește pentru sine” (Romani 14:7). Chiar fără să ne dăm seama, prin influența noastră alții pot fi încurajați și întăriți... – *Calea către Hristos*, pp. 119–120

Martți, 25 ianuarie: „Astăzi, dacă auziți glasul Lui”

Când Domnul l-a eliberat pe poporul Său, Israel, din Egipt și i-a încredințat Legea Sa, l-a învățat că, prin păzirea Sabatului, se va deosebi

de popoarele idolatre. Aceasta făcea deosebirea între cei care recunoșteau suveranitatea lui Dumnezeu și cei care refuzau să-L accepte ca fiind Creatorul și Împăratul lor. „Acesta va fi între Mine și copiii lui Israel un semn veșnic”, a spus Domnul. „Copiii lui Israel să păzească Sabatul, prăznuindu-l, ei și urmașii lor, ca un legământ necurmat” (Exodul 31:17,16).

Așa cum a fost semnul care îl deosebea pe Israel când a ieșit din Egipt ca să intre în Canaanul pământesc, Sabatul este și astăzi semnul care îl deosebește pe poporul lui Dumnezeu care iese din lume ca să intre în odihna cerească. Sabatul este un semn al relației care există între Dumnezeu și cei ce sunt poporul Său, un semn că ei onorează Legea Sa. Sabatul face deosebirea între cei care Îi sunt supuși credincioși lui Dumnezeu și cei care calcă Legea Sa. – *Mărturii*, vol. 6, pp. 349–350

Primit în inimă, adevărul lui Dumnezeu poate să îți dea înțelepciunea care duce la mântuire. Crezându-l și ascultând de el, vei primi har suficient pentru îndatoririle și încercările de astăzi. Nu ai nevoie de harul zilei de mâine. Ar trebui să simți că nu ai de-a face decât cu ziua de azi. Obține biruințele pentru astăzi; renunță la eul tău pentru astăzi; veghează și roagă-te pentru astăzi; dobândește victorii în Domnul pentru astăzi. Împrejurările și condițiile de moment, schimbările care au loc zilnic în jurul nostru și Cuvântul scris al lui Dumnezeu, care discerne și dovedește toate lucrurile – acestea sunt suficiente pentru a ne învăța care ne este datoria și ce ar trebui să facem zi de zi. – *Ibidem*, vol. 3, p. 333

O, dacă fiecare ar putea ști prin experiență personală cât de mult se poate asigura, chiar acum, din odihnă cerească promisă pentru suflet, prin rugăciune sinceră! Dacă cineva nu a învățat această lecție, mai bine să nu fi fost învățată oricare alta până când nu o va învăța pe aceasta în școala lui Hristos. ...

O, ce subiect minunat este contemplarea faptului că omul, în starea lui naturală, degradat și pierdut poate fi înnoit și salvat prin ajutorul plin de har pe care îl dă Hristos în Evanghelie! Iubirea lui Hristos în suflet îl va izgoni pe vrăjmașul care caută să pună stăpânire pe om. Fiecare încercare suportată cu răbdare, fiecare binecuvântare primită cu recunoștință, fiecare ispită căreia i se rezistă cu credincioșie te va face să fii un om puternic în Hristos. Tot harul acesta poate fi dobândit prin rugăciunea făcută cu credință.

Prinde-te strâns de puterea de sus. Chiar Isus, când Se pregătea pentru vreo încercare mare, voia să Se retragă în singurătatea munților și

să petreacă noaptea în rugăciune către Tatăl Său. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 104 (5 apr.)

Miercuri, 26 ianuarie: Să intrăm în odihna Lui

Viața trăită în Hristos este o viață plină de pace. Poate că nu vor fi sentimente de extaz, dar va fi o încredere plină de pace și statornică. Speranța ta nu este în tine însuși, ci în Hristos. Slăbiciunea ta este unită cu puterea Sa, neștiința ta este unită cu înțelepciunea Sa, fragilitatea ta este unită cu tăria Lui. ...

Nu trebuie să facem din noi înșine centrul preocupărilor noastre, îngăduindu-ne să ne îngrijorăm și să ne temem întrebându-ne dacă vom fi mântuiți sau nu. Toate acestea ne îndepărtează inima de Izvorul puterii noastre. Încredințează-I lui Dumnezeu siguranța inimii tale și ai încredere în El. Vorbește despre Isus și meditează la El. Fă ca eul tău să dispară în El! Îndepărtează orice îndoială, alungă-ți temerile! Spune împreună cu apostolul Pavel: „Trăiesc..., dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine pentru mine” (Galateni 2:20). Rămâi liniștit în Dumnezeu. El are putere să păzească ce l-ai încredințat. Dacă te vei preda în brațele Sale, El te va face să ajungi mai mult decât biruitor, prin Acela care te-a iubit. – *A New Life*, p. 40

Mulțumim lui Dumnezeu pentru tabloul luminos pe care ni l-a dat! Să adunăm laolaltă binecuvântatele asigurări ale iubirii Sale, ca să le putem avea întotdeauna înaintea ochilor: Fiul lui Dumnezeu părăsind tronul Tatălui Său, îmbrăcându-Și divinitatea în haina naturii omenesti ca să-l poată răscumpăra pe păcătos de sub puterea lui Satana, biruința câștigată de El în favoarea noastră, deschizând astfel cerul înaintea oamenilor și înfățișând privirii noastre locul în care Dumnezeirea Își descoperă slava, neamul omenesc căzut, dar ridicat din ruina în care îi aruncase păcatul și adus iarăși în legătură cu Dumnezeul cel infinit, trecând cu bine încercarea divină prin credința în Mântuitorul nostru, îmbrăcat în neprihănirea Domnului Hristos și înălțat la tronul măririi Sale – iată tablouri pe care Dumnezeu dorește ca noi să le contemplăm. – *Calea către Hristos*, p. 118

Mult am așteptat noi revenirea Mântuitorului nostru. Însă aceasta nu înseamnă că făgăduința este mai puțin sigură. Curând vom fi în căminul promis. Acolo, Domnul Isus ne va conduce la apa vieții, care izvorăște din

tronul lui Dumnezeu, și ne va explica providența prin care ne-a călăuzit pe acest pământ, ca să ne desăvârșim caracterele. Acolo, noi vom privi cu ochii limpezi frumusețile Edenului restabilit. Așezând la picioarele Mântuitorului coroanele pe care El le-a pus pe capul nostru și atingând harpele de aur, noi vom umple cerul întreg de laudă pentru Acela care șade pe tron. – *Căminul adventist*, p. 544

Joi, 27 ianuarie: O pregustare a noii Creații

La început, Tatăl și Fiul S-au odihnit în Sabat după lucrarea Lor de creațiune. Când „au fost sfârșite cerurile și pământul, și toată oștirea lor” (Geneza 2:1), Creatorul și toate ființele cerești se bucurau în contemplarea scenei pline de măreție, „când stelele dimineții izbucneau în cântări de bucurie” (Iov 33:7). Isus Se odihnea acum de lucrarea mântuirii; și, deși printre aceia de pe pământ care-L iubeau era întristare, în ceruri era totuși bucurie. Glorioasă era în ochii ființelor cerești făgăduința cu privire la viitor. Dumnezeu și îngerii vedeau o creațiune refăcută, un neam de oameni răscumpărați, care, după ce au biruit păcatul, nu mai aveau să cadă niciodată – și toate acestea ca rezultat al lucrării desăvârșite a lui Hristos. Ziua în care Isus S-a odihnit este pentru totdeauna legată de această scenă. Căci „lucrările Lui sunt desăvârșite” și „tot ce face Dumnezeu dăinuiește în veci” (Deuteronomul 32:4; Eclesiastul 3:14). Când vor veni „vremurile așezării din nou a tuturor lucrurilor – despre aceste vremuri a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților Săi proroci din vechime” (Faptele 3:21), Sabatul creațiunii, ziua în care Isus a fost așezat la odihnă în mormântul lui Iosif, încă va fi o zi de odihnă și bucurie. Cerul și pământul se vor uni în laude când, în „fiecare Sabat” (Isaia 66:23), neamurile celor mântuiți se vor pleca în fericită adorare înaintea lui Dumnezeu și a Mielului. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 769

Mi-a fost arătat că Legea lui Dumnezeu va rămâne în picioare pentru totdeauna și va exista pe noul pământ toată veșnicia. La creațiune, când au fost așezate temeliiile pământului, fiii lui Dumnezeu au privit cu admirație la lucrarea Creatorului și toată oștirea cerească a izbucnit în strigate de bucurie. Atunci a fost pusă temelia Sabatului. La sfârșitul celor șase zile ale creațiunii, în cea de-a șaptea zi, Dumnezeu S-a odihnit de toată lucrarea Lui, pe care o zidise și o făcuse, și a binecuvântat și a sfințit cea de-a șaptea zi pentru că în ea Se odihni de toată lucrarea Sa. Sabatul a fost instituit

în Eden, înainte de cădere, și a fost păzit de Adam și Eva și de toată oștirea cerească. Dumnezeu S-a odihnit în cea de-a șaptea zi, a binecuvântat-o și a sfințit-o. Am văzut că Sabatul nu va fi desființat niciodată, ci, mai mult, că sfinții răscumpărați și toată oștirea îngerească îl vor păzi toată veșnicia în cinstea marelui Creator. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, p. 217

Când principiul iubirii este sădit în inimă, când păcătosul este reînnoit după chipul Celui care l-a creat, atunci este împlinită făgăduința noului legământ: „Voi pune Legile Mele în inimile lor și le voi scrie în mintea lor” (Evrei 10:16). Și dacă legea este scrisă în inimă, atunci nu va modela ea oare viața? Ascultarea, slujirea și supunerea loială din iubire constituie adevăratul semn al faptului că suntem ucenicii Săi. ... Credința nu îl scutește pe om de ascultare, ci ea, și numai ea, este aceea care ne face părtași harului lui Hristos, care ne face în stare să fim ascultători. – *Calea către Hristos*, p. 60

Vineri, 28 ianuarie

Pentru studiu suplimentar

Patriarhi și profeți, cap. „Călătoria în jurul Edomului”.

6

ISUS, PREOTUL VREDNIC DE ÎNCREDERE

Sabat după-amiază, 29 ianuarie

Domnul Hristos este Preot în adevăratul cort, este Marele-Preot al tuturor celor care cred în El ca Mântuitor personal și nimeni nu poate să Îi ia această slujbă. El este Marele-Preot al bisericii. ...

Domnul Hristos Și-a adus ca jertfă trupul Său frânt, pentru a răscumpăra moștenirea lui Dumnezeu și a-i da celui păcătos o nouă șansă. „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururi ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25). Prin viața Sa fără pată, prin ascultarea și moartea Sa pe crucea Golgotei, Domnul Hristos a mijlocit pentru neamul omenesc căzut în păcat. Iar acum, Căpetenia mântuirii noastre mijlocește pentru noi nu numai ca un simplu petiționar, ci ca un biruitor care Își cere drepturile biruinței Sale. Jertfa sa este completă, iar, ca Mijlocitor al nostru, El aduce la îndeplinire lucrarea pe care de bunăvoie S-a legat s-o înfăptuiască, prezentând înaintea lui Dumnezeu cădelnița cu meritele Sale fără pată, precum și rugăciunile, mărturisirile și mulțumirile poporului Său. Însoțite de parfumul neprihănirii Sale, acestea se înalță la Dumnezeu ca o mireasmă plăcută. Jertfa Domnului Hristos este primită în întregime și iertarea acoperă toată vinovăția păcatului. – *Signs of the Times*, 14 februarie 1900

Domnul Hristos este puntea de legătură între Dumnezeu și om. ... El pune toată virtutea neprihănirii Sale de partea celui care se roagă. Domnul Hristos pledează pentru om, iar omul, având nevoie de ajutorul divin, pledează pentru sine însuși în prezența lui Dumnezeu, folosind puterea de influență a Aceluia care Și-a dat viața pentru lume. Când recunoaștem înaintea lui Dumnezeu că prețuim meritele lui Hristos, rugăciunile noastre de mijlocire ajung să fie plăcute. Când ne apropiem de Dumnezeu în virtutea meritelor lui Hristos, El ne trage lângă Sine, cuprinzându-ne cu brațul Său omenesc, în timp ce, cu brațul Său divin, Se prinde de scaunul de domnie

al Celui Infinit. El pune meritele Sale în cădelnița din mâinile noastre, ca pe o tămâie plăcut mirositoare, ca să ne încurajeze cererile. ...

Da, Domnul Hristos a devenit mijlocitorul rugăciunii, stând între om și Dumnezeu. El a devenit și mijlocitorul binecuvântării între Dumnezeu și om. – *That I May Know Him*, p. 76

Ne putem aștepta să suferim, pentru că aceia care sunt părtași cu El la suferință vor fi părtași cu El și la slava Lui. El a plătit iertarea și nemurirea pentru omul păcătos și pieritor, dar este partea noastră să primim aceste daruri prin credință. Când credem în El, avem această speranță ca pe o ancoră a sufletului, sigură și neclintită. Trebuie să înțelegem că putem aștepta cu încredere harul lui Dumnezeu nu numai în lumea aceasta, ci și în lumea cerească, întrucât El a plătit un preț atât de mare pentru salvarea noastră. Credința în ispășirea și mijlocirea asigurate de Hristos ne vor ține tari și neclintiți în mijlocul ispitelor care ne asaltează. ...

... Noi dobândim cerul nu prin meritele noastre, ci prin meritele Lui Isus Hristos. ... Nu vă puneți speranța în voi înșivă, ci în Acela care a intrat dincolo de perdeaua dinăuntru. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 9 iunie 1896

Duminică, 30 ianuarie: Un preot în favoarea ființelor umane

... Preoții slujeau zilnic în Locul Sfânt, în timp ce, o dată pe an, marele-preot îndeplinea o lucrare deosebită de ispășire în Locul Preasfânt, pentru curățirea sanctuarului. Zi de zi, păcătosul care se pocăia își aducea jertfa la ușa cortului și, punându-și mâinile pe capul victimei, își mărturisea păcatele, trecându-le în felul acesta, în simbol, de la el asupra jertfei nevinovate. – *Tragedia veacurilor*, p. 418

Despre Aaron, marele-preot al lui Israel, este scris: „Când va intra Aaron în Sfântul Locaș, va purta pe inima lui numele fiilor lui Israel, săpate pe pieptarul judecății, ca să păstreze totdeauna aducerea-aminte de ei înaintea Domnului” (Exodul 28:29). Ce simbol frumos și elocvent pentru iubirea neschimbătoare a Domnului Hristos pentru biserica Sa! Marele nostru Preot, pe care Îl reprezenta Aaron, îi poartă pe copiii Săi în inima Sa. ... Hristos, marele nostru Mare-Preot, făcând o ispășire desăvârșită pentru păcat, stă singur în maiestate și glorie dumnezeiască. Ceilalți mari-preoți nu erau decât tipuri, simboluri, și, când S-a arătat El, nu a mai fost nevoie de serviciile lor. ... Oamenii, ființele acestea supuse ispitei, să își aducă aminte că au în curțile cerești un Mare-Preot care are milă de slăbiciunile

lor, pentru că El Însuși a fost ispitit la fel ca ei. – *Advent Review and Sabbath Herald*, 17 martie 1903

În curțile de sus Hristos mijlocește pentru biserica Sa, mijlocește pentru aceia a căror răscumpărare a plătit-o cu însuși sângele Său. Anii și veacurile care trec nu vor putea niciodată să micșoreze eficiența jertfei Sale ispășitoare. Nici viața, nici moartea, nici înălțimea, nici adâncimea nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu care este în Hristos Isus; și aceasta nu pentru că noi ne ținem atât de strâns de El, ci pentru că El ne ține cu putere. Dacă mântuirea ar depinde de eforturile noastre, nu am putea să fim mântuiți, dar depinde de Acela care stă în spatele tuturor făgăduințelor. S-ar putea să pară că noi ne prindem slab de El, dar iubirea Sa este iubirea unui Frate mai mare și, atâta timp cât rămânem cu El, nimeni nu poate să ne smulgă din mâna Sa. ...

Citesc iar și iar cuvintele acestea, pentru că sunt atât de pline de asiguraări: „Astfel, fiindcă avem un Mare-Preot însemnat, care a străbătut cerurile, pe Isus, Fiul lui Dumnezeu, să rămânem tari în mărturisirea noastră. Căci n-avem un Mare-Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre, ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat. Să ne apropiem dar cu deplină încredere de tronul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie” (Evrei 4:14-16). ... Ce Mântuitor minunat avem – un Salvator care a înviat, unul care poate să îi mântuiască pe toți cei care vin la El! – *That I May Know Him*, p. 80

Luni, 31 ianuarie: După rânduiala lui Melhisedec

Sistemul zecimii trece dincolo de timpul lui Moise. Oamenilor li se cerea să-I aducă lui Dumnezeu daruri în scopuri religioase înainte de a-i fi fost dat lui Moise sistemul detaliat, încă din timpul lui Adam. Conformându-se cerințelor lui Dumnezeu, ei trebuiau să-și manifeste prin daruri aprecierea față de îndurările și față de binecuvântările Lui. Lucrul acesta a continuat generație după generație și a fost respectat de Avraam, care i-a dat zecime lui Melhisedec, preotul Dumnezeului Celui Preaînalt. ... Dumnezeu nu-i obligă pe oameni să dea. Tot ce dau trebuie să dea voluntar. El nu dorește ca vistieria Lui să se umple cu daruri date din obligație, fără nicio plăcere. – *Mărturii*, vol. 3, p. 393

Dumnezeu a avut întotdeauna martori Săi pe pământ. Într-o vreme, Melhisedec L-a reprezentat pe Domnul Isus Însuși, pentru a descoperi adevărul ceresc și a perpetua Legea lui Dumnezeu.

Hristos Însuși a vorbit prin Melhisedec, care era preot al Dumnezeului celui Preaînalt. Melhisedec nu era Hristos, dar el era glasul lui Dumnezeu în lume, reprezentantul Tatălui. Și, de-a lungul timpului, Hristos a vorbit tuturor generațiilor; Hristos l-a condus pe poporul Său și a fost Lumina lumii. Când l-a ales pe Avraam ca exemplu reprezentativ pentru adevărul Său, Dumnezeu l-a scos din țara lui și dintre rudele lui și l-a pus deoparte. Dorea să-l modeleze după chipul Său. Dorea să-l învețe după planul Său. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 1, pp. 1092–1093

Astăzi, în toate țările lumii sunt oameni sinceri și asupra lor strălucește lumina cerului. Dacă vor continua să urmeze cu credincioșie ceea ce ei înțeleg că este datoria lor, le va fi dată o lumină mai mare până când, asemenea lui Naaman de pe vremuri, vor fi constrânși să recunoască că „nu este Dumnezeu pe tot pământul”, în afară de Dumnezeul cel viu, Creatorul. – *Profeți și regi*, p. 253

Printre păgâni există unii care I se închină lui Dumnezeu chiar în neștiința lor, cărora nu le-a fost adusă niciodată lumina prin vreun mijloc omenesc, dar care nu vor pieri. Cu toate că nu cunosc legea scrisă a lui Dumnezeu, ei au auzit glasul Lui vorbindu-le prin natură și au făcut lucrurile cerute de lege. Faptele lor dau dovadă că Duhul Sfânt le-a atins inima și sunt recunoscuți ca fii ai lui Dumnezeu.

Cât de surprinși și bucuroși vor fi cei umili, dintre neamuri și păgâni, când vor auzi de pe buzele Mântuitorului: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri unuia dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei, Mie Mi le-ați făcut!” Cât de fericită va fi inima Iubirii Infinite când urmașii Lui vor asculta cu surprindere și bucurie cuvintele de aprobare! – *Hristos, Lumina lumii*, p. 638

Marti, 1 februarie: Un preot mai bun

Isus este Avocatul nostru, este Marele nostru Preot, este Mijlocitorul nostru. Așadar, noi suntem acum la fel ca israeliții care stăteau în curtea din afară a templului, așteptând împlinirea acestei binecuvântate speranțe, arătarea în slavă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos. ...

Când marele-preot intra în Locul Sfânt, care reprezenta locul în care pledează acum Marele nostru Preot, și aducea jertfa pe altar, nu se mai aducea nicio altă jertfă de ispășire. Când marele-preot intra să mijlocească, fiecare inimă trebuia să se plece în pocăință înaintea lui Dumnezeu,

cerând iertarea păcatelor. În moartea lui Hristos, Mielul care a fost înjunghiat pentru păcatele lumii, tipul s-a întâlnit cu antitipul. Marele nostru Mare-Preot a adus atunci singura jertfă care avea să fie neprețuită. – *That I May Know Him*, p. 73

Hristos Isus este reprezentat ca stând continuu la altar, aducând sacrificiul pentru păcatele lumii. El este preot în adevăratul cort, ridicat de Dumnezeu, nu de om. ... Jertfele de ispășire zilnice și cele anuale nu mai era necesar să fie aduse, însă jertfa ispășitoare printr-un mijlocitor este esențială din cauza comiterii continue de păcate. Isus oficiază în prezența lui Dumnezeu, aducând sângele Său vărsat, pentru că El a fost un miel înjunghiat. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1077

Poporul ales primise aceste lecții cu sute de ani în urmă și îi fusese-ră repetate prin diferite simboluri și imagini, pentru ca adevărul că, fără vărsare de sânge, nu există iertare de păcat, să fie bine imprimat în fiecare inimă. Marea lecție cuprinsă în sacrificiul fiecărei victime însângerate, imprimată în fiecare ceremonie rânduită de Dumnezeu Însuși, era că numai prin sângele lui Hristos există iertarea păcatelor, și totuși, cât de mulți poartă jugul apăsător și cât de puțini simt puterea acestui adevăr și și-l însușesc, obținând astfel binecuvântările pe care le pot primi printr-o credință deplină în sângele Mielului lui Dumnezeu! ...

Dreptatea cerea ca omul să sufere, dar Hristos a suferit ca Dumnezeu. El nu avea nevoie de o suferință ispășitoare pentru Sine, toate suferințele Lui au fost pentru noi, iar toate meritele și sfințenia Lui i-au fost oferite în dar omului căzut. – *Ibidem*, vol. 7, p. 913

Miercuri, 2 februarie: Un preot veșnic

Preotul a trecut prin ceremonia slujbei sale oficiale. A luat copilul în brațe și l-a ridicat în fața altarului. După ce l-a înapoiat mamei, a scris numele „Isus” în registrul întâilor născuți. Atunci când pruncul se afla în brațele sale, nici prin gând nu i-a trecut că acesta era Maiestatea cerului, Împăratul slavei. ... El nu s-a gândit că acest prunc era Acela a cărui slavă ceruse Moise să o vadă. Dar în brațele preotului se afla Unul mai mare decât Moise și, când a înregistrat numele copilului, el a scris numele Aceluia care era temelia întregului sistem iudaic. Acel nume avea să fie garanția desființării acestui sistem, deoarece sistemul jertfelor și al darurilor se învechise, tipul aproape își ajunsese antitipul, iar umbra, realitatea ei.

Șechina se îndepărtase de la sanctuar, dar Copilul din Betleem era învăluit în slava în fața căreia îngerii se prosternau. Acest prunc neștiutor era sămânța făgăduită, către care arăta primul altar de la poarta Edenului. ... Era Acela despre care văzătorii prorociseră cu mult înainte. El era Dorința tuturor națiunilor, Rădăcina și Vlăstarul lui David și Luceafărul strălucitor de dimineață. Numele aceluia plătând pruncușor, înscris în registrul lui Israel, care-L declara ca fiind fratele nostru, era nădejdea neamului omenesc decăzut. Copilul pentru care se plătise răscumpărare era Acela care trebuia să plătească prețul de răscumpărare pentru păcatele întregii omeniri. Era adevăratul „Mare-Preot pus peste casa lui Dumnezeu”, conducătorul „preoției care nu poate trece de la unul la altul”, Mijlocitorul de la „dreapta Măririi în locurile preainalte” (Evrei 10:21; 7:24; 1:3.) – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 52, 55

Atunci când vă mărturisiți păcatele și vă pocăiți de nelegiuirea voastră, Hristos ia asupra Sa vina voastră și pune în dreptul vostru neprihănirea și puterea Lui. Celor cu sufletul zdrobit El le oferă untdelemnul auriu al iubirii și comorile bogate ale harului Său. Și atunci puteți vedea că, jertfindu-lui Dumnezeu eul vostru prin meritele lui Hristos, voi căpătați o valoare infinită, deoarece, îmbrăcați în haina neprihănirii lui Hristos, deveniți fii și fiice ale lui Dumnezeu. Aceia care ... cer iertare în numele lui Isus vor primi ce au cerut. La primele cuvinte prin care se exprimă pocăința, Hristos prezintă înaintea tronului cererea smeritului petiționar ca pe o dorință a Sa în favoarea păcătosului. El spune: „Eu voi ruga pe Tatăl pentru voi.” – *That I May Know Him*, p. 77

Domnul Isus îi iubește pe credincioșii Săi și, când ei își pun încrederea în El, depinzând cu totul de Mântuitorul, atunci El le dă putere. El va trăi prin ei, dându-le inspirația Spiritului Său sfințitor, care îi face parte sufletului de o transfuzie vitală din Sine Însuși. El lucrează prin capacitățile lor și îi ajută să aleagă voința Sa și să acționeze potrivit caracterului Său. Atunci, ei pot să spună împreună cu apostolul Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup o trăiesc în credința în Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” (Galateni 2:20). – *Letter 13*, 27 septembrie 1894

Joi, 3 februarie: Un preot fără păcat

Isus le-a lăsat copiilor și tinerilor un exemplu desăvârșit. Studiați Modelul, Isus Hristos, și copiați-L dacă vreți să fiți la fel ca El – curați, sfinți, fără păcat și neîntinați. Studiați copilăria lui Isus. El era Fiul lui Dumnezeu, totuși raportul Bibliei ne spune că S-a întors de la Ierusalim cu părinții Lui și „le era supus”. ...

Isus, Răscumpărătorul lumii, făcea ce I se spunea, chiar dacă lucrul acela nu era plăcut pentru El. Ascultarea este un element al adevăratei măreții. Nimeni nu poate fi cu adevărat bun și mare dacă nu a învățat să asculte în mod sânguincios. ...

Formarea caracterelor voastre nu s-a încheiat, amintiți-vă acest lucru! Voi vă construiți caracterul zi de zi. Țeseți în el toată bunătatea, ascultarea, solitudinea, sânguința și iubirea pe care le puteți pune aici! Faceți-vă un caracter asemenea modelului divin! Autoeducați-vă să aveți podoaba unui duh blând și liniștit care este de mare preț înaintea lui Dumnezeu! Puteți să faceți ca lumea în care trăiți să fie mai bună dacă faceți întotdeauna totul cât puteți de bine. – *Our High Calling*, p. 264

Primele patru porunci arată datoria omului de a-I sluji Domnului, Dumnezeului său, cu toată inima, cu tot sufletul, cu tot cugetul și cu toată puterea sa. Aceasta înseamnă întreaga ființă a omului. Lucrul acesta cere o iubire atât de plină de zel, de căldură, atât de intensă, încât omul nu mai poate nutri ceva în cugetul sau simțămintele sale care să fie împotriva lui Dumnezeu, iar faptele sale vor purta semnătura Cerului. ...

Oamenii trebuie să I se închine și să Îi slujească Domnului Dumnezeu și numai Lui. ... Orice este făcut un subiect de gândire și admirație, deși nu este vrednic, dar care absoarbe cu totul mintea, este un alt dumnezeu pe care îl punem înaintea lui Dumnezeu.

Iehova cel veșnic, având viața în Sine Însuși, Cel necreat, El Însuși Izvor și Susținător a toate, este singurul îndreptățit la suprema închinare și adorare. Omului îi este interzis să-i dea oricui locul cel dintâi în simțămintele sau în slujirea sa. Tot ce îndrăgim și tindem să slăbească iubirea noastră față de Dumnezeu sau să ia locul slujirii pe care l-o datorăm devine zeul nostru. – *Fii și fice ale lui Dumnezeu*, p. 56 (9 febr.)

În mijlocirea Sa ca Avocat al nostru, Domnul Hristos nu are nevoie de vreo virtute a omului sau de mijlocirea vreunui om. Hristos este singurul Purtător de păcate, singura Jertfă pentru păcat. Rugăciunea și mărturisirea

trebuie să fie aduse numai înaintea Aceluia care a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt.

Hristos L-a reprezentat înaintea oamenilor pe Tatăl și îi reprezintă înaintea Tatălui pe cei aleși în care El a refăcut chipul moral al Tatălui. Ei sunt moștenirea Sa. ... Niciun preot sau om al bisericii nu Îl poate descoperi pe Tatăl vreunui fiu sau vreunei fiice a lui Adam. Oamenii au un singur Avocat, un singur Mijlocitor care poate să ierte păcatele. Inimile noastre ar trebui să fie pline de recunoștință față de Acela care L-a dat pe Isus să fie ispășire pentru păcatele noastre. Meditați profund la iubirea pe care Tatăl a manifestat-o în favoarea noastră, pe care a arătat-o față de noi. Iubirea aceasta nu poate fi măsurată. Nu există sistem de măsurare pentru ea. Nu putem decât să arătăm spre Calvar, la Mielul înjunghiat de la întemeierea lumii. Este un sacrificiu infinit. Putem noi să înțelegem sau să măsurăm infinitul? – *That I May Know Him*, p. 73

Vineri, 4 februarie

Pentru studiu suplimentar

Comentariul Biblic AZȘ, cap. „Termenii alegerii noastre”, vol. 7, pp. 930–931.

ISUS, ANCORA SUFLETULUI

Sabat după-amiază, 5 februarie

Isus, care ne iubește, este gata să ne binecuvânteze îmbelșugat, dar avem nevoie de experiență în credință, în rugăciune stăruitoare și în bucuria iubirii lui Dumnezeu. ...

Trebuie să studiem avertizările și muștrările pe care El i le-a dat popoului Său în veacurile trecute. Nu ne lipsește lumina. Știm ce lucruri ar trebui să evităm și ce porunci ne-a dat să păzim, așa că, dacă nu căutăm să cunoaștem și să facem ce este bine, aceasta este pentru că faptele rele se potrivesc mai bine inimii firești decât faptele bune.

Întotdeauna vor fi oameni necredincioși care vor aștepta să fie duși mai departe de credința altora. Aceștia nu au o cunoaștere practică a adevărului și, ca urmare, nu au simțit în sufletul lor puterea lui sfințitoare. Preocuparea fiecărui membru al bisericii ar trebui să fie aceea de a-și cerceta inima în liniște și cu stăruință ca să vadă dacă viața și caracterul lui sunt în armonie cu mărșul standard al neprihănirii lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 5, pp. 532–533

Marele adversar al lui Dumnezeu și vrăjmașul omului caută continuu să găsească o oportunitate de a pune stăpânire pe noi atunci când noi nu veghem. Domnul Isus ne-a spus despre pericolul în care ne aflăm și ne-a avertizat cu privire la vrăjmașul cel viclean. El ne-a poruncit în repetate rânduri și ne-a arătat că avem datoria de a veghea și a ne ruga continuu ca să nu cădem în ispită. Crede în Isus, încrede-te în El cu o credință vie și constantă și fii sigur că Isus te va păzi și salva! Acela care poate să mântuiască te ține strâns și, atâta timp cât te vei supune ca să fii condus de El, să înveți de la El, să te încrezi în El, Isus te va păzi de cădere. Și, dacă Se angajează să te păzească, Dumnezeu este o apărare sigură. – *The Upward Look*, p. 19

Când suntem împovărați, când suntem încolțiți de ispită, când sentimentele și dorințele inimii firești se luptă să biruiască, noi trebuie să aducem înaintea Tatălui nostru ceresc rugăciuni fierbinți și stăruitoare în

Numele lui Hristos și atunci Domnul Isus va veni în ajutorul nostru, astfel că, prin Numele Său atotputernic și eficient putem să obținem biruința și să-l alungăm pe Satana de lângă noi. Dar să nu ne amăgim singuri cu gândul că suntem în siguranță atâta vreme cât nu facem decât mici eforturi în acest sens. ...

Ajutorul nostru este numai în Dumnezeu. Nu trebuie să ne măgulim că am avea vreo putere în înțelepciunea noastră, pentru că tăria noastră este slăbiciune și înțelepciunea noastră, nebulie. Domnul Hristos l-a biruit pe vrăjmaș în favoarea noastră, fiindcă l-a fost milă de slăbiciunea noastră și știa că, dacă nu ar fi venit să ne salveze, am fi fost biruiți și am fi pierit. El și-a îmbrăcat divinitatea în haina naturii omenești și astfel a fost calificat să-l prindă pe om cu brațul Său omenesc, în vreme ce, cu brațul Său divin Se ținea de tronul Celui Infinit. Meritele lui Hristos înalță și înnobilează omenirea și, prin Numele și harul lui Hristos, omul are posibilitatea să învingă degradarea cauzată de căderea în păcat și, prin natura înălțată, divină a lui Hristos să fie legat de Cel Infinit. – *That I May Know Him*, p. 269

Duminică, 6 februarie: Să gustăm Cuvântul cel bun

Hristos a venit în această lume pentru a demonstra că, primind putere de sus, omul poate trăi o viață neîntinată. Cu o răbdare inepuizabilă, El venea în întâmpinarea nevoilor oamenilor. Prin atingerea blândă a harului, El izgonea din suflet neliniștea și îndoiala, schimbând ura în dragoste și necredința în încredere.

El putea să-i spună oricui dorea: „Urmează-Mă”, iar cel căruia i Se adresa se ridica și îl urma. Vraja atracției lumii era ruptă. La auzul vocii Sale, lăcomia și ambiția nu mai constituiau o piedică și oamenii se ridicau eliberați pentru a-l urma pe Mântuitorul. – *Divina vindecare*, p. 25

Sămânța este Cuvântul lui Dumnezeu. Fiecare sămânță conține în ea însăși un principiu germinativ. În sămânță este ascunsă viața plantei. Tot așa, în Cuvântul lui Dumnezeu există viață. Domnul Hristos spune: „Cuvintele pe care vi le-am spus Eu sunt duh și viață” (Ioan 6:63). „Cine ascultă cuvintele Mele și crede în Cel ce M-a trimis are viață veșnică” (Ioan 5:24). În fiecare poruncă și în fiecare făgăduință a Cuvântului lui Dumnezeu se află însăși viața lui Dumnezeu, puterea prin care porunca poate fi ascultată și prin care se împlinește făgăduința. Cel ce primește Cuvântul prin credință primește însăși viața și caracterul lui Dumnezeu.

Fiecare sămânță aduce roade în conformitate cu soiul ei. Dacă sămânța este semănată în condiții corespunzătoare, viața care se află în ea va face să răsară planta. Dacă este primită în suflet prin credință, sămânța nepieritoare a Cuvântului va aduce la existență un caracter și un mod de viață care se vor asemena vieții și caracterului lui Dumnezeu. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 38

Creșterea noastră în har, bucuria noastră, puterea de a fi folositori, toate acestea depind de unirea noastră cu Hristos. Prin comuniune cu Hristos, rămânând în El zi de zi și ceas de ceas, numai așa vom putea crește în har. El este nu numai Autorul, ci și Desăvârșitorul credinței noastre. Hristos trebuie să fie Cel dintâi și Cel de pe urmă întotdeauna. El trebuie să fie cu noi nu numai la începutul și la sfârșitul căii noastre, ci la fiecare pas. ...

O viață trăită în Hristos este o viață de pace lăuntrică. Nu va fi extaz sentimental, ci o încredere statornică, plină de pace. Speranța ta nu se află în tine însuși, ci în Hristos. Slăbiciunea ta se unește cu puterea Lui, neștiința ta, cu înțelepciunea Lui, nesiguranța ta, cu puterea Lui dăinuitoare. Astfel, tu nu trebuie să te bizui pe tine însuși, nu trebuie să îngădui minții să se ocupe de eul tău, ci să te încrezi în Hristos. Minte ta să se ocupe de iubirea Lui, de frumusețea și desăvârșirea caracterului Său. Hristos în lepădarea Sa de sine, Hristos în umiliința Sa, Hristos în toată curăția și sfințenia Sa, Hristos în nespuse de marea Sa iubire – iată care trebuie să fie subiectul contemplării tale. Numai iubindu-L, imitându-L și depinzând în totul de El vei putea fi transformat după chipul și asemănarea Sa. – *Calea către Hristos*, pp. 69–71

Luni, 7 februarie: Cu neputință să fie înnoiți

Inima mândră se luptă să câștige mântuirea, dar atât vrednicia, cât și titlul nostru pentru cer se găsesc în neprihănirea lui Hristos. Domnul nu poate face nimic pentru refacerea omului până când, convins de propria slăbiciune și scăpat de încrederea în sine, omul nu se predă conducerii lui Dumnezeu. Atunci el poate să primească darul pe care Dumnezeu așteaptă să-l reverse. Nimic nu este reținut de la cel care își simte nevoia. El poate să vină fără nicio piedică direct la Acela în care locuiește toată plinătatea. „Căci așa vorbește Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt: «Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie, dar sunt cu omul zdrobit și smerit, ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite»” (Isaia 57:15). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 300

Scenele trădării, respingerii și răstignirii lui Hristos vor fi repetate la o scară imensă. Oamenii vor fi plini de atributele lui Satana. Amăgirile arhivărămașului lui Dumnezeu și al omului vor avea o putere mare. Cei care și-au legat simțămintele de oricare alt conducător, în afară de Hristos, vor constata că se află, cu trup, suflet și spirit, sub stăpânirea unei pasiuni atât de fascinante, încât vor întoarce spatele adevărului pentru a crede o minciună. Ei sunt prinși în capcană și, prin fiecare faptă a lor, strigă: „Eliberați-l pe Baraba, dar răstigniți-L pe Hristos!” ...

În bisericile care s-au îndepărtat de adevăr și neprihănire se poate vedea ce este și ce face omul atunci când dragostea de Dumnezeu nu este un principiu statornic în suflet. Nu trebuie să fim surprinși de nimic din ce ar putea să aibă loc acum. Nu trebuie să ne mirăm de nicio manifestare a ororii. Cei care calcă în picioarele lor păcătoase Legea lui Dumnezeu au același spirit pe care l-au avut oamenii care L-au insultat și L-au trădat pe Domnul Isus. – *Solii alese*, cartea 3, pp. 415–416

Cerul va fi nespus de ieftin, dacă-l vom obține prin suferință. Trebuie să ne tăgăduim eul în tot drumul nostru, să murim zilnic față de el, să lăsăm să iasă la iveală numai Isus și să ținem necurmat slava Sa înaintea ochilor noștri. Am văzut că aceia care au îmbrățișat în ultima vreme adevărul vor trebui să știe ce înseamnă să suferi de dragul lui Hristos, că vor avea de trecut prin încercări care vor fi dureroase și tăioase ca să poată fi curățiți și învredniciți, prin suferință, să primească sigiliul viului Dumnezeu...

Când am văzut ce trebuie să fim pentru a moșteni slava și am văzut apoi cât de mult suferise Isus pentru a dobândi pentru noi o moștenire atât de bogată, m-am rugat să putem fi botezați în suferințele lui Hristos, ca să nu ne dăm înapoi în fața încercărilor... Îngerul a spus: „Tăgăduiți-vă eul! Trebuie să faceți pași rapizi!” Unii dintre noi au avut timp să primească adevărul și să înainteze pas cu pas, și fiecare pas pe care l-am făcut ne-a dat puterea să-l facem pe următorul. Însă acum timpul este pe sfârșite și ceea ce ne-a luat nouă ani de zile să învățăm ei vor fi nevoiți să învețe în câteva luni. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, p. 67

Marti, 8 februarie: Nu mai rămâne nicio jertfă pentru păcate

Unii care spun că sunt credincioși au desconsiderat Cuvântul lui Dumnezeu și l-au îndepărtat din viața lor. Ei au neglijat Biblia, minunatul ghid, adevăratul test pentru toate ideile, și susțin că au Spiritul Sfânt care îi

învață și lucrul acesta face să nu mai fie necesar să studieze Scriptura. Toți aceștia iau seama la argumentele false ale lui Satana care îi duc în eroare.

Domnul vă iubește și îngerii Săi păzitori sunt în jurul vostru. Dacă sunteți împlinitori ai Cuvântului, veți asculta instrucțiunile date de Isus. ... În puterea noastră noi suntem slabi de tot, dar, când ne punem toată încrederea în Isus Hristos, suntem păziți de puterea Lui, pentru că El poate să păzească fiecare suflet care se încrede în El. Pericolul la care este expus fiecare dintre noi este foarte mare. – *The Upward Look*, p. 19

Astăzi, mulți se află exact în poziția lui Petru atunci când, plin de încredere în sine, a declarat că el nu Îl va tăgădui pe Domnul său. Și, din cauza încrederii în ei înșiși, ei cad ușor pradă lui Satana. Aceia care își dau seama de slăbiciunea lor se încred într-o putere mai mare decât eul. Și, când privesc la Dumnezeu, Satana nu are putere asupra lor. Dar cei care se încred în ei înșiși sunt învinși ușor. Să ne amintim că, dacă nu ținem seama de avertismentele pe care ni le dă Dumnezeu, căderea este în fața noastră. Hristos nu îl va feri de rănire pe acela care se așază din proprie inițiativă pe terenul vrăjmașului. El îl lasă pe cel mulțumit de sine, care acționează ca și cum ar ști mai bine decât Domnul lui, să meargă mai departe în puterea pe care crede că o are. Apoi vin suferința și o viață ciuntită sau, poate, chiar înfrângerea și moartea.

În război, inamicul profită de punctele slabe din apărarea acelor pe care îi atacă. Aici dezlanțuie cele mai violente atacuri. Creștinul nu ar trebui să aibă niciun punct slab în sistemul lui de apărare. El ar trebui să se baricadeze cu ajutorul pe care i-l dau Scripturile aceluia care face voia lui Dumnezeu. Cel ispitit va câștiga biruința dacă va urma exemplul Aceluia care l-a întâmpinat pe ispititor cu „Este scris!” El poate să stea în siguranță la adăpostul unui „Așa zice Domnul”. – *Astăzi cu Dumnezeu*, p. 259 (7 sept.)

Sfințirea este o lucrare zilnică. Să nu vă lăsați înșelați, crezând că Dumnezeu vă va ierta și binecuvânta în timp ce voi călcați vreuna dintre poruncile Sale. Încăpățânarea și persistarea într-un păcat cunoscut reduce vocea muștrătoare a Spiritului Sfânt, separând sufletul de Dumnezeu. Chiar dacă aveți un intens sentiment religios, Isus nu poate rămâne într-o inimă care discreditează Legea divină. Dumnezeu îi va onora doar pe aceia care-L onorează.

... „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni.” Dacă slujești păcatului, nu îi poți sluji lui Hristos. Creștinii vor simți imboldul păcatului, deoarece carnea luptă împotriva Spiritului; dar Spiritul Se luptă din rășputeri

împotriva cărnii, menținând o permanentă stare conflictuală. Atunci este nevoie de ajutorul lui Hristos. Slăbiciunea umană se unește cu puterea divină și credința exclamă: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne-a dat biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” – *Solii pentru tineret*, p. 114

Miercuri, 9 februarie: Lucruri mai bune

În Epistola [aceasta] către corinteni, Pavel a căutat să le arate credincioșilor puterea lui Hristos de a-i feri de cel rău. El știa că, dacă se vor su-pune condițiilor stabilite, ei vor fi tari în puterea Celui Atotputernic. Ca un mijloc de a-i ajuta să se smulgă din robia păcatului și să-și desăvârșească sfințenia în temere de Domnul, Pavel le-a pus în față cerințele Aceluia că-ruia își consacraseră viața atunci când s-au convertit. „Voi sunteți ai lui Hristos”, declara el. „Nu sunteți ai voștri. ... Ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” – *Faptele apostolilor*, p. 306

Fiecare clipă este încărcată de consecințe veșnice. Noi trebuie să fim niște oameni prompti, gata să slujim în orice moment. Este posibil ca oca-zia actuală de a-i adresa Cuvântul vieții unui suflet aflat în nevoie să nu mai apară a doua oară. Poate că Dumnezeu îi va spune acelui om: „Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul” (Luca 12:20) și omul acela ar putea să rămână nepregătit datorită neglijenței noastre. Cum Îi vom da socoteală lui Dumnezeu în marea zi a judecării?

Viața este prea solemnă pentru a fi absorbită de lucruri trecătoare și pământești, de rutina îngrijorărilor și a temerilor pentru lucruri care sunt doar un fir de praf în comparație lucrurile de interes veșnic. Totuși, Dumnezeu ne-a chemat să-I slujim chiar când suntem prinși în ocupațiile trecătoare ale vieții. Sânguința în această lucrare este o parte a adevăra-tei religii tot atât de mult cum este închinarea. Biblia nu încurajează în niciun fel lenea. Lenea este cel mai mare blestem care afectează lumea noastră. Fiecare om care este cu adevărat convertit va fi un lucrător har-nic. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 343

Cultivă dispoziția de a-i prețui pe ceilalți mai mult decât pe tine! Fii mai puțin îngâmfat, mai puțin încrezător în tine însuți; cultivă răbdarea, îndelunga răbdare și dragostea frățească! Fii gata să-i ajuți pe cei care greșesc și să manifesti milă și înțelegere plină de duioșie față de cei care sunt slabi! Nu trebuie să-ți abandonezi propriile afaceri pentru a-I aduce

slavă Domnului, dar poți, în fiecare zi, prin orice faptă și prin orice cuvânt, în timp ce îți urmărești preocupările obișnuite, să-L onorezi pe Cel pe care Îl slujești și, astfel, să exerciți o influență spre bine asupra celor cu care vii în contact.

Fii amabil, blând și iertător cu alții! Lasă ca eul tău să se cufunde în dragostea lui Isus, ca să-L poți onora pe Răscumpărătorul tău și să realizezi lucrarea pe care El ți-a repartizat-o! Cât de puțin cunoști încercările inimii unui suflet sărman, care este legat în lanțurile întunericului și căruia îi lipsesc hotărârea și puterea morală! Străduiește-te să înțelegi slăbiciunea altora! Ajută-i pe cei nevoiași, răstignește-ți eul și lasă ca Isus să-ți ia în stăpânire sufletul, ca să poți transpune principiile adevărului în viața ta de fiecare zi. Atunci vei fi, cum nu ai mai fost până acum, o binecuvântare pentru biserică și pentru toți cei cu care vii în contact. – *Mărturii*, vol. 4, pp. 133–134

Joi, 10 februarie: Isus, ancora sufletului

Pe muntele Moria, Dumnezeu Și-a reînnoit legământul Său, întărind printr-un jurământ solemn binecuvântarea făgăduită lui Avraam și seminței sale de-a lungul tuturor generațiilor viitoare: „«Pe Mine Însumi jur», zice Domnul, «pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța, și anume ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării, și sămânța ta va stăpâni cetățile vrăjmașilor ei. Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta, pentru că ai ascultat de porunca Mea” (Geneza 22:16-18).

Marele act al credinței lui Avraam stă ca un stâlp de lumină, iluminând calea slujitorilor lui Dumnezeu din toate veacurile. Avraam n-a căutat o scuză pentru a se sustrage aducerii la îndeplinire a vooii lui Dumnezeu. În timpul celor trei zile cât a ținut călătoria, el a avut suficient timp să se gândească și să se îndoiască de Dumnezeu, dacă ar fi dorit să se îndoiască. El ar fi putut gândi că, prin sacrificarea fiului său, avea să fie privit ca un ucigaș, un al doilea Cain, că acest fapt ar fi făcut ca învățătura lui să fie lepădată și disprețuită și să-i nimicească astfel puterea de a le face bine semenilor săi. El ar fi putut argumenta că vârsta sa îl scutea de ascultare. Dar patriarhul n-a căutat refugiu în niciuna dintre aceste scuze. Avraam era și el om; sentimentele și legăturile lui de prietenie erau la fel ca ale noastre,

dar el nu s-a oprit să întrebe cum avea să se împlinescă făgăduința făcută, dacă Isaac avea să fie sacrificat. El n-a stat să discute cu inima lui chinuită. El știa că Dumnezeu este drept și neprihănit în toate cerințele Lui și a împlinit până la literă porunca primită. – *Patriarhi și profeți*, p. 153

Dumnezeul nostru, care Își ține legământul, unește cu omnipotența Sa de Împărat al împăraților blândețea și grija unui păstor plin de milă. Nimic nu poate sta în calea Sa. Puterea Lui este absolută și ea este garanția împlinirii sigure a făgăduințelor făcute poporului Său. El poate să îndepărteze toate piedicile din calea lucrării Sale. El are mijloacele necesare pentru a îndepărta orice dificultate, astfel încât cei care Îi servesc și care respectă mijloacele alese de El să fie eliberați. Bunătatea și dragostea Lui sunt infinite, iar legământul Său este de neschimbat.

Planurile dușmanilor lucrării Sale pot să pară solide și bine puse la punct, dar El le poate răsturna chiar și pe cele mai tari și, la vremea stabilită de El și pe calea stabilită de El, va face acest lucru, când va considera că ne-a pus suficient la probă credința și când va vedea că noi ne apropiem de El și facem din El sfătuitoarea noastră.

În zilele cele mai întunecate, când aparențele par atât de potrivnice, nu vă temeți! Aveți credință în Dumnezeu! El Își împlinește voința, făcând tot ce este bine în favoarea poporului Său. Tăria celor care Îl iubesc și Îi slujesc se va înnoi în fiecare zi. Priceperea Lui va fi pusă la dispoziția lor, ca să nu greșescă atunci când Îi aduc la îndeplinire planurile. – *Mărturii*, vol. 8, pp. 10–11

Vineri, 11 februarie

Pentru studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. „Iuda”.

ISUS, MIJLOCITORUL NOULUI LEGĂMÂNT

Sabat după-amiază, 12 februarie

Încă înainte de a lua asupra-Și natura omenească, El a văzut în întregime drumul pe care trebuia să meargă pentru a mântui ce era pierdut. Fiecare durere care-I sfâșia inima, fiecare insultă aruncată asupra capului Său, fiecare lipsă pe care era chemat să o îndure Îi fuseseră descoperite înainte de a lăsa coroana și haina împăratească și a Se coborî de pe tron pentru a îmbrăca dumnezeirea cu natura omenească. Drumul de la staul până la Golgota fusese descoperit înaintea ochilor Săi. Cunoștea groaza care avea să vină asupra Lui. Știa totul și, cu toate acestea, a zis: „Iată-Mă că vin – în sulul cărții este scris despre Mine – vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii Mele” (Psalmii 40:7,8).

El avea fără încetare înaintea Sa rezultatele lucrării Sale. Viața Sa pământească, plină de muncă grea și sacrificiu de sine, era înviorată de gândul că munca aceasta nu va fi în zadar. Dând viața Sa pentru viața oamenilor, El urma să recâștige lumea pentru ascultarea de Dumnezeu. Cu toate că trebuia să primească mai întâi botezul sângelui, cu toate că păcatele lumii aveau să apese asupra sufletului Său nevinovat, cu toate că asupra Lui se lăsase umbra unor suferințe de nedescris, totuși, pentru bucuria care-L era pusă înainte, a ales să sufere crucea și a disprețuit rușinea. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 410

Domnul Hristos a venit să vestească o Lege mare și minunată. El a venit să înalțe vechea poruncă pe care o aveam de la început. Apoi avem nevoie de Lege și profeți. Avem nevoie de Vechiul Testament care să ne aducă de-a lungul timpului până la Noul Testament, care nu ia locul Vechiului Testament, ci ne descoperă în mod mult mai clar planul de mântuire, dând importanță întregului sistem al jertfelor și darurilor și Cuvântului pe care-L avem de la început. Ascultarea desăvârșită este plăcerea, bucuria fiecărui suflet, iar ascultarea de voința expresă a lui Dumnezeu te va face una cu Hristos. ... Despre El este scris: „Iată-Mă că vin! În sulul cărții este

scris despre Mine. Vreau (în engl.: Îmi place) să fac voia Ta, Dumnezeule, și Legea Ta este în fundul inimii Mele” (Psalmii 40:7,8). – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 48 (11 febr.)

Atât de profund a fost interesul lui Dumnezeu față de ființele pe care le-a creat, atât de mare este iubirea Sa pentru lume, încât „a dat pe singurul Său Fiu pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3:16). Hristos a venit să-i aducă omului putere, să-l înalțe, să-l înobileze și să-l întărească, făcându-l în stare să ajungă părtaș firii dumnezeiești după ce a fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. El le-a dovedit locuitorilor lumilor necăzute și oamenilor că Legea poate fi ținută. În timp ce avea natură omenească, El a ascultat de Legea lui Dumnezeu, dovedind că Dumnezeu are dreptate să ceară ascultare de Legea Sa. La judecată, viața Sa va fi un argument incontestabil în favoarea Legii lui Dumnezeu. – *In Heavenly Places*, p. 38

Duminică, 13 februarie: Nevoia de un nou legământ

Păcatele oamenilor erau transferate simbolic asupra preotului oficiant, care era un mijlocitor al poporului. Preotul nu putea să fie el însuși jertfa pentru păcat și să facă ispășire prin sacrificarea propriei vieți, deoarece și el era păcătos. Prin urmare, în loc de a suferi el însuși moartea, preotul ucidea un miel fără cusur, iar pedeapsa pentru păcat era transferată asupra animalului nevinovat, care ajungea, în felul acesta, să fie înlocuitorul lui imediat și simboliza jertfa desăvârșită a Domnului Isus Hristos. Prin sângele acestei jertfe, omul privea înainte, prin credință, spre sângele lui Hristos care urma să ispășească păcatele lumii. – *Comentariile Elen G. White în CBAZȘ*, vol. 1, p. 1111

Pavel s-a străduit să îndrepte mintea ascultătorilor săi către unica și marea jertfă pentru păcat. El a arătat sacrificiile care erau umbra lucruri viitoare ce aveau să vină și apoi L-a înfățișat pe Hristos ca antitipul tuturor acestor ceremonii – ținta spre care arătau ele ca singurul izvor de viață și nădejde pentru omul căzut. Sfinții bărbați din vechime au fost mântuiți prin credința în sângele lui Hristos. Văzând agoniile victimelor aduse ca jertfe, ei priveau dincolo de prăpastia veacurilor, spre Mielul lui Dumnezeu care avea să ridice păcatul lumii.

Dumnezeu pretinde, pe drept, iubire și ascultare din partea tuturor ființelor pe care le-a creat. Prin Legea Sa, El le-a dat un standard desăvârșit

al dreptății. Însă mulți Îl uită pe Creatorul lor și aleg să-și urmeze căile lor împotriva voii Sale. Ei răspund cu vrăjmășie iubirii care este înaltă cât cerul și întinsă cât universul. Dumnezeu nu poate face rabat de la cerințele Legii Sale pentru a coborî la nivelul oamenilor nelegiuți, dar nici omul nu poate, prin propria putere, să împlinească cerințele Legii. Numai prin credința în Hristos poate păcătosul să fie curățit de vinovăție și făcut în stare să asculte de Legea Creatorului său. – *Faptele apostolilor*, pp. 424–425

Atât de mare a fost orbirea spirituală a oamenilor, încât s-au gândit să considere ca inefficient Cuvântul lui Dumnezeu. Prin tradițiile lor, ei au declarat că marele plan de răscumpărare a fost făcut ca să fie abolită și făcută inutilă Legea lui Dumnezeu, când, de fapt, Calvarul este argumentul puternic ce dovedește imuabilitatea preceptelor lui Iehova. ... Caracterul trebuie comparat cu marele standard moral al neprihănirii. Trebuie să se facă o cercetare a păcatelor care au fost în mod special ofensatoare față de Dumnezeu, care au adus dezonoare Numelui Său, au respins lumina Spiritului Său și au ucis dragostea dintâi din suflet. Biruința este asigurată prin credință și ascultare. ... Biruința nu este restrânsă numai la vremea martirilor. Lupta este a noastră, în aceste zile ale subtilei ispite de a fi lumești, de a ne simți în siguranță, de a îngădui mândria, pofta, doctrinele false și imoralitatea în viața noastră. ... Vom putea să stăm în picioare când vom fi puși la încercare de Dumnezeu? – *That I May Know Him*, p. 256

Luni, 14 februarie: Nou și înnoit

Serviciul jertfelor care arătau spre Hristos a trecut, dar ochii oamenilor au fost îndreptați către adevărata jertfă pentru păcatele lumii. Preoția pământească a încetat, dar noi privim la Isus, slujitorul noului legământ, și la „sângele stropirii, care vorbește mai bine decât sângele lui Abel”. „Drumul în Locul Preasfânt nu era încă deschis câtă vreme stătea în picioare cortul dintâi. Dar Hristos a venit ca Mare-Preot al bunurilor viitoare, a trecut prin cortul acela mai mare și mai desăvârșit, care nu este făcut de mâini ..., și a intrat, o dată pentru totdeauna, în Locul Preasfânt ... cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică” (Evrei 12:24; 9:8-12).

„De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25). Cu toate că lucrarea de mijlocire avea să fie mutată din templul pământesc în cel ceresc, cu toate că sanctuarul și Marele nostru Preot

urmau să nu mai fie vizibile pentru ochiul omenesc, ucenicii nu aveau să sufere prin aceasta nicio pierdere. Din cauza lipsei Mântuitorului, ei nu urmau să simtă vreo întrerupere a legăturilor și nici slăbirea puterilor. În timp ce slujește în Sanctuarul de sus, Isus este, prin Duhul lui cel Sfânt, și slujitor în biserica de pe pământ. Pentru ochiul fizic, El este departe, dar de fapt se împlinește făgăduința pe care El a dat-o la înălțare: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20). În timp ce slujitorii Lui mai mici primesc putere de la El, prezența Lui întăritoare este întotdeauna cu biserica Lui. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 166

Apostolul [Pavel] dorea ca aceia cărora le scria să-și aducă aminte că trebuiau să dovedească în viața lor schimbarea glorioasă lucrată în ei de harul transformator al lui Hristos. Ei trebuiau să fie lumini în lume prin caracterele lor curate, sfințite, împotrivindu-se agenților satanici. Ei trebuiau să-și amintească mereu cuvintele: „Nu vine de la noi”. Ei nu își puteau schimba inima. Și când, prin eforturile lor, unii ieșeau din rândurile lui Satana pentru a sta de partea lui Hristos, ei nu trebuiau să pretindă că ar fi avut vreun merit în lucrarea aceasta de transformare. ...

Marea schimbare văzută în viața unui păcătos după ce se convertește nu este adusă prin vreo manifestare a bunătății omenești.

Cel care este bogat în îndurare ne-a dat harul Său. Așadar, către El să se înalțe lauda și recunoștința, căci El a devenit Mântuitorul nostru. Iubirea Sa, care ne umple inima și mintea, trebuie să curgă din viața noastră în șuvoaie bogate de har. Când noi eram morți în greșelile și păcatele noastre, El ne-a adus la viață, o viață spirituală. Ne-a oferit har și iertare, umplându-ne sufletul cu o viață nouă. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 319 (7 nov.)

Marti, 15 februarie: Legământul cel nou are un Mijlocitor mai bun

Legea guvernării lui Dumnezeu avea să fie preamărită prin moartea Fiului lui Dumnezeu, a singurului născut din Tatăl. Hristos a purtat vinovăția păcatelor lumii. Vrednicia noastră se află numai în întruparea și moartea Fiului lui Dumnezeu. El a putut să sufere pentru că a fost susținut de Divinitate. El a putut îndura pentru că a fost fără nicio pată de necredincioșie sau păcat. Hristos a triumfat în locul omului, luând astfel asupra Lui dreptatea pedepsei. El le-a asigurat astfel oamenilor viața veșnică, în timp ce a înălțat Legea și a făcut-o slăvită.

Fiecare suflet se află sub obligația de a păși pe urmele lui Hristos, marele exemplu al familiei omenеști. El a spus: „Am păzit poruncile Tatălui Meu.” Fariseii gândeau că El căuta să minimalizeze cerințele Legii lui Dumnezeu, dar vocea Sa răsuna în urechile lor, spunând: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să se împlinească toate lucrurile” (Matei 5:17,18). – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 48. (11 febr.)

Pe insula Patmos, apostolului Ioan i-au fost descoperite lucrurile pe care Dumnezeu a dorit ca el să le transmită poporului Său. Studiați aceste descoperiri. Aici se găsesc teme demne de a fi contemplate de voi, lecții largi și cuprinzătoare pe care oștile îngerești caută acum să vi le transmită. Urmăriți viața și caracterul lui Hristos și studiați lucrarea Sa de mijlocire. Aici vedem înțelepciunea infinită, dragostea infinită, dreptatea infinită, mila infinită. Aici sunt adâncimi, înălțimi, lungimi și largimi pe care să le cercetăm. Nenumărate condeie au încercat să prezinte lumii viața lui Hristos, caracterul Său și lucrarea Sa de mijlocire și, cu toate acestea, fiecare minte prin care a lucrat Duhul Sfânt a prezentat temele acestea într-o lumină proaspătă și nouă.

Noi vrem să-i ajutăm pe oameni să înțeleagă ce este Hristos pentru ei și care sunt responsabilitățile pe care sunt chemați să le accepte în El. Ca reprezentanți și martori ai Săi, noi înșine avem nevoie să ajungem la o înțelegere mai bună a adevărilor mântuitoare, o înțelegere deplină, obținută printr-o cunoaștere practică. – *Mărturii*, vol. 6, p. 59

Miercuri, 16 februarie: Legământul cel nou are făgăduințe mai bune

Soliile de sfat și de muștrare date prin prorocii care au explicat planul Său veșnic în favoarea omenirii sunt de o deosebită valoare pentru biserica lui Dumnezeu de pe pământ din zilele noastre – pentru păzitorii viei Sale. În învățăturile prorocilor, dragostea Lui pentru neamul omenesc pierdut și planul Său privind mântuirea lui Israel, succesele și înfrângerile copiilor Săi, restatornicirea lor și favoarea divină, faptul că L-au respins pe Stăpânul viei și punerea în aplicare a planului de veacuri de către o rămășiță aleasă față de care urmează să se împlinească toate făgăduințele legământului – acesta a fost subiectul soliilor lui Dumnezeu către biserica Sa de-a lungul veacurilor. ...

Israel să nădăjduiască în Domnul! Chiar acum, Stăpânul viei adună, din toate neamurile și din toate națiunile, roade prețioase pentru care a așteptat multă vreme. În curând, va veni la ai Săi și, în ziua aceea fericită, planul Său veșnic pentru casa lui Israel va fi în cele din urmă împlinit. – *Profeți și regi*, p. 22

Biblia cea scumpă este grădina lui Dumnezeu și făgăduințele Lui sunt garoafele, trandafirii și crinii.

Cât de mult aș vrea ca noi toți să putem crede în făgăduințele lui Dumnezeu... Nu trebuie să avem în inimile noastre o emoție plină de bucurie ca dovadă a unei relații bune cu Cerul, ci trebuie să luăm pentru noi făgăduințele lui Dumnezeu și să spunem: „Sunt ale mele. Domnul trimite Duhul Său Sfânt asupra mea. Eu primesc mereu lumină, pentru că făgăduința Sa este: «[Orice lucru veți cere, când vă rugați] să credeți că l-ați și primit și-l veți avea.» Prin credință, eu trec dincolo de perdea și mă țin strâns de Hristos, tăria mea. Îi mulțumesc lui Dumnezeu că am un Mântuitor.” ... [În făgăduințele] Cuvântului Său, Dumnezeu ne vorbește fiecărui, individual, atât de direct, ca și cum am putea auzi vocea Sa. Prin aceste făgăduințe, Hristos ne dă har și putere. Ele sunt frunze din acel pom care este pentru „vindecarea neamurilor”. Primite și asimilate, ele trebuie să fie tărie de caracter, inspirație și susținere pentru viața noastră. – *The Faith I Live By*, p. 9

Hristos a venit pe pământ și le-a oferit oamenilor tezaurul iubirii – comoara pe care, prin legătura noastră cu El, urmează să o primim, să ne-o însușim și s-o împărtășim.

Efortul omului va fi eficient în lucrarea lui Dumnezeu în măsura consacării acestuia – dând pe față puterea harului lui Hristos de a transforma viața. Noi trebuie să ne deosebim de lume, pentru că Dumnezeu Și-a pus sigiliul Său asupra noastră, pentru că El Își manifestă în noi propriul caracter. Răscumpărătorul nostru ne îmbracă în neprihănirea Sa. – *Divina vindecare*, p. 37

Joi, 17 februarie: Legământul cel nou a rezolvat problema inimii

În Biblie este descoperită voia lui Dumnezeu. Adevărurile Cuvântului Său sunt declarații ale Celui Preaînalt. Omul care face din aceste adevăruri o parte a vieții sale devine o făptură nouă în toate sensurile. Nu îi sunt date puteri mintale noi, dar întunericul care învăluia mintea sa prin păcat și

ignoranță este îndepărtat. Cuvintele: „Vă voi da o inimă nouă” înseamnă: „Vă voi da o minte nouă.” O schimbare a inimii este însoțită de o clară convingere cu privire la datoria creștinului și o bună înțelegere a adevărului. Acela care le acordă Scripturilor o mare atenție, studiindu-le cu rugăciune, va avea o înțelegere clară și o judecată sănătoasă, ca și cum prin întoarcerea la Dumnezeu a atins un nivel mai înalt al inteligenței. – *My Life Today*, p. 24

El [Domnul Isus] a venit pentru a le da oamenilor inimi noi. El a zis: „Vă voi da o inimă nouă.” Totuși, neprihănirea proprie a acelora din timpul Său și a acelora din timpul nostru îi face pe oameni să nu simtă nicio nevoie de a avea o inimă nouă. Domnul Isus a trecut pe lângă cărturari și farisei, pentru că ei nu au simțit nicio nevoie de un Mântuitor. Ei erau legați de forme și ceremonii. Aceste servicii religioase fuseseră instituite de Hristos. Ele fuseseră pline de vitalitate și frumusețe spirituală, dar, după ce viața spirituală se stinsese din mijlocul lor, iudeii pierduseră această viață din ceremoniile lor și se legaseră de forme moarte. Când s-au îndepărtat de cerințele și poruncile lui Dumnezeu, au căutat să înlocuiască aceste lucruri pierdute, înmulțind cerințele și alcătuiind reguli mai riguroase decât cele făcute de Dumnezeu. Cu cât au ajuns mai rigizi, cu atât au manifestat mai puțin din dragostea și Duhul lui Dumnezeu. – *Solii alese*, cartea 1, pp. 386–387

Una dintre cele mai stăruitoare rugăciuni raportate în Cuvântul lui Dumnezeu este aceea a lui David, când a cerut: „Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule.” Răspunsul lui Dumnezeu la o asemenea rugăciune este: „Îți voi da o inimă nouă.” Lucrarea aceasta nu poate să fie făcută de niciun om limitat. Bărbații și femeile trebuie să înceapă încă din prima clipă să-I ceară lui Dumnezeu cât se poate de stăruitor să le dea o experiență creștină adevărată. Ei trebuie să simtă puterea creatoare a Duhului Sfânt. Ei trebuie să primească o inimă nouă, care este păstrată sensibilă și duioasă prin harul Cerului. Spiritul egoist trebuie să fie curățit din suflet. Ei trebuie să lucreze cu seriozitate și cu umilință, fiecare cerându-I lui Isus călăuzire și încurajare. Atunci, toată zidirea, bine alcătuită și încheată, crește ca să fie un templu sfânt în Domnul. – *Our High Calling*, p. 159

Prin urmare, cum suntem noi mântuiți? „După cum Moise a înălțat șarpele în pustie”, tot așa a fost înălțat și Fiul omului și toți aceia care au fost înșelați și mușcați de șarpe pot să privească și să trăiască. „Iată

Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii” (Ioan 1:29). Lumina care pornește de la cruce descoperă iubirea lui Dumnezeu. Iubirea Lui ne atrage către Sine. Dacă nu ne împotrivim acestei atracții, vom fi conduși la piciorul crucii, plini de pocăință pentru păcatele care L-au răstignit pe Mântuitorul. După aceea, Duhul lui Dumnezeu produce prin credință o nouă viață în suflet. Gândurile și dorințele sunt aduse în ascultare de voința lui Hristos. Inima și mintea sunt create din nou, după chipul Aceluia care lucrează în noi ca să-Și supună totul. Apoi se scrie Legea lui Dumnezeu în minte și inimă și putem zice împreună cu Hristos: „Îmi place să fac voia Ta, Dumnezeule” (Psalmii 40:8). – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 175–176

Vineri, 18 februarie

Pentru studiu suplimentar

Astăzi cu Dumnezeu, „Asigurarea biruinței”, p. 84 (16 mart.).

ISUS, JERTFA DESĂVÂRȘITĂ

Sabat după-amiază, 19 februarie

Crucea, acest instrument al rușinii și torturii, a adus nădejde și mântuire lumii. Ucenicii nu erau decât niște oameni umili, fără bogăție și fără nicio altă armă decât Cuvântul lui Dumnezeu, totuși, în puterea lui Hristos, ei au mers înainte să spună minunata istorie a ieslei și a crucii și să triumfe asupra oricărei împotriviri. Fără nicio onoare sau recunoaștere pământească, ei au fost eroi ai credinței. De pe buzele lor au ieșit cuvinte de înțelepciune, care au zguduit lumea. – *Faptele apostolilor*, p. 77

... În zilele lui Pavel, crucea era privită cu simțăminte de dezgust și oroare. În mod firesc, să înalți ca Mântuitor al omenirii pe Unul care suferise moartea pe cruce ar fi atras batjocura și împotrivirea. ...

Dar, pentru Pavel, crucea era obiectul de cel mai mare interes. Încă din momentul în care fusese oprit din lucrarea sa de prigonire a urmașilor Nazarineanului răstignit, el nu încetase niciodată să preamărească crucea. Atunci îi fusese dată o descoperire a iubirii infinite a lui Dumnezeu, așa cum era arătată în moartea lui Hristos și în viața sa avusese loc o transformare minunată, aducând toate planurile și năzuințele sale în armonie cu cerul. Din ceasul acela, el devenise un om nou în Hristos. El știa din proprie experiență că, atunci când un păcătos privește o dată iubirea Tatălui, așa cum se poate vedea în sacrificiul Fiului Său, și se supune influenței divine, are loc o schimbare a inimii și, de atunci încolo, Hristos este totul în toți. – *Faptele apostolilor*, p. 245

Crucea de la Calvar face un apel plin de putere la noi, oferindu-ne un motiv pentru care ar trebui să Îl iubim pe Salvatorul nostru și El să fie cel dintâi și cel de pe urmă și totul în toate. Ar trebui să ne ocupăm locul care ni se cuvine, în pocăință umilă, la piciorul crucii. Aici, când privim la agonia Mântuitorului nostru, când vedem cum moare Fiul lui Dumnezeu, Cel Neprihănit pentru cei păcătoși, putem să învățăm lecțiile blândeții și ale smereniei inimii. Să privim la Acela care, cu un cuvânt, putea face să Îi vină în ajutor legiuni de îngeri, dar a fost batjocorit și luat în răs, supus ocării și

urii. Când a fost insultat nu a amenințat, când I-au fost aduse acuzații mincinoase nu a deschis gura. Pe cruce, S-a rugat pentru cei care-L omorau. El a murit pentru ei. El a plătit un preț infinit pentru fiecare dintre ei. El a purtat fără să murmure pedeapsa pentru păcatele omului. Această victimă care nu S-a plâns în niciun fel este Fiul lui Dumnezeu. Tronul Său este veșnic și Împărăția Sa nu va avea sfârșit. – *Lift Him Up*, p. 233

Duminică, 20 februarie: De ce a fost nevoie de jertfe?

Legământul harului a fost făcut pentru prima dată cu omul în Eden, când, după cădere, s-a dat o făgăduință divină – că sămânța femeii va zdrobi capul șarpelui. Legământul acesta le oferea tuturor oamenilor iertare și sprijinul harului lui Dumnezeu pentru ascultare viitoare prin credința în Hristos. Li se făgăduia, de asemenea, viața veșnică, cu condiția credincioșiei față de Legea lui Dumnezeu. În felul acesta, patriarhii au primit speranța mântuirii.

Același legământ a fost reînnoit cu Avraam în făgăduința: „Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta” (Geneza 22:18). Această făgăduință arăta spre Domnul Hristos. Așa a înțeles-o Avraam (vezi Galateni 3:8,16) și și-a pus încrederea în Domnul Hristos pentru iertarea păcatelor. Credința aceasta i-a fost socotită ca neprihănire. Legământul cu Avraam menținea, de asemenea, autoritatea Legii lui Dumnezeu. ...

Deși a fost făcut cu Adam și reînnoit cu Avraam, acest legământ a putut fi ratificat numai la moartea lui Isus Hristos. El existase ca făgăduință a lui Dumnezeu de la cea dintâi comunicare făcută cu privire la mântuire, fusese primit prin credință, dar, cu toate acestea, când a fost ratificat de Domnul Hristos, a fost numit un legământ nou. Legea lui Dumnezeu stătea la baza acestui legământ, care, în principiu, era un acord pentru a-i aduce din nou pe oameni în armonie cu voința divină, așezându-i într-o poziție în care puteau asculta de Legea lui Dumnezeu. – *Patriarhi și profeți*, pp. 370–371

Hristos este Mijlocitorul nostru și Marele-Preot care oficiază în prezența Tatălui. El i-a fost prezentat lui Ioan ca un Miel care a fost junghiat și al Cărui sânge a curs în favoarea păcătosului. Când Legea lui Dumnezeu este prezentată înaintea păcătosului, arătându-i adâncimea păcatului său, imediat trebuie să i se îndrepte atenția către Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. El trebuie învățat să se pocăiască față de Dumnezeu

și să aibă credință în Domnul nostru Isus Hristos. În felul acesta, lucrarea reprezentantului lui Hristos va fi în armonie cu lucrarea Sa din sanctuarul ceresc. – *Mărturii*, vol. 4, p. 395

Cain s-a înfățișat înaintea lui Dumnezeu având în inimă nemulțumire și necredință cu privire la jertfa făgăduită și la nevoia de a aduce jertfe ca daruri. Darul său nu dovedea pocăință față de păcat. El gândea, așa cum gândesc mulți astăzi, că ar fi o dovadă de slăbiciune dacă ar urma exact planul rânduit de Dumnezeu, de a se încrede în totul pentru mântuire în ispășirea Mântuitorului făgăduit. El a ales calea încrederii în sine. El avea să se înfățișeze în virtutea propriilor merite. El nu a adus mielul și nu a unit sângele mielului cu darul său, ci a adus roadele sale, produsele muncii sale. El a adus darul său ca pe o favoare pe care I-o făcea lui Dumnezeu, prin care nădăjduia să-și asigure binecuvântarea divină. Cain a ascultat prin faptul că a zidit un altar, a ascultat și a adus o jertfă, dar ascultarea lui a fost parțială. Partea esențială, recunoașterea nevoii de un Mântuitor, a fost lăsată la o parte. – *Patriarhi și profeți*, p. 72

Luni, 21 februarie: Diferite tipuri de jertfe

Nu este numai privilegiul, ci și datoria fiecărui creștin să păstreze o unire strânsă cu Hristos și să aibă o experiență bogată în lucrurile lui Dumnezeu. Atunci, viața lui va fi rodnică în fapte bune. Hristos zice: „Dacă aduceți mult rod, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit și voi veți fi astfel ucenicii Mei” (Ioan 15:8). Când citim despre viața bărbaților care s-au distins prin evlavia lor, considerăm adesea că experiențele și realizările lor sunt prea înalte ca să poată fi atinse și de noi. Dar lucrurile nu stau așa. Hristos a murit pentru toți și noi suntem asigurați în Cuvântul Său că El este mai dornic să le dea Duhul Sfânt acelora care Îl cer decât sunt părinții pământești doritori să le dea daruri bune copiilor lor. Profeții și apostolii nu și-au câștigat un caracter creștin desăvârșit printr-o minune. Ei au folosit mijloacele pe care Dumnezeu le-a pus la îndemâna lor și toți cei care vor depune aceleași eforturi vor avea aceleași rezultate.

În Epistola către efeseni, Pavel ... îi asigură [pe credincioși] de rugăciunile sale pentru înaintarea lor spirituală, zicând: „Îmi plec genunchii înaintea Tatălui Domnului nostru Isus Hristos... și-L rog ca, potrivit cu bogăția slavei Sale, să vă facă să vă întăriți în putere, prin Duhul Lui, în omul dinăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin

credință; pentru ca, având rădăcina și temelia puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință, ca să ajungeți plini de toată plinătatea lui Dumnezeu” (Efeseni 3:14-19). – *Sfințirea vieții*, pp. 83–84

[Isus] S-a făcut „asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte.” El Și-a asumat de bunăvoie natura omenească. El Însuși a făcut acest lucru, neconstrâns. El Și-a îmbrăcat divinitatea în corp omenesc. El a continuat să fie tot timpul Dumnezeu, dar nu S-a înfățișat ca Dumnezeu. El a ascuns dovezile dumnezeirii Sale, care Îi aduceau omagiul și stârneau admirația universului lui Dumnezeu. El a fost Dumnezeu în timp ce S-a aflat pe pământ, dar S-a dezbrăcat de înfățișarea Sa de Dumnezeu și a luat chip de om. Pentru noi S-a făcut sărac, pentru ca, prin sărăcia Lui, noi să putem fi îmbogățiți. El Și-a lăsat la o parte gloria și maiestatea. El era Dumnezeu, dar, pentru o vreme, a renunțat la slava chipului de Dumnezeu.

Deși a umblat printre oameni ca un sărac, răspândind binecuvântările Sale peste tot pe unde trecea, la cuvântul Său, legiuni de îngeri L-ar fi înconjurat pe Răscumpărătorul oamenilor și I-ar fi adus omagiu. Dar El a mers pe pământ nerecunoscut de ființele pe care le crease, decât cu mici excepții. Atmosfera era contaminată de păcat și blesteme, care luaseră locul imnurilor de laudă. Partea Lui au fost sărăcia și umilința. Pe când mergea înapoi și încolo în misiunea Sa de har, ca să le aducă eliberare celor bolnavi și să-i ridice pe cei căzuți, rareori câte un glas singuratic Îl numea binecuvântat, pe când mai-marii poporului treceau pe lângă El cu dispreț. – Comentariile Ellen G. White, în *CBAZȘ*, vol. 5, pp. 1126–1127

Marti, 22 februarie: Jertfa desăvârșită adusă de Isus

În vreme ce Dumnezeu dorea să-l învețe pe om că din iubirea Sa vine Darul prin care omul este împăcat cu Dumnezeu, arhivrajmașul oamenilor s-a străduit să-L reprezinte pe Dumnezeu ca pe unul care se bucură de nimicirea lor. În felul acesta, jertfele și orânduiri desemnate de Cer să descopere iubirea divină au fost răstălmăcite.

Prin cuvânt și faptă, în timpul lucrării Sale pe pământ, Mesia trebuia să-i descopere omenirii slava lui Dumnezeu Tatăl. În viața Sa, fiecare faptă, fiecare cuvânt rostit și fiecare minune pe care a făcut-o trebuiau să îi descopere omenirii căzute iubirea nemărginită a lui Dumnezeu. ...

Astfel, prin patriarhi și prin profeți, prin tipuri și simboluri, Dumnezeu i-a vorbit lumii despre venirea unui Eliberator din păcat. – *Lift Him Up*, p. 26

Fundamentul speranței pe care o avem în Hristos este faptul că recunoaștem că suntem păcătoși și că avem nevoie de refacere și răscumpărare. Din cauză că suntem păcătoși avem curaj să Îi cerem să fie Salvatorul nostru. De aceea să luăm seama să nu ne purtăm cu cel rătăcit într-un mod care le-ar putea spune altora că noi nu avem nevoie de răscumpărare. Să nu acuzăm, să nu condamnăm și să distrugem ca și cum noi nu am avea nicio vină. Lucrarea lui Hristos este aceea de a îndrepta, a vindeca, a reface. Dumnezeu este dragoste. ... El nu îi dă lui Satana nicio ocazie de a triumfa, lăsând să se vadă ce este mai rău sau expunând slăbiciunile noastre înaintea dușmanilor noștri.

Hristos a venit ca să pună mântuirea la îndemâna tuturor. ... El nu a trecut pe lângă cel mai rătăcit sau cel mai păcătos fără să-l ia în seamă și eforturile Sale cele mai mari au fost făcute pentru aceia care aveau cea mai mare nevoie de a le fi adusă salvarea. Cu cât era mai mare nevoia lor de refacere, cu atât mai profund era interesul Său pentru ei, mai mare simpatia Sa și mai înfocată lucrarea Sa pentru ei. Inima Sa mare și plină de iubire era frământată până în adânc pentru aceia care erau în starea cea mai deznădăjduită și care aveau cel mai mult nevoie de harul Său transformator. – *In Heavenly Places*, p. 291

Nu există odihnă pentru creștinii vii, cât timp suntem de această parte a lumii veșnice. A asculta de poruncile lui Dumnezeu înseamnă a face ce este drept și numai ce este drept. Aceasta este bărbăția creștină. Dar mulți au nevoie să învețe adesea lecții din viața lui Hristos, care este Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. „Uitați-vă dar cu luare-aminte la Cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în sufletele voastre. Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului.” Trebuie să dovedeți o creștere în ce privește virtuțile creștine. Dacă sunteți blânzi chiar când sunteți provocați și vă îndepărtați de tot ce este josnic, pământesc, voi dovedeți că aveți un Mântuitor care locuiește în voi și atunci fiecare gând, fiecare cuvânt și fiecare faptă îi vor atrage pe oameni mai degrabă la Isus decât spre voi înșivă. Este foarte mult de lucru și mai este doar puțin timp. Preocuparea vieții voastre să fie aceea de a-i inspira pe toți cu gândul că au o lucrare de făcut pentru Hristos. Oriunde

sunt de îndeplinit îndatoriri pe care alții nu le înțeleg, deoarece nu doresc să vadă care este misiunea vieții lor, acceptați-le voi și îndepliniți-le.

Standardul moralității nu este înălțat destul de sus în mijlocul poporului lui Dumnezeu. – *Mărturii*, vol. 5, p. 597

Miercuri, 23 februarie: Crucea și costul iertării

Numai o dată pe an putea marele-preot să intre în Locul Preasfânt, după pregătirea cea mai atentă și mai solemnă. Ochiul niciunui muritor, cu excepția marelui-preot, nu putea să privească splendoarea sfântă a acelei încăperi, pentru că era locul deosebit de ședere al slavei vizibile a lui Dumnezeu. Marele-preot intra acolo întotdeauna tremurând, în timp ce poporul aștepta cu o tăcere solemnă întoarcerea lui. Dorințele cele mai arzătoare ale credincioșilor erau ca Dumnezeu să le dea binecuvântarea Sa. În fața tronului harului, Dumnezeu conversa cu marele-preot. Și, dacă acesta rămânea în Locul Preasfânt un timp neobișnuit de îndelungat, adesea, poporul era îngrozit, temându-se ca nu cumva slava lui Dumnezeu să-l fi ucis din cauza păcatelor lor sau din cauza vreunui păcat al preotului. Totuși, când se auzea sunetul clopoșeilor de pe haina lui, poporul se simțea eliberat de teamă. Apoi, preotul venea în față și binecuvânta poporul. – *Istoria mântuirii*, pp. 155–156

Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce, trupul Său era sfârtecat în băți, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce, picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, erau ținute pe lemn, acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. Și toate suferințele îndurate – picăturile de sânge care se prelingeau din cap, din mâinile și picioarele Sale, chinurile care au zguduit ființa Sa și durerea de nedescris care I-a umplut sufletul atunci când Tatăl Și-a ascuns fața de El – îi vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: Pentru tine, Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției; pentru tine, El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care i-a făcut pe demoni să tremure și boala să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor și care i-a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine. El, Purtătorul de păcat, a îndurat mânia judecății divine și, pentru tine, S-a făcut păcat. – *Hristos, Lumina lumii*, pp. 755–756

În viața aceasta, abia putem începe să înțelegem subiectul minunat al mântuirii. Cu înțelegerea noastră mărginită, putem aprecia cel mai bine rușinea și slava, viața și moartea, dreptatea și mila care se întâlnesc la cruce; totuși, cu cele mai ascuțite puteri ale minții, nu putem prinde adevărata lor însemnătate. Lungimea și lățimea, adâncimea și înălțimea iubirii răscumpărătoare sunt înțelese prea slab. Planul de mântuire nu va fi pe deplin înțeles nici chiar atunci când cei răscumpărați vor vedea așa cum sunt văzuți și vor cunoaște așa cum sunt cunoscuți, însă, de-a lungul veacurilor veșnice, adevărul se va descoperi continuu în fața minților uimite și încântate. Cu toate că necazurile, durerile și ispitele pământului sunt terminate, iar cauza lor a fost îndepărtată, copiii lui Dumnezeu vor avea întotdeauna o cunoaștere clară, inteligentă, a prețului plătit pentru mântuirea lor. – *Tragedia veacurilor*, p. 651

Joi, 24 februarie: Judecata și caracterul lui Dumnezeu

Hristos S-a smerit, ca să stea în fruntea omenirii, ca să facă față ispitelor și să îndure încercările cărora trebuie să le facă față și pe care trebuie să le îndure și neamul omenesc. El trebuia să cunoască ce are de întâmpinat omenirea din partea vrăjmașului căzut, astfel încât să știe cum să-i ajute pe cei care sunt ispitiți.

Și Hristos a fost făcut Judecătorul nostru. Nu Tatăl este Judecătorul. Nici îngerii, ci Acela care a luat asupra Sa natura omenească și a trăit în această lume o viață desăvârșită, El urmează să ne judece. Doar El poate fi Judecătorul nostru. Vă veți aduce aminte de aceasta, fraților? Vă veți aduce aminte de aceasta, pastorilor? Vă veți aduce aminte de aceasta, tați și mame? Hristos a luat asupra Sa natura omenească pentru a putea fi Judecătorul nostru. Niciunul dintre voi nu a fost desemnat să fie judecătorul celorlalți. Tot ce puteți face este să vă disciplinați pe voi înșivă. În Numele lui Hristos, vă îndemn să luați seama la porunca pe care v-o dă, aceea de a nu vă așeza niciodată pe scaunul de judecată! Zi după zi, solia aceasta a răsunat în urechile mele: „Dați-vă jos de pe scaunul de judecată! Dați-vă jos în smerenie!” – *Mărturii*, vol. 9, pp. 185–186

„Și dragostea nu stă în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre.” Iată cuvintele care exprimă atitudinea lui Dumnezeu față de un popor imoral și idolatru: „Cum să te dau, Efraime? Cum să te predau,

Israele? ... Mi se zbate inima în Mine și tot lăuntrul Mi se mișcă de milă!" Oare putea El să renunțe la poporul pentru care pregătise atâtea binecuvântări, oferindu-i-L chiar pe unicul Său Fiu ca reprezentare a chipului Său? Dumnezeu a îngăduit ca Fiul Lui să fie jertfit pentru păcatele noastre. El Însuși a preluat rolul de judecător al Aceluia care era Purtătorul păcatului, lăsând deoparte prerogativele Sale iubitoare de Tată.

Aici este iubirea Sa care se recomandă singură neamului omenesc răzvătăcit, în modul cel mai uimitor. Ce priveliște au putut să vadă îngerii! Ce speranță pentru oameni! „Pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi.” Cel drept a suferit în locul celui nelegiuit, El a purtat păcatele noastre în trupul Său răstignit pe lemn. „El, care n-a cruțat nici chiar pe Fiul Său, ci L-a dat pentru noi toți, cum nu ne va da fără plată, împreună cu El, toate lucrurile?” – *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 245–246

Trebuie să avem o înțelegere mai clară a caracterului lui Hristos. ... Nu trebuie să ne gândim la Dumnezeu numai ca la un judecător și să uităm că El este un Tată iubitor. Nimic nu poate să facă mai rău sufletului nostru decât aceasta, pentru că întreaga noastră viață spirituală este modelată de concepțiile noastre despre caracterul lui Dumnezeu. Noi avem mult de învățat din iubirea lui Isus.

„Urmați dar pilda lui Dumnezeu ca niște copii preaiubiți. Trăiți în dragoste, după cum și Hristos ne-a iubit și S-a dat pe Sine pentru noi «ca un prinos și ca o jertfă de bun miros» lui Dumnezeu” (Efeseni 5:1,2). Acesta este nivelul la care trebuie să ajungem în ce privește iubirea. Și această iubire nu este contaminată de egoism. – *Our High Calling*, p. 176

Vineri, 25 februarie

Pentru studiu suplimentar

Hristos, Lumina lumii, cap. „Golgota”;

Tragedia veacurilor, cap. „Poporul lui Dumnezeu eliberat”.

ISUS NE DESCHIDE CALEA PRIN PERDEAUA DINĂUNTRU

Sabat după-amiază, 26 februarie

Ce izvor de bucurie pentru ucenici, să știe că aveau în cer un asemenea Prieten care să pledeze în favoarea lor! Prin înălțarea vizibilă a lui Hristos, toate ideile și concepția lor despre cer au fost schimbate. ... Acum, cerul era legat de Isus, pe care ei Îl iubiseră și-L veneraseră mai presus de oricine... .

... Acum, priveau cerul ca pe viitorul lor cămin, unde Mântuitorul lor iubit avea să pregătească locuințe pentru ei. Interesul pentru rugăciune era nou, pentru că însemna comunicare cu Mântuitorul lor. Cu emoții proaspete și vii și o încredere fermă că rugăciunea lor va fi ascultată, ei s-au strâns în camera de sus ca să-și prezinte cererile și să invoce făgăduința Mântuitorului care spusese: „Cereți și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină.” Ei se rugau în Numele lui Isus. – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 6, p. 1054

Isus Se află în Sfânta Sfintelor, gata să Se înfățișeze înaintea lui Dumnezeu pentru noi. Acolo, El nu încetează să-Și prezinte clipă de clipă poporul care are totul deplin în El. Dar, pentru că suntem astfel înfățișați înaintea Tatălui, nu trebuie să ne închipuim că putem să abuzăm de îndurarea Sa și să devenim nepăsători, indiferenți și îngăduitori cu noi înșine. Hristos nu este un slujitor al păcatului. Noi avem totul deplin în El, suntem primiți în Fiul Preaiubit, numai dacă rămânem în El prin credință.

Noi nu putem să atingem desăvârșirea prin faptele noastre bune. Sufletul care privește la Isus prin credință respinge neprihănirea personală. El se vede nedesăvârșit, consideră că pocăința lui este insuficientă, credința lui cea mai tare este doar slăbiciune, cel mai mare sacrificiu al său este neînsemnat și cade în umilință la piciorul crucii. Însă un glas îi vorbește din Cuvântul lui Dumnezeu. Cu uimire, el aude mesajul: „Noi avem totul deplin în Hristos” (Coloseni 2:10). Acum, în sufletul lui este pace. Nu trebuie să se mai străduiască să găsească ceva bun în el însuși,

vreo faptă meritorie prin care să câștige favoarea lui Dumnezeu. – *Asemenea lui Hristos*, p. 76 (3 mart.)

... Inspirat de Duhul Sfânt, ucenicul iubit, Ioan, declară cu claritate și siguranță deplină: „Îndrăzneala pe care o avem la El este că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă. Și, dacă știm că ne ascultă orice I-am cere, știm că suntem stăpâni pe lucrurile pe care I le-am cerut” (Ioan 5:14,15). Prin urmare, adresați-I Tatălui cererile voastre cu insistență, în Numele Domnului Isus. Dumnezeu va onora acest Nume.

Curcubeul care înconjoară tronul divin este o asigurare că Dumnezeu este consecvent, că „la El nu există schimbare, nici umbră de mutare”. Noi am păcătuit împotriva lui Dumnezeu și nu merităm favoarea Sa, totuși ... atunci când venim la El, mărturisindu-ne păcatul și nevrednicia, ne va asculta strigătul. Însăși onoarea tronului Său este în joc în împlinirea Cuvântului Său față de noi.

La fel ca Aaron, care Îl simboliza pe Domnul Hristos, Mântuitorul nostru duce în inima Sa, în Locul Preasfânt, numele tuturor celor din poporul Său. Marele nostru Preot își aduce aminte de toate cuvintele prin care ne-a încurajat să ne încredem în El. Domnul nu uită niciodată legământul Său. – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 148

Duminică, 27 februarie: Isus înaintea Tatălui

Înjunghierea mielului pascal era o umbră a morții lui Hristos. Pavel spune: „Hristos, Paștele nostru, a fost jertfit” (1 Corinteni 5:7). Snopul cu primele roade care era legănat de Paști înaintea Domnului preînchipuia învierea lui Hristos. Vorbind despre învierea Domnului și a întregului Său popor, Pavel spune: „Hristos este cel dintâi rod; apoi, la venirea Lui, cei ce sunt ai lui Hristos” (1 Corinteni 15:23). Asemenea snopului de legănat care era primul snop adunat înainte de marele seceriș, Hristos era primul rod al secerișului nepieritor al celor răscumpărați, care, la învierea viitoare, vor fi adunați în grânarul lui Dumnezeu.

Aceste simboluri s-au împlinit nu numai în ce privește evenimentul, ci și în ce privește timpul. În ziua a paisprezecea a lunii întâi iudaice, chiar în ziua și în luna în care timp de cincisprezece veacuri lungi fusese înjunghiat mielul pascal, Hristos a mâncat paștele cu ucenicii Săi, instituind sărbătoarea care urma să comemoreze moartea Sa ca „Miel al lui Dumnezeu care ridică păcatele lumii”. În aceeași noapte, El a fost luat de mâini nelegiuite

pentru a fi răstignit și omorât. Și, ca antitip al snopului de legănat, Domnul nostru a fost înviat dintre morți a treia zi ca „prim rod al celor adormiți”, modelul tuturor celor drepti înviați... – *Tragedia veacurilor*, p. 399

Privind la desăvârșirea caracterului Domnului Hristos, contemplând misiunea, dragostea, harul și adevărul Lui, ei [credincioșii] sunt încântați; marea nevoie a sufletului este împlinită și ei vor spune împreună cu psalmistul: „Cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău” (Psalmii 17:15). Ei văd că obiectivul credinței și al iubirii este Domnul Isus Hristos. Ei au terminat cu iubirea de lume și închinarea la comorile vremelnice. ...

Un astfel de om ia Cuvântul lui Dumnezeu pentru sine. El vede minunile, tăgăduirea de sine a lui Hristos, jertfirea Sa de sine, Îl vede înălțat pe cruce și ajuns acolo pentru el. Atunci, limbajul inimii va fi: „El a murit pentru mine. El a triumfat prin moarte ca eu să nu pier, ci să cred că El este Mântuitorul meu personal și să ajung să am viața aceea care se măsoară cu viața lui Dumnezeu. În bogățiile harului Său, eu am căpătat comoara care va dura cât veșnicia.” – *That I May Know Him*, p. 216

Uneori, un simț profund al propriei nevrednicii face ca sufletul să ne fie străbătut de un fior, dar aceasta nu este o dovadă că Dumnezeu S-ar fi schimbat față de noi sau noi, față de Dumnezeu. Nu trebuie să facem niciun efort pentru a ne păstra mintea încordată asupra vreunei emoții oarecare. Astăzi poate că nu simțim pacea și bucuria pe care am simțit-o ieri, dar să ne prindem prin credință de mâna lui Hristos și să ne încredem în El pe deplin, atât în întuneric, cât și în lumină. – *Sfințirea vieții*, p. 90

Luni, 28 februarie: Invitația lui Dumnezeu

Prin marea Sa putere, în ciuda împotrivirii faraonului, Dumnezeu Și-a eliberat poporul din Egipt, ca să poată păzi Legea care fusese dată în Eden. El i-a adus pe israeliți la Sinai ca să audă proclamarea Legii Sale.

Proclamând cu vocea Sa Cele Zece Porunci înaintea copiilor lui Israel, Dumnezeu a demonstrat importanța lor. Într-o măreție copleșitoare, El a arătat maiestatea și autoritatea Sa de Stăpân al lumii. A făcut aceasta pentru a le dovedi oamenilor sfințenia Legii Sale și importanța ascultării de ea. Puterea și slava cu care a fost dată Legea descoperă importanța ei. Aceasta este credința dată sfinților o dată pentru totdeauna de Hristos, Mântuitorul nostru, Cel care a vorbit de pe Sinai. – *Mărturii*, vol. 8, pp. 197–198

Cu mai mare zel [David] a studiat căile lui Dumnezeu arătate de Hristos atunci când era învăluit în stâlpul de nor, învățăturile pe care i le-a dat lui Moise cu porunca de le repeta în mod credincios înaintea întregului Israel. ... Când s-a gândit la angajamentul și făgăduințele Sale pentru ei, știind că acestea erau la fel de valabile pentru oricine avea nevoie de ele, el și le-a însușit, spunând: „Voi lăuda lucrările Domnului, căci îmi aduc aminte de minunile Tale de odinioară; da, mă voi gândi la toate lucrările Tale și voi lua aminte la (în engl.: voi spune, voi vorbi despre) toate isprăvile Tale”.

Credința lui s-a prins strâns de Dumnezeu și el a fost întărit și încurajat; deși a recunoscut că adesea căile Domnului sunt de neînțeles, el a priceput că sunt pline de har și bune, pentru că așa este caracterul Său, cum i s-a descoperit lui Moise: „Domnul S-a pogorât într-un nor, a stat acolo, lângă el, și a rostit Numele Domnului. Și Domnul a trecut pe dinaintea lui și a strigat: «Domnul Dumnezeu este un Dumnezeu plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, plin de bunătate și credinciosie...»” – Comentariile Ellen G. White în *CBAZȘ*, vol. 3, p. 1149

Acela care este Căpetenia mântuirii noastre îi întărește pe urmașii Săi nu prin falsuri științifice, ci printr-o credință adevărată în cuvântul unui Dumnezeu personal. Cuvântul acesta este repetat iar și iar cu o putere din ce în ce mai mare. Satana își pune la lucru toate forțele pentru asaltul din acest ultim conflict, iar rezistența urmașului lui Hristos este încercată până la limită. Uneori se pare că acesta va fi nevoit să cedeze. Dar o rugă adresată Domnului Isus, merge ca o săgeată la tronul lui Dumnezeu și Îngerii lui Dumnezeu sunt trimiși pe câmpul de luptă. Curentul se schimbă ... și cel apăsător este eliberat. Credinciosul hărțuit și obosit este purtat ca pe aripi de vultur și victoria este câștigată. ... Ce lecții minunate vom învăța ca urmare a unei dependențe continue de atotputernicia lui Hristos! Acela care învață aceste lecții nu mai are nevoie să depindă de experiența altuia. El are dovada în sine însuși și experiența sa este o cunoaștere reală a faptului că Isus Hristos este de ajuns, este credincios și plin de putere. Cu el se împlinește făgăduința: „Harul Meu îți este de ajuns” (2 Corinteni 12:9). – *In Heavenly Places*, p. 297

Martți, 1 martie: Nevoia de o perdea

În sanctuarul din pustie și în templu – care erau simbolurile pământești ale locuinței lui Dumnezeu –, o parte era consacrată prezenței Sale. Perdeaua ornamentată cu heruvimi, la intrarea în acea parte a sanctuarului,

nu trebuia ridicată decât de o singură mână. Ridicarea acelei perdele și pătrunderea fără o poruncă anume în taina sacră a Locului Preasfânt însemna moarte. Căci deasupra tronului harului se afla slava Celui Preasfânt – slavă pe care niciun om nu putea să o privească și să trăiască după aceea. În unica zi din an stabilită pentru slujire în Locul Preasfânt, marele-preot intra cu cutremur în prezența lui Dumnezeu, în timp ce nori de tămâie fereau privirile sale, acoperind slava. Peste tot în curțile templului înceta orice zgomot. Niciun preot nu mai slujea înaintea altarelor. Mulțimea închinătorilor, aplecată cu o teamă plină de respect, înălța rugăciuni cerând mila lui Dumnezeu. – *Divina vindecare*, pp. 437–438

Lucrarea cea mai înaltă a educației nu este de a da numai cunoștințe, ci de a împărtăși acea energie dătătoare de viață, care este primită prin legătura dintre o minte și altă minte, dintre o inimă și altă inimă. Numai viața poate să dea viață. Ce privilegiu minunat au avut ei să fie în legătură zilnică, timp de trei ani, cu acea viață dumnezeiască de la care a pornit orice impuls dătător de viață, care a binecuvântat lumea! Mai presus decât tovarășii lui, Ioan, ucenicul iubit, s-a predat puterii acestei minunate iubiri. El spune: „Viața a fost arătată și noi am văzut-o și mărturisim despre ea și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl și care ne-a fost arătată.” „Noi toți am primit din plinătatea Lui și har după har” (1 Ioan 1:2; Ioan 1:16).

Apostolii Domnului nostru nu aveau nimic care să aducă slavă persoanei lor. Era evident că succesul lucrării lor se datora numai lui Dumnezeu. Viața acestor oameni, caracterul pe care și l-au format și lucrarea cea mare pe care Dumnezeu a adus-o la îndeplinire prin ei constituie o dovadă puternică de ceea ce va face El pentru cei care sunt ascultători și gata de a învăța. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 250

Sufletul care I s-a predat lui Hristos este mai de preț în ochii Lui decât lumea întregă. Mântuitorul ar fi trecut prin agonia Calvarului, chiar dacă prin aceasta n-ar fi fost mântuit decât un singur om. El nu va părăsi niciodată pe niciunul dintre cei pentru care a murit. El îi va păstra prin puterea Sa pe toți, afară de cazul că urmașii Săi aleg să-L părăsească.

În toate încercările noastre, avem un ajutor care nu lipsește niciodată. El nu ne lasă să luptăm singuri cu ispita, să ne batem cu răul și să fim în cele din urmă zdrobiți sub poveri și întristare. Cu toate că acum este ascuns de privirea muritorilor, urechea credinței poate auzi glasul Lui, zicând: „Nu te teme, căci Eu sunt cu tine.” „Eu sunt cel viu. Am fost mort și iată că

sunt viu în vecii vecilor” (Apocalipsa 1:18). Am suferit întristările tale, am trecut prin luptele tale, am dat piept cu ispitele tale. Cunosc lacrimile tale – și Eu am plâns. Cunosc chiar și durerile prea adânci pentru a fi rostite la urechea unui om. Să nu crezi că ești singur și părăsit. Deși suferința ta nu mișcă nicio coardă sensibilă în vreo inimă de pe pământ, privește la Mine și vei trăi. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 483

Miercuri, 2 martie: Calea cea nouă și vie

Aceia care cred cu adevărat în Hristos, stau împreună cu El în locurile cerești. Să primim dar însemnele creștinismului. Nu este vorba de un semn exterior, nu înseamnă să purtăm o cruce sau o coroană, ci este ceva care arată legătura omului cu Dumnezeu.

„Astfel dar, fraților, fiindcă prin sângele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său, și fiindcă avem un Mare-Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată. Să ținem fără șovăire la mărturisirea nădejzii noastre, căci credincios este Cel ce a făcut făgăduința. Să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Să nu părăsim adunarea noastră, cum au unii obicei, ci să ne îndemnăm unii pe alții și, cu atât mai mult, cu cât vedeți că ziua se apropie” (Evrei 10:19-25). – *The Upward Look*, p. 233

Mijlocirea lui Hristos în favoarea noastră constă în prezentarea meritelor Sale divine, oferindu-Se Tatălui ca înlocuitor și chezaș al nostru, pentru că El S-a înălțat la cer ca să facă ispășire pentru păcatele noastre. ... „De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei” (Evrei 7:25).

Aceste versete ne arată că voia lui Dumnezeu nu este să fii neîncredător și să îți chinui sufletul cu temerea că El nu va avea plăcere de tine, pentru că ești păcătos și nevrednic. ... Prezintă-ți cazul înaintea Lui, apelând la meritele sângelui care a curs pentru tine pe crucea Calvarului. Satana te va acuza că ești un mare păcătos și trebuie să admiți acest lucru, dar poți spune: „Știu că sunt un păcătos și de aceea am nevoie de un Salvator. Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși. «Sângele lui Isus Hristos, Fiul

Lui, ne curățește de orice păcat.» ... Eu nu am niciun merit și nu sunt vrednic să cer mântuirea, dar Îi prezint lui Dumnezeu sângele atotispășitor al mielului fără cusur al lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. E tot ce pot să cer. Numele lui Isus îmi deschide calea către Tatăl. Urechea Sa și inima Sa sunt gata să primească cea mai slabă rugăciune a mea și El îmi împlinește cele mai profunde nevoi.” – *Asemenea lui Hristos*, p. 75 (2 mart.)

Domnul Hristos a venit pentru a-i da lumii un exemplu cu privire la desăvârșirea la care poate să ajungă natura omenească dacă este unită cu natura divină. El i-a prezentat lumii un nou aspect al măreției, prin manifestarea milei și a iubirii Sale. El le-a dat oamenilor o nouă interpretare cu privire la Dumnezeu. În calitate de Cap al omenirii, El i-a învățat pe oameni lecțiile științei guvernării divine, prin care El a dat pe față neprihănirea împăcării milei cu dreptatea. – *Solii alese*, cartea 1, p. 260

Joi, 3 martie: Ei vor vedea fața Lui

„Și credința este o încredere neclintită în lucrurile nădăjduite, o puternică încredințare despre lucrurile care nu se văd” (Evrei 11:1). Nu am experimentat noi acest lucru în trecut, când am pășit înainte prin credință și au fost realizate lucrurile pe care le vedem astăzi? ... Credința nu înseamnă numai să privești înainte spre lucrurile care nu se văd, ci și să fii întărit privind la experiența din trecut, la rezultatele vizibile, la împlinirea Cuvântului lui Dumnezeu. ... Rugați-vă: „Doamne, mărește-ne credința!” Credința dă vigoare simțurilor ca să lucrezi cu sârg și să aveți rezultate. Credința înalță și înobilează puterile sufletului, făcându-l în stare rămână neclintit cu privire la lucrurile care nu se văd. ...

Având privirea ațintită la Isus, nu numai ca Exemplul nostru, ci și ca Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre, să mergem înainte având încredințarea că El ne va da toată puterea de care avem nevoie pentru a îndeplini îndatoririle fiecărei zile. – *The Upward Look*, p. 72

Este nevoie de credință atât în lucrurile mici, cât și în lucrurile cele mai importante ale vieții. În toate preocupările și activitățile noastre zilnice, puterea lui Dumnezeu devine pentru noi realitate prin intermediul unei încrederi neabătute. ...

Numai simțământul prezenței lui Dumnezeu îi poate alunga unui copil timid frica ce poate să îi facă viața o povară. Un astfel de copil să-și întipărească în minte făgăduința: „Îngerul Domnului tabără în jurul celor ce

se tem de El și-i scapă din primejdie.” Să citească istoria minunată despre Elisei, care se afla în cetatea de pe munte, și despre puternica armată de îngeri cerești care s-a interpus între el și oștirea vrăjmașilor înarmați. Să citească despre Petru, la care a venit un înger pe când el era în închisoare și condamnat la moarte; să vadă cum îngerul l-a condus pe slujitorul lui Dumnezeu în siguranță afară, printre gărzile înarmate, prin ușile masive și poarta mare de fier, cu gratiile și zăvoarele lor. ...

El va lucra și acum într-un mod la fel de remarcabil ca și atunci, oriunde există inimi credincioase care pot fi canale ale puterii Sale. – *Asemenea lui Hristos*, p. 127 (23 apr.)

„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine are viață veșnică.” Prin Ioan cel iubit, care a ascultat aceste cuvinte, Duhul Sfânt declară bisericilor: „Mărturisirea este aceasta: Dumnezeu ne-a dat viață veșnică și această viață este în Fiul Său. Cine are pe Fiul are viața” (1 Ioan 5:11,12). Iar Isus a zis: „Eu îl voi învia în ziua de apoi.” Hristos S-a făcut una în trup cu noi, pentru ca noi să putem deveni una în duh cu El. În virtutea acestei uniri vom ieși noi afară din morminte, nu numai ca o manifestare a puterii lui Hristos, ci din cauză că, prin credință, viața Lui a devenit viața noastră. Aceia care Îl văd pe Hristos în adevăratul Lui caracter și Îl primesc în inimă au viață veșnică. Hristos locuiește în noi prin Duhul; iar Duhul lui Dumnezeu, primit în inimă prin credință, este începutul vieții veșnice. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 388

Vineri, 4 martie

Pentru studiu suplimentar

Harul uimitor al lui Dumnezeu, cap. „Hristos, Mijlocitorul”, p. 154 (26 mai); *Solii alese*, cartea 1, cap. „Hristos, Marele nostru Preot”, pp. 341–342.

ISUS, CĂPETENIA ȘI DESĂVĂRȘIREA CREDINȚEI NOASTRE

Sabat după-amiază, 5 martie

Acest singur gând nutrit în inimă, de a câștiga în această alergare pentru viața veșnică, era ceea ce dorea Pavel să se vadă descoperit în viața credincioșilor corinteni. El știa că, pentru a atinge idealul pus de Hristos înaintea lor, îi aștepta o viață de luptă neconținută de care nu aveau să fie scutiți. El îi îndemna stăruitor să se lupte potrivit legii, zi de zi, căutând să se desăvârșească în ce privește evlavia și excelența morală. El a stăruit de ei să dea la o parte orice piedică și să se avânte înainte spre ținta desăvârșirii în Hristos.

Pavel a îndreptat atenția corintenilor spre experiențele vechiului Israel, spre binecuvântările care au răsplătit ascultarea lor și pedepsele care au urmat fărâdelegilor lor. El le-a amintit despre modul minunat în care evreii au fost scoși din Egipt, sub ocrotirea norului în timpul zilei și a stâlpului de foc în timpul nopții. ... Prin aceste fapte, Dumnezeu l-a recunoscut pe Israel ca fiind biserica Sa. ... Evreii, în toate călătoriile lor, L-au avut pe Isus drept conducător al lor. Stâncă lovită Îl simbolizează pe Hristos, care avea să fie rănit pentru fărâdelegile oamenilor, pentru ca izvoarele mântuirii să curgă pentru toți. – *Faptele apostolilor*, p. 315

Tot atât de sigur cum este că avem un Mântuitor personal este și că avem un adversar personal, crud și perfid, care ne urmărește întotdeauna pas cu pas și completează pentru a ne duce în rătăcire. Deghizat, el poate să lucreze cu un mare succes. Oriunde se cultivă părerea că el nu există, acolo el este cel mai activ. ...

Țintiți să fiți elevi credincioși în școala lui Hristos, învățând zilnic să vă conformați viața după Modelul divin. Îndreptați-vă fața spre cer și străduiți-vă să obțineți premiul înaltei chemări pe care ați primit-o în Hristos Isus. Alergați cu răbdare în alergarea creștină și ridicăți-vă mai presus de orice ispită care ar veni peste voi, oricât de dureroasă, de chinuitoare ar fi ea. Împotriviți-vă Diavolului și el va fugi de la voi. Aproiați-vă

de Dumnezeu și, dacă vreți să faceți primul pas spre în sus, veți găsi mâna Lui întinsă ca să vă ajute. Depinde de fiecare dintre voi, în mod personal, dacă umblați în lumina Soarelui Neprihănirii sau în întunericul rătăcirii. Adevărul lui Dumnezeu poate fi o binecuvântare pentru voi doar dacă îngăduiți influenței Lui să vă curățească și să vă înobileze sufletul. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 79 (13 mart.)

Concurenții la jocurile din vechime, chiar după ce se supuneau la tot felul de sacrificii rigide, tot nu erau siguri de biruință. ...

Dar nu așa este cazul în lupta creștină. Niciunul dintre cei care se supun condițiilor nu va fi dezamăgit la sfârșitul alergării. Niciunul care este plin de râvnă și stăruință nu va fi lipsit de biruință. Alergarea nu este numai pentru cel sprinten și nici lupta numai pentru cel tare. Sfântul cel mai slab, ca și cel mai tare, poate dobândi cununa slavei nemuritoare. Toți aceia care, prin puterea harului divin, își aduc viața în conformitate cu voința lui Hristos pot fi biruitori. – *The Faith I Live By*, p. 369

Duminică, 6 martie: Cel neprihănit va trăi prin credință

Viața de creștin este mult mai mult decât consideră mulți că este. Ea nu constă doar în blândețe, răbdare, umilință și bunăvoință. Aceste calități sunt esențiale, dar, de asemenea, este nevoie de curaj, forță, energie și perseverență. Cărarea pe care o indică Hristos este un drum îngust, al tăgăduirii de sine. Pentru a porni pe această cărare și a răzbi prin dificultăți și descurajări, este nevoie de oameni care să fie mai mult decât niște făpturi sensibile.

Este nevoie de bărbați tenace, bărbați care să nu aștepte netezirea căii din fața lor și îndepărtarea tuturor piedicilor; bărbați care să inspire un zel proaspăt eforturilor apatice ale lucrătorilor deprimăți, bărbați ale căror inimi sunt încălzite de dragostea creștină și ale căror mâini sunt tari pentru a face lucrarea Stăpânului lor. – *Divina vindecare*, p. 497

„Cu toate că am fost dezamăgit de două ori”, scria acest bărbat al lui Dumnezeu [William Miller], „tot nu m-am prăbușit, nici nu m-am descurajat... Speranța mea în revenirea lui Hristos este tot atât de puternică ca întotdeauna. Am făcut numai ceea ce, după ani de cercetare solemnă, am simțit de datoria mea să fac. ... Un lucru știu, n-am predicat nimic în afară de ce am crezut și Dumnezeu a fost cu mine. Puterea Lui s-a arătat în lucrare și s-a făcut astfel mult bine.” ...

Dumnezeu nu Și-a părăsit poporul; Duhul Său a rămas cu aceia care n-au lepădat în mod necugetat lumina pe care o primiseră și care nu au condamnat mișcarea adventă. În Epistola către evrei sunt cuvinte de încurajare și de avertizare pentru cei încercați, care au trecut prin această criză: „Să nu vă părăsiți dar încrederea voastră, pe care o așteaptă o mare răsplătire! Căci aveți nevoie de răbdare ca, după ce ați împlinit voia lui Dumnezeu, să puteți căpăta ce v-a fost făgăduit. «Încă puțină, foarte puțină vreme și Cel ce vine va veni și nu va zăbovi...»” – *Tragedia veacurilor*, p. 407

[Dumnezeu] i-a încredințat fiecărui om o lucrare anume și El le cere tuturor să înceapă să lucreze exact acolo unde se află. El nu poate să facă ce ar dori să facă până când omul nu își face partea sa.

Uneori, brațul credinței pare că este prea scurt ca să ajungă să atingă măcar marginea veșmântului Său, dar aici intervine făgăduința în spatele căreia Se află Dumnezeu: „Atunci, tu vei chema, și Domnul va răspunde, vei striga, și El va zice: «Iată-Mă!»” (Isaia 58:9).

Nu eforturile noastre ne aduc biruința, ci noi trebuie să-L vedem pe Dumnezeu în spatele făgăduinței, să credem și să ne încredem în El. Apucă prin credință mâna puterii infinite! Dumnezeu este credincios și va împlini ce a promis.

Se vor ivi întrebări la care nu vei găsi răspuns oricât te-ai gândi. Nu pierde timp încercând să le dai de capăt. Apucă-te de lucrul care așteaptă să fie făcut, având încredere în Domnul, care este înțelepciunea ta. Neprihânirea Lui îți va merge înainte și întrebările care ți-au chinuit mintea își vor găsi singure răspunsul. – *The Upward Look*, p. 133

Luni, 7 martie: Prin credință, Avraam...

Ascultarea necondiționată a lui Avraam a constituit unul dintre cele mai uimitoare exemple de credință și de încredere în Dumnezeu care aveau să fie trecute în Raportul Sacru. Având doar simpla făgăduință că urmașii lui aveau să ia în stăpânire Canaanul, fără nici cea mai mică dovadă vizibilă, el a mers înainte, oriunde avea să-l conducă Dumnezeu, conformându-se în mod sincer și deplin condițiilor puse lui și încrezător că Domnul Își va împlini cuvântul cu credincioșie. Patriarhul a mers oriunde i-a arătat Dumnezeu că era datoria lui – a trecut prin pustiu fără să se teamă și s-a dus în mijlocul națiunilor idolatre, având un singur gând: „Dumnezeu a vorbit și eu ascult glasul Său. El mă va călăuzi, El mă va proteja.”

Exact de o astfel de credință și de încredere cum a avut Avraam au nevoie mesagerii lui Dumnezeu de astăzi. Dar mulți pe care Domnul i-ar putea folosi nu merg înainte auzind și ascultând de acest Glas mai presus de toate celelalte. ... Domnul ar face mult mai mult pentru slujitorii Săi dacă ei I-ar fi cu totul consacrați Lui, prețuind ocazia de a-I sluji mai presus de legăturile de rudenie și de toate celelalte legături pământești. – *Mărturii*, vol. 4, p. 524

... Scopul lui Satana este să nimicească încrederea oamenilor în Dumnezeu, să-i determine să fie nemulțumiți cu starea lor în viață, să-i facă să caute să cunoască ceea ce, în înțelepciunea Sa, Dumnezeu a ascuns de ochii lor și să disprețuiască ceea ce El le-a descoperit prin Cuvântul Său Sfânt.

Mulți ajung să fie neliniștiți atunci când nu pot ști exact cum vor decurge lucrurile. Nu pot să sufere nesiguranța și, în nerăbdarea lor, refuză să aștepte pentru a vedea mântuirea lui Dumnezeu. Relele pe care și le închipuie venind îi fac să-și piardă firea. Ei dau frâu liber sentimentelor de răzvrătire și se zbat în chinuri pătimase, căutând să priceapă ce n-a fost descoperit. Dacă s-ar încrede numai în Dumnezeu și ar priveghea în vederea rugăciunii, ar găsi mângâiere divină. Duhul lor ar fi liniștit prin comunicarea cu Dumnezeu. Cei obosiți și împovărați ar afla odihnă pentru sufletele lor dacă ar merge numai la Isus. – *Patriarhi și profeți*, p. 687

Poporul lui Dumnezeu urmează să aibă o experiență mai cuprinzătoare și mai profundă în ce privește lucrurile religioase. Hristos este Exemplul nostru. Dacă, printr-o credință vie și o ascultare sfințită de Cuvântul lui Dumnezeu, noi le descoperim altora dragostea și harul lui Hristos, dacă arătăm că avem o concepție corectă despre providența călăuzitoare a lui Dumnezeu în lucrare, vom avea în fața lumii o putere convingătoare. O poziție înaltă nu ne dă valoare în ochii lui Dumnezeu. Omul este măsurat după consacrarea și după credințioșia cu care îndeplinește voia lui Dumnezeu. Dacă cei care fac parte din rămășița poporului lui Dumnezeu vor umbla înaintea Lui în umilință și în credință, El va împlini prin ei planul Său cel veșnic, făcându-i în stare să lucreze în armonie, pentru a transmite lumii adevărul așa cum este el în Isus. El îi va folosi pe toți – bărbați, femei și copii – pentru a face ca lumina să strălucească în lume și pentru a scoate din lume un popor care să fie credincios poruncilor Lui. Prin credința în El, pe care o exercită poporul Lui, Dumnezeu va face cunoscut lumii că El este adevăratul Dumnezeu, Dumnezeul lui Israel. – *Mărturii*, vol. 9, p. 274

Marti, 8 martie: Moise, omul care a crezut în Cel nevăzut

După legile Egiptului, toți aceia care se suiau pe tronul faraonilor trebuia să devină membri ai castei preoțești, iar Moise, ca moștenitor sigur, trebuia să fie inițiat în tainele religiei naționale. ... Dar, cu toate că era un elev neobosit și zelos, el n-a putut fi făcut să ia parte la adorarea zeilor. A fost amenințat cu pierderea coroanei și avertizat că va fi dezmoștenit de prințesă dacă va stăruia în devotamentul său față de credința evreilor. Dar el a rămas nezduncinat în hotărârea sa de a nu aduce închinare decât singurului Dumnezeu, Creatorul cerului și al pământului. – *Patriarhi și profeți*, p. 245

A nu lua nicio inițiativă care cere investiții de mijloace, dacă nu avem banii în mână pentru întreaga lucrare pe care ne-am propus-o, nu ar trebui să fie considerat întotdeauna a fi planul cel mai înțelept. În dezvoltarea lucrării Sale, Domnul nu le clarifică slujitorilor Săi totul dinainte. Uneori, El pune la încercare încrederea poporului Său, cerându-i să meargă înainte prin credință. Adeseori, El îi aduce pe copiii Săi în locuri strâmte și dificile, îndemnându-i să meargă înainte atunci când tălpile lor par să atingă apele Mării Roșii. Tocmai în astfel de momente, când rugăciunile slujitorilor Lui se înalță la El în credință sinceră, El deschide calea înaintea lor și îi scoate la loc larg.

Domnul dorește ca poporul Său din aceste zile să creadă că El va face pentru ei lucruri la fel de mari cum a făcut pentru copiii lui Israel, în călătoria lor din Egipt spre Canaan. Trebuie să avem o credință educată, care nu va ezita să urmeze instrucțiunile Lui chiar și în experiențele cele mai dificile. „Mergeți înainte” este porunca dată de Dumnezeu poporului Său. – *Mărturii*, vol. 9, p. 271

Toți aceia care vor renunța la plăcerile pământului și, la fel ca Moise, vor alege mai degrabă să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu decât să se bucure de plăcerile de o clipă ale păcatului, considerând ocară lui Hristos ca fiind o bogăție cu mult mai de preț decât comorile lumii, vor primi, împreună cu credinciosul Moise, cununa nemuririi, care nu se veștejește, și o greutate veșnică de slavă.

... Lucrarea de mântuire nu este o joacă de copii, ca să te ții de ea sau să o abandonezi după cum îți place. Perseverența în atingerea scopului și efortul neobosit vor câștiga în cele din urmă biruința. Cel care va răbda până la sfârșit va fi mântuit. Cei care vor stăruia cu răbdare în facerea de

bine vor primi viața veșnică și răsplata nepieritoare. ... Toți aceia care sunt angajați în acest război cu Satana și cu oștirea lui au în fața lor o lucrare care necesită eforturi. Ei nu trebuie să fie la fel de imprevizibili ca ceara pe care căldura o poate topi și modela în orice formă, ci trebuie să îndure dificultățile ca niște soldați credincioși, care stau la postul lor și sunt devotați în orice vreme. – *Mărturii*, vol. 2, pp. 101–102

Miercuri, 9 martie: Prin credință, Rahav... și toți ceilalți

Înaintarea oștilor lui Israel a dovedit că lucrările puternice ale Dumnezeului evreilor merseseră înaintea lor și că unii dintre păgâni își însușeau învățătura că numai El era Dumnezeu cel adevărat. În Ierihonul cel nelegiuit, mărturia unei femei păgâne a fost: „Domnul, Dumnezeul vostru, este Dumnezeu sus în cer și jos pe pământ” (Iosua 2:11). Cunoașterea lui Iehova care ajunsese la ea s-a dovedit a fi salvarea ei. „Prin credință n-a pierit... Rahav împreună cu cei răzvrățiți” (Evrei 11:31). Iar convertirea ei n-a fost un caz izolat al milei lui Dumnezeu față de închinătorii la idoli, care au recunoscut autoritatea Sa divină. În mijlocul țării, un popor numeros – gabaoniții – a renunțat la păgânism și s-a unit cu Israel, împărtășindu-se de binecuvântările legământului. ...

Hristos a venit să dărâme orice zid de despărțire, să deschidă curțile templului, pentru ca orice suflet să aibă intrare liberă la Dumnezeu. Dragostea Lui este atât de cuprinzătoare, atât de profundă, atât de deplină, încât pătrunde pretutindeni. Ea îi ridică mai presus de influența lui Satana pe aceia care sunt amăgiți de ispitirile lui și îi așază în apropierea tronului lui Dumnezeu, tron înconjurat de curcubeul făgăduinței. – *Profeți și regi*, pp. 369–370

Creștinismul nu ne promite o viață fără necazuri. „În Împărăția lui Dumnezeu trebuie să intrăm prin multe necazuri” (Faptele 14:22). Este nevoie de credință, de o credință puternică, plină de încredere, care este sigură că Dumnezeu nu va îngădui ca aceia care sunt copiii Săi să fie ispitiți peste puterile lor. Ce poate să facă o asemenea credință este arătat de Pavel în scrisoarea sa către credincioșii evrei. Vorbind despre cei care și-au păstrat nezguduită încrederea în Dumnezeu, chiar în fața persecuției și a morții, el spune: „Prin credință au cucerit ei împărății, au făcut dreptate, au căpătat făgăduințe, au astupat gurile leilor, au stins puterea focului, au scăpat de ascuțișul sabiei, s-au vindecat de boli, au fost viteji în

războaie, au pus pe fugă oștirile vrăjmașe ... unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuiți” (Evrei 11:33-35).

În această lume, acești eroi ai credinței au fost considerați nevrednici să trăiască, dar, în ceruri, ei sunt scriși ca fii ai lui Dumnezeu, vrednici de cea mai înaltă onoare. – *In Heavenly Places*, p. 268

A te preda lui Dumnezeu cere un sacrificiu, dar este vorba de sacrificarea lucrurilor de jos pentru cele cerești, a celor pământești pentru cele spirituale, a lucrurilor pieritoare pentru cele veșnice. Nu este intenția lui Dumnezeu să distrugă voința noastră, pentru că numai prin exercitarea ei putem îndeplini ceea ce dorește El. Voința noastră trebuie să-I fie supusă Lui, ca să o putem primi înapoi purificată și înnobilită și, astfel, aflați într-o legătură plină de iubire cu Dumnezeu, El să poată revărsa prin noi valurile iubirii și ale puterii Sale. Oricât de dureroasă și de amară ar putea să i se pară inimii îndărătnice și încăpățânate această consacrare, totuși este în beneficiul ei. – *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 62

Joi, 10 martie: Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre

Dar în cursa cerească putem să alergăm toți și să primim toți premiul. Aici nu există nicio incertitudine, niciun risc. Trebuie să ne îmbrăcăm cu virtuțile cerești și, având privirile îndreptate în sus, către cununa nemuririi, să păstrăm mereu înaintea ochilor noștri Modelul. El a fost un om al durerii și obișnuit cu suferința. Noi trebuie să avem permanent înaintea noastră viața umilă, de tăgăduire de sine, a divinului nostru Domn. Atunci când căutăm să-L imităm pe El, să ne păstrăm privirea ațintită asupra premiului, putem alerga în această cursă având certitudinea că, dacă facem tot ce ține de noi, cu siguranță vom primi premiul. ...

Când avem în fața noastră această motivație, acest stimulent, cum să nu putem „să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea, să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus”? El ne-a arătat calea și a marcat-o până la capăt cu urmele pașilor Săi. Este calea pe care a mers El; și noi putem, împreună cu El, să experimentăm tăgăduirea de sine și suferința și să mergem pe această cale, însemnată cu sângele Său. – *Mărturii*, vol. 2, pp. 358–359

Fără harul Său, eforturile noastre nu pot aduce beneficii care să dureze. Noi trebuie să fim biruitori prin harul lui Hristos și, prin meritele sângelui

Său, avem să fim din numărul aceluia ale căror nume nu vor fi șterse din cartea vieții. Aceia care vor fi biruitori în final vor avea o viață care se aseamănă cu viața lui Dumnezeu și vor purta cununa învingătorului. Pentru că ne așteaptă o răsplată atât de mare și veșnică, ar trebui să alergăm înainte cu răbdare, privind la Isus, Autorul și Desăvârșitorul credinței noastre. ...

... Orice pătează și mânjește sufletul trebuie să fie îndepărtat, inima trebuie să fie curățită. Noi trebuie să știm ce înseamnă să ne facem părtași firii dumnezeiești după ce am fugit de stricăciunea care este în lume prin poftă. ... Vei primi tu mântuirea oferită și, prin meritele sacrificiului infinit, adus în favoarea ta, vei deveni părtaș firii dumnezeiești? Dumnezeu L-a dat pe singurul Lui Fiu pentru ca, prin ocară, suferința și moartea suferite de El, tu să poți avea slava cinstea și nemurirea. – *Signs of the Times*, 15 iunie 1891

Fraților, renunțați la independența voastră, la încrederea pe care o aveți în voi înșivă și urmați Modelul cel blând. Țineți-L pe Isus în gândurile voastre – El este exemplul vostru și voi trebuie să călcați pe urma pașilor Lui. Priviți către Isus, Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, care, pentru bucuria care l-a fost pusă înainte, a suferit crucea și a disprețuit rușinea. El a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire atât de mare față de Sine. Pentru păcatele noastre, El a fost Mielul cel blând, lovit, rănit, năpăstuit și înjunghiat.

Atunci haideți să suferim și noi pentru Isus, să ne răstignim zilnic eul și să fim părtași la suferințele lui Hristos aici, pentru a putea fi făcuți părtași cu El la slava Sa și să fim încununați cu glorie, cinste și viață veșnică! – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, pp. 113–114

12

AM PRIMIT O ÎMPĂRĂȚIE CARE NU SE POATE CLĂTINA

Sabat după-amiază, 12 martie

Dumnezeu ne vorbește în aceste ultime zile. Putem auzi glasul Său în furtună, în tunetul care se rostogolește. Auzim de calamitățile îngăduite de El – cutremure, inundații și elemente ale distrugerii care mătură totul în calea lor.

În aceste timpuri de mare pericol, cei ce susțin că sunt poporul care păzește poruncile lui Dumnezeu ar trebui să se păzească de tendința de a pierde spiritul de respect și teamă sfântă. Scripturile îi învață pe oameni cum să se apropie de Creatorul lor – cu umilință și teamă plină de respect, prin credința într-un Mijlocitor divin. Omul să vină cu genunchiul plecat, ca un supus al harului, ca unul care vine cu cererea sa înaintea tronului harului. În acest fel, el trebuie să mărturisească în mod clar că Îi este supus Creatorului său cu totul, cu sufletul, cu trupul și cu spiritul. – *Harul uimitor al lui Dumnezeu*, p. 91

Un cutremur de pământ a marcat momentul în care Hristos Și-a depus viața și un alt cutremur a semnalat clipa când a reluat-o în triumf. Acela care biruise moartea și mormântul a ieșit din mormânt având semnele unui biruitor, în mijlocul zguduirii pământului, al fulgerelor care alergau în toate părțile urmate de bubuitul tunetelor. Când va reveni pe pământ, El va zgudui „nu numai pământul, ci și cerul”. „Pământul se clatină ca un om beat, tremură ca o colibă.” „Cerurile sunt făcute sul ca o carte”, „trupurile cerești se vor topi de mare căldură și pământul, cu tot ce este pe el, va arde”. „Dar Domnul este scăparea poporului Său, și ocrotirea copiilor lui Israel.” (Evrei 12:26; Isaia 24:20; 34:4; 2 Petru 3:10; Ioel 3:16). – *Hristos, Lumina lumii*, p. 780

Cei care studiază Biblia, care se sfătuiesc cu Dumnezeu și se bizuie pe Hristos vor fi făcuți în stare să acționeze cu înțelepciune în orice timp și în orice situație. Principiile bune vor fi ilustrate în viața practică. Lăsați numai ca adevărul pentru acest timp să fie primit cu căldură și să devină

temelia caracterului, și el va produce o statornicie în urmărirea scopului, pe care atracțiile plăcerii, nestatornicia obiceiurilor, disprețul celor iubitori de lume și strigătul inimii după îngăduința de sine nu vor avea putere să o clatine. Mai întâi, trebuie să fie luminată conștiința și voința trebuie să fie adusă la supunere. În suflet trebuie să domnească dragostea pentru adevăr și pentru neprihănire și atunci se va forma un caracter care va putea primi aprobarea Cerului. – *Mărturii*, vol. 5, p. 43

Duminică, 13 martie: V-ați apropiat de muntele Sionului

Isus vine ... în slava Tatălui și având ca suită toți îngerii sfinți, care Îl însoțesc în drumul Său spre pământ. Tot cerul va fi golit de îngeri, în timp ce sfinții care așteaptă Îl vor căuta și se vor uita spre cer așa cum se uitau bărbații galileeni când S-a înălțat de pe Muntele Măslinilor. Atunci, numai cei care sunt sfinți, cei care au urmat în toate Modelul blând vor exclama cu o bucurie neasemuită în timp ce-L privesc: „Iată, Acesta este Dumnezeuul nostru în care aveam încredere că ne va mântui”. Și ei vor fi transformați „într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță” – cea trâmbiță care îi trezește pe sfinții care dorm și îi cheamă din paturile lor de țărână, îmbrăcați în nemurire slăvită și strigând: „Biruință! Biruință asupra morții și mormântului!” Sfinții schimbați sunt apoi luați împreună cu îngerii ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh și să nu mai fie despărțiți niciodată de obiectul iubirii lor.

Să tăcem noi având înaintea noastră o perspectivă ca aceasta, o nădejde atât de glorioasă, o asemenea răscumpărare, câștigată de Hristos pentru noi cu prețul sângelui Său? Să nu-L lăudăm noi pe Dumnezeu cu glas tare, așa cum au făcut ucenicii când Isus a intrat călare în Ierusalim? Nu este perspectiva noastră cu mult mai glorioasă decât a fost a lor? Atunci cine să îndrăznească să ne oprească să-I dăm slavă lui Dumnezeu, chiar cu glas tare, când avem o astfel de nădejde, încărcată de nemurire și plină de slavă? Noi am gustat din puterile lumii care va veni și dorim mai mult. Întreaga mea făptură strigă după viul Dumnezeu și nu voi fi mulțumită până când nu voi avea toată plinătatea Sa. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, p. 110

Dar chiar și aici, cei credincioși pot avea bucuria comuniunii cu Hristos, pot avea lumina iubirii Sale și mângâierea continuă a prezenței Sale. Fiecare pas în viață ne poate aduce mai aproape de Hristos, ne poate

da o experiență mai profundă a iubirii Sale și ne poate aduce un pas mai aproape de căminul binecuvântat al păcii. De aceea, să nu ne părăsim încrederea noastră, ci să avem o convingere de nestrămutat, mai tare ca ori-când. „Până aici Domnul ne-a ajutat” (1 Samuel 7:12) și ne va ajuta până la sfârșit. Să privim la dovezile monumentale ale iubirii lui Dumnezeu, la ceea ce a făcut pentru mângâierea noastră, salvându-ne din mâna nemicitorului. Să păstrăm vii în memoria noastră toate dovezile îndurării lui Dumnezeu, pe care le-a manifestat față de noi, lacrimile pe care le-a șters, durerile pe care le-a alinat, necazurile, temerile îndepărtate, nevoile pe care le-a satisfăcut și binecuvântările pe care le-a revărsat asupra noastră, întărindu-ne astfel pentru tot ce mai avem de întâmpinat în peregrinajul nostru. ...

În curând, porțile cerului vor fi deschise pentru a-i primi pe copiii lui Dumnezeu, iar de pe buzele Regelui măririi va răsună în urechile lor, asemenea unei melodii armonioase, binecuvântarea: „Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, de moșteniți Împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii” (Matei 25:34). – *Calea către Hristos*, pp. 125–126

Luni, 14 martie: V-ați apropiat de Dumnezeu, Judecătorul tuturor

Solia Evangheliei propovăduită de ucenicii Domnul Hristos ... a îndreptat atenția spre cea de a doua venire a Sa în slavă, când urma să-l izbăvească pe poporul Său. Ea le-a prezentat oamenilor speranța de a primi, prin credință și ascultare, moștenirea sfinților în lumină. Această solie le este adresată și oamenilor din zilele noastre și, în acest context, este asociată cu vestea că a doua venire a Domnului Hristos este aproape. Semnele pe care le-a dat El Însuși cu privire la venirea Lui s-au împlinit și, din învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, putem ști că Domnul este la ușă.

În cartea Apocalipsa, apostolul Ioan prezice lucrarea de propovăduire a Evangheliei, care va avea loc chiar înainte de cea de a doua venire a Domnului Hristos. El vede un înger „zburând prin mijlocul cerului cu o Evanghelie veșnică, pentru ca s-o vestească locuitorilor pământului, oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod. El zicea cu glas tare: «Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui»” (Apocalipsa 14:6,7).

În această profeție, avertizarea cu privire la judecată, alături de soliele legate de aceasta, este urmată de venirea Fiului omului pe norii cerului. Proclamarea judecății constituie un anunț al faptului că a doua

venire a Domnului Hristos este aproape. Iar această proclamare este numită Evanghelia veșnică. Prin urmare, predicarea celei de a doua veniri a Domnului Hristos și vestea că ea este aproape sunt prezentate ca fiind o parte esențială a soliei Evangheliei. – *Parabolele Domnului Hristos*, pp. 226-228

Ioan a văzut îndurarea, blândețea și iubirea lui Dumnezeu întreșesute cu sfințenia, dreptatea și puterea Sa. El i-a văzut pe păcătoși găsind un Tată în Acela de care păcatele lor îi făcuse să se teamă. Și, privind dincolo de punctul culminant al marelui conflict, el a văzut cum în Sion „stăteau bi-ruitorii... pe marea de sticlă, cu alăutele lui Dumnezeu în mână” și cântau „cântarea lui Moise și a Mielului” (Apocalipsa 15:2,3).

Mântuitorul este înfățișat înaintea lui Ioan sub simbolul Leului „din seminția lui Iuda” și al „unui Miel înjunghiat” (Apocalipsa 5:5,6). Aceste simboluri reprezintă unirea tăriei atotputernice cu iubirea jertfitoare de sine. Leul din Iuda, atât de îngrozitor pentru cei care resping harul Său, va fi Mielul lui Dumnezeu pentru cel ascultător și credincios. Stâlpul de foc care inspiră groază și mânie pentru călcătorul Legii lui Dumnezeu este semnul luminii, al îndurării și al eliberării pentru aceia care au păzit poruncile Sale. Brațul destul de tare ca să-l lovească pe răzvrătit va fi puternic ca să-l scape pe cel credincios. Oricine este credincios va fi mântuit. „El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbița răsunătoare și vor aduna pe aleșii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă” (Matei 24:31). – *Faptele apostolilor*, pp. 589–590

Martți, 15 martie: Voi clătina cerurile și pământul

La data de 16 decembrie 1848, Domnul mi-a dat o viziune legată de zdruncinarea puterilor cerurilor. Am văzut că atunci când Domnul a spus „cer”, când a dat semnele raportate de Matei, Marcu și Luca, aceasta a și vrut să spună „cer”; iar când a spus „pământ”, a vrut să se înțeleagă literal „pământ”. Puterile cerului sunt soarele, luna și stelele. Ele domnesc în ceruri. Puterile pământului sunt cei care domnesc pe pământ. Puterile cerului vor fi zguduite prin glasul lui Dumnezeu. Atunci soarele, luna și stelele vor fi mișcate din locul lor. Ele nu vor trece, dar vor fi zguduite de glasul lui Dumnezeu.

Nori negri și grei s-au ivit și s-au izbit unii de alții. Văzduhul s-a desfăcut și s-a rulat ca un sul; apoi am putut privi în sus prin spațiul astfel deschis, către Orion, de unde venea vocea lui Dumnezeu. Cetatea cea Sfântă va

coborî prin acel spațiu. Am văzut că puterile pământului sunt acum zguduite și că evenimentele se întâmplă unul după altul. Războaie și vești de războaie, sabie, foamete și epidemii – acestea sunt primele care vor zdruncina puterile pământului, apoi glasul lui Dumnezeu va zdruncina soarele, luna și stelele și, de asemenea, pământul. – *Scrieri timpurii (Experiențe și viziuni)*, p. 41

Nu va mai fi mult până când furtuna care stă să izbucnească va veni peste lumea care este atât de adormită în păcat. ... Când pământul se va clătina încoace și încolo ca un om beat, când cerurile vor fi clătinate și marea zi a Domnului va fi venit, cine va fi în stare să stea în picioare? Ei privesc tremurând cu groază la singurul lucru de care ar vrea să scape: „Iată că El vine pe nori și orice ochi Îl va vedea” (Apocalipsa 1:7). ...

Mielul, a cărui mânie va fi atât de teribilă pentru cei care au disprețuit harul Său, va fi har și neprihănire, dragoste și binecuvântare pentru cei care L-au primit. Stâlpul de nor care, pe partea dinspre egipteni era întunecat, inspirând amenințarea unei teribile mâinii răzbuunătoare, pentru poporul lui Dumnezeu era un stâlp de foc plin de strălucire. La fel va fi cu poporul Domnului în aceste zile de pe urmă. Lumina și slava lui Dumnezeu care sunt peste poporul ce păzește poruncile Lui este întuneric pentru cei necredincioși. Ei văd atunci ce lucru teribil este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu. Brațul Său întins, plin de putere ca să îi salveze pe toți aceia care au venit la El, este la fel de tare pentru a aduce pedeapsa Lui asupra tuturor aceluia care nu au vrut să vină la El ca să aibă viață. Dumnezeu ne asigură că, în timp ce mai este încă har, în timp ce se mai aude glasul care face invitația, va fi o întoarcere la Domnul. S-au luat toate măsurile pentru ca fiecare suflet să găsească adăpost și toți aceia care au păzit poruncile Sale să fie protejați până ce va trece mânia. – *That I May Know Him*, p. 356

Din milă față de lume, Dumnezeu i-a șters de pe fața pământului pe locuitorii nelegiuți din vremea lui Noe. Din milă i-a distrus pe locuitorii stricați ai Sodomei. Prin puterea amăgitoare a lui Satana, făptuitorii fărădelegii câștigaseră simpatie și admirație și, în felul acesta, i-au condus continuu și pe alții la răzvrătire. Așa a fost în zilele lui Cain și ale lui Noe, ca și în vremea lui Avraam și a lui Lot; la fel stau lucrurile și în vremea noastră. Din milă pentru univers, Dumnezeu îi va distruge, în cele din urmă, pe aceia care au respins harul Său. – *Tragedia veacurilor*, p. 543

Miercuri, 16 martie: O împărăție de nezdruncinat

Urmașul lui Hristos va fi confruntat cu ... interpretările spiritiste ale Scripturii, dar nu trebuie să le primească. Glasul lui trebuie să se audă vestind cu claritate adevărurile veșnice ale Scripturilor. Ținându-și ochii ațintiți la Hristos, el trebuie să pășească mereu înainte pe calea arătată, neluând în seamă nicio idee care nu este în armonie cu învățătura Domnului Isus. Adevărul lui Dumnezeu ar trebui să fie subiectul cugetării și meditației sale. El trebuie să privească Biblia ca fiind glasul lui Dumnezeu care îi vorbește direct. În felul acesta va găsi înțelepciunea care este divină.

Cunoașterea lui Dumnezeu, așa cum este ea descoperită în Hristos, este cunoașterea pe care trebuie să o aibă toți aceia care sunt mântuiți. Aceasta este cunoașterea care lucrează transformarea caracterului. Primită în inimă, ea va aduce înnoirea sufletului după chipul lui Hristos. Aceasta este cunoașterea pe care Dumnezeu vrea să o primească toți copiii Săi; afară de ea, toate celelalte nu sunt decât deșertăciune și nimicnicie.

În fiecare generație și în fiecare țară, adevărata temelie pentru clădirea caracterului a fost aceeași – principiile cuprinse în Cuvântul lui Dumnezeu. Singura cale sigură și temeinică este aceea de a face doar ce spune Dumnezeu. „Orânduiri Domnului sunt drepte” și „cel ce se poartă așa, nu se clatină niciodată” (Psalmii 19:8; 15:5). – *Faptele apostolilor*, pp. 474–475

Cei care sunt părtași naturii divine nu vor ceda ispitei. Dușmanul lucrează cu toată puterea ca să-i biruiască pe cei care se străduiesc să trăiască o viață de creștin. El vine la ei cu ispite, cu speranța că vor ceda. Astfel, el speră să-i descurajeze. Dar cei ce au picioarele bine ancorate pe Stânca veacurilor nu vor cădea pradă înșelăciunilor sale. Ei își vor aminti că Dumnezeu este Tatăl lor și Hristos este Ajutorul lor. Mântuitorul a venit în lumea noastră ca să aducă pentru fiecare suflet încercat și ispitit puterea de a birui așa cum a biruit El. Cunosc puterea ispitei, știu pericolele care sunt pe cale, dar știu de asemenea că această putere este suficientă în orice vreme de nevoie și că este asigurată pentru cei care se luptă cu ispita. – *Solii pentru tineret*, p. 81

Cel ce va veni spune: „Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui.” Fiecare faptă bună, făcută de poporul lui Dumnezeu ca rod al credinței, își va avea o răsplată pe măsură. Așa cum strălucirea unei stele este diferită de strălucirea alteia, tot

astfel credincioșilor li se vor încredința sfere diferite de acțiune în viața viitoare. ...

Când cineva moare, influența lui nu dispare odată cu el, ci ea continuă să fie exercitată și se reproduce de la sine. Influența unui om bun, sfânt și curat continuă după moartea lui asemenea soarelui care coboară în asfințit, răspândindu-și slava pe întinderea cerului și luminând piscurile înalte mult timp după ce s-a ascuns dincolo de înălțimi. Tot astfel, lumina răspândită de faptele celor buni, sfinți și curați se reflectă multă vreme după ce au încetat să trăiască, să lucreze și să vorbească. Faptele lor bune, cuvintele și exemplul lor vor trăi veșnic. „Pomenirea celui neprihănit ține în veci.” – *Mărturie pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, pp. 428–429

Joi, 17 martie: Să ne arătăm mulțumitori

„Fiindcă am primit dar o împărăție care nu se poate clătina, să ne arătăm mulțumitori și să aducem astfel lui Dumnezeu o închinare plăcută, cu evlavie și cu frică” (Evrei 12:28). ...

Creștinul trebuie să fie pregătit să facă o lucrare care dovedește bună-tate, stăpânire de sine, îndelungă răbdare, amabilitate, răbdare. Cultivarea acestor daruri prețioase trebuie să intre în viața creștinului pentru ca, atunci când este chemat la lucru de către Maestrul său, să poată fi gata să-și folosească cele mai înalte puteri ale sale pentru a-i ajuta pe cei din jur și a le aduce binecuvântare. – *In Heavenly Places*, p. 330

Sunt mulți care spun că sunt urmași ai lui Hristos, dar încă nu sunt împlinitori ai Cuvântului. Ei nu găsesc plăcere în Cuvântul Său, deoarece el prezintă o slujire care nu este pe placul lor. ...

Esența și parfumul adevăratei ascultări sunt o manifestare exterioară a unui principiu din interior – iubirea pentru neprihănire și iubirea pentru Legea lui Dumnezeu. Esența oricărei neprihăniri este credințioșia față de Răscumpărătorul nostru, atitudinea de a face binele pentru că așa este bine. ...

... Când iubirea lui Hristos intră în inimă, noi ne străduim să imităm caracterul Său. ... Cu cât studiem mai mult viața lui Isus, cu o inimă dispusă să învețe, cu atât vom deveni mai mult asemenea lui Hristos. În inima adevăratului împlinitor al Cuvântului, Duhul Sfânt aduce o înțelegere clară. Cu cât ne răstignim mai mult practicile egoiste, împărțindu-ne cu alții binecuvântările primite și folosind abilitățile pe care ni le-a dat Dumnezeu,

cu atât harurile cerești vor fi întărite și sporite în noi. Atunci vom crește în spiritualitate, în răbdare, în tărie de caracter, în smerenie și blândețe. – *That I May Know Him*, p. 118

Dumnezeul nostru este un Tată bun și milostiv; serviciul pe care I-l aducem să nu fie privit ca o activitate împovăraătoare și chinuitoare. Trebuie să fie o plăcere să ne închinăm lui Dumnezeu și să luăm parte la lucrarea Sa. Dumnezeu nu dorește ca poporul Său, pentru care a lucrat o mântuire atât de mare, să se comporte ca și când El ar fi un supraveghetor aspru și neînduplecat. El este cel mai bun prieten al copiilor Săi și, când ei se închină înaintea Lui, El vrea să fie cu ei, să-i binecuvânteze și să-i mângâie, umplându-le inimile cu bucurie și dragoste. Dumnezeu dorește ca fiii și fiicele Sale să găsească mângâiere în serviciul Său, ca ei să aibă mai mult bucurii decât necazuri în lucrarea Sa. El dorește ca aceia care vin să I se închine să aducă cu ei gândurile prețioase ale iubirii și purtării Sale de grijă, ca să fie astfel întăriți în toate problemele vieții de fiecare zi, să primească har și să îndeplinească în mod cinstit și cu credincioșie toate lucrurile. ...

Sufletul nostru se poate ridica mai aproape de cer pe aripile imnurilor de laudă. În curțile cerești, Dumnezeu este adorat cu cântări de laudă și, atunci când Îi aducem mulțumirile noastre, serviciul nostru divin se aseamănă cu adorarea oștilor cerești. „Cine aduce mulțumiri ca jertfă, acela proslăvește pe Dumnezeu” (Psalmii 50:23). Să venim deci înaintea Creatorului nostru cu bucurie și adâncă închinare, cu „mulțumiri și cântări de laudă” (Isaia 51:3). – *Calea către Hristos*, pp. 103–104

Vineri, 18 martie

Pentru studiu suplimentar

Scrisori timpurii (Experiențe și viziuni), cap. „Zguduirea”.

STĂRUIȚI ÎN DRAGOSTEA FRĂȚEASCĂ

Sabat după-amiază, 19 martie

Domnul Hristos trebuia să Se identifice cu interesele și nevoile omenirii. El, care era una cu Dumnezeu, S-a legat de fiii oamenilor cu legături care nu aveau să fie rupte niciodată. Domnului Hristos „nu-I este rușine să-i numească frați” (Evrei 2:11). El este Jertfa noastră, Apărătorul nostru, Fratele nostru, purtând chipul nostru omenesc înaintea tronului Tatălui; pentru veșnicie El este una cu neamul omenesc pe care l-a răscumpărat El, Fiul omului. Și toate acestea pentru ca păcătosul să poată fi ridicat din ruina și degradarea păcatului, ca să poată reflecta iubirea lui Dumnezeu și să se împărtășească de bucuria sfințirii. ...

O astfel de iubire este fără egal. Să fim numiți copii ai Împăratului cerească! Prețioasă făgăduință! Tema celei mai profunde meditații! Iubirea fără seamăn a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Gândul acesta are asupra sufletului o putere care îi subjugă și aduce rațiunea în supunere față de voința lui Dumnezeu. Cu cât vom studia mai mult caracterul divin în lumina crucii de pe Golgota, cu atât vom vedea mai mult mila, gingășia și iertarea împletite cu nepărtinirea și dreptatea și cu atât mai mult și mai clar vom discerne nenumăratele dovezi ale iubirii infinite și ale milei pline de gingășie care întrec cu mult dragostea și dorul unei mame pentru copilul ei neascultător. – *Calea către Hristos*, pp. 14–15

Noi Îl numim pe Dumnezeu Tatăl nostru, pretendem că suntem copii ai aceleiași familii, dar, atunci când suntem tentați să micșorăm respectul și influența altcuiva pentru a ne înălța pe noi înșine, îi facem pe plac vrăjmașului și Îl întristăm pe Cel pe care susținem că Îl urmăm. Afecțiunea și mila pe care le-a manifestat Isus în prețioasa Lui viață trebuie să fie un exemplu pentru noi în ce privește modul în care ar trebui să-i tratăm pe semenii noștri și, în special, pe cei care ne sunt frați în Hristos.

Dumnezeu ne face mereu bine, dar noi suntem prea indiferenți față de bunăvoința și față de ajutorul Său. Suntem iubiți cu o duioșie infinită, și

totuși mulți dintre noi au prea puțină dragoste față de semenii. Suntem prea aspri cu cei pe care îi considerăm greșiți și suntem foarte sensibili la cea mai mică acuzație sau îndoială exprimate cu privire la purtarea noastră.

... Noi suntem în fiecare zi beneficiarii binecuvântărilor Cerului și ar trebui ca, din inimile noastre, să izvorască o recunoștință plină de iubire față de Dumnezeu, care să ne determine să simțim cu semenii noștri și să facem din interesele lor preocuparea noastră. Atunci când ne gândim și medităm la bunătatea lui Dumnezeu față de noi, ne închinăm căile sufletului pentru sugestiile lui Satana. – *Mărturii*, vol. 4, p. 222

Unirea dintre Hristos și poporul Său trebuie să fie vie, reală și unică, asemănându-se cu unirea care există între Tatăl și Fiul. Această unire este rodul locuirii lăuntrice a Duhului Sfânt. Toți adevărații copii ai lui Dumnezeu vor face cunoscută lumii unirea lor cu Hristos și cu frații lor. Aceia în ale căror inimi locuiește Hristos vor aduce roade ale iubirii frățești. Ei își vor da seama că sunt datori, ca membri ai familiei lui Dumnezeu, să cultive, să nutrească și să perpetueze iubirea și comuniunea creștină, în spirit, în cuvinte și în acțiune. – *Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 293 (13 oct.)

Duminică, 20 martie: Grija față de poporul lui Dumnezeu

Dumnezeu i-a acordat o mare onoare lui Avraam. Îngerii cerului au umblat și au vorbit cu el așa cum vorbesc prietenii unul cu altul. Când pedepsele cerului erau gata să se abată asupra Sodomei, acest lucru n-a fost ascuns de el și Avraam a devenit mijlocitor la Dumnezeu pentru cei păcătoși. Întâlnirea sa cu îngerii ne prezintă, de asemenea, un frumos exemplu de ospitalitate.

În dogoarea căldurii de la miezul zilei de vară, patriarhul stătea la ușa cortului său, privind la peisajul liniștit din fața lui, când a văzut în depărtare trei călători apropiindu-se. ... El s-a grăbit să-i ajungă și, cu o deosebită amabilitate, i-a rugat să-l onoreze rămânând puțin la el pentru a se răcori și învia. Cu mâinile sale a adus apă ca ei să se poată spăla de praful care se așezase pe picioarele lor în timpul călătoriei. El însuși a ales hrana pe care să le-o servească și, în timp ce aceștia se odihneau la umbra răcoritoare, li s-a pregătit masa, și el a rămas în picioare, plin de respect, lângă ei, în timp ce se ospătau din cele date de el. Dumnezeu a privit acest act de generozitate ca fiind de o importanță suficient de mare pentru a fi

consemnat în Cuvântul Său și, cu mii de ani mai târziu, apostolul inspirat s-a referit la el spunând: „Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii, prin ea, au găzduit fără să știe, pe îngeri” (Evrei 13:2). – *Patriarhi și profeți*, p. 138

Sunt mulți cei pentru care am putea face în așa fel încât căminele noastre să fie o binecuvântare. Momentele noastre de destindere socială nu ar trebui să fie dominate de uzanțe și convenții, ci de Duhul lui Hristos și de învățătura din Cuvântul Său. Israelii îi includeau în toate sărbătorile lor pe cei săraci, pe străin și pe levit, care era atât ajutor pentru preot în Sanctuar, cât și învățător și misionar religios. Aceștia erau priviți de către popor ca oaspeți cărora li se oferea ospitalitatea în toate ocaziile de bucurie socială și religioasă și care erau îngrijiți cu iubire în caz de boală sau de nevoie. Asemenea persoane ar trebui să fie binevenite în căminele noastre. Cât de mult ar însemna o asemenea ospitalitate pentru infirmiera misionară sau pentru învățător, pentru mama muncitoare împovărată de griji sau pentru cei slabi și în vârstă, deseori lipsiți de cămin și luptându-se cu sărăcia și cu multe descurajări! – *Divina vindecare*, pp. 352–353

Să nu considerați că este mai prejos de demnitatea voastră să le slujiți oamenilor aflați în suferință. Nu priviți cu indiferență și cu dispreț la cei care și-au lăsat templul sufletului în ruină. Aceștia sunt obiectul compasiunii divine. Acela care i-a creat pe toți se îngrijește de toți. Nici chiar cei care au căzut pe treapta cea mai de jos nu au ajuns în afara dragostei și a milei Sale. Dacă suntem cu adevărat ucenicii Săi, trebuie să manifestăm același spirit. Dragostea care este inspirată de iubirea noastră pentru Isus va vedea în fiecare suflet, bogat sau sărac, o valoare care nu poate fi măsurată de aprecierea omenească. Lăsați ca în viața voastră să se vadă o dragoste care este mai înaltă decât pot să exprime cuvintele.

Adeseori, inimile oamenilor se vor împietri în fața mustrării, dar nu se vor putea împotrivi iubirii arătate față de ei în Hristos. ... Mesajul vostru să fie: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” – *Mărturii*, vol. 6, p. 279

Luni, 21 martie: Lăcomia și imoralitatea sexuală

Dar, cu toate că a fost făcut după chipul lui Dumnezeu, prin lipsa lui de cumpătare, omul a încălcat principiile și legile date de Dumnezeu pentru bunăstarea lui fizică. Necumpătarea de orice fel amorțește organele

de simț și slăbește atât de mult puterile creierului, încât lucrurile veșnice nu mai sunt apreciate, ci sunt așezate la același nivel cu cele obișnuite. Puterile mai înalte ale minții, destinate unor scopuri nobile, sunt aduse în robia pasiunilor josnice. Dacă obiceiurile noastre fizice nu sunt corecte, puterile noastre mintale și morale nu vor fi puternice, deoarece există o strânsă legătură între latura fizică și cea morală. Apostolul Petru a înțeles lucrul acesta și și-a înălțat glasul pentru a-i avertiza pe frații lui: „Preaiubiților, vă sfătuiesc, ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești care se războiesc cu sufletul.”

În lumea care se declară a fi creștină există prea puțină tărie morală. Au fost îngăduite obiceiuri greșite, iar legile fizice și morale au fost nesocotite, până când standardul general al virtuții și al evlaviei a ajuns extrem de coborât. Obiceiurile care coboară standardul sănătății fizice slăbesc puterea intelectuală și pe cea morală. Îngăduirea poftelor și a pasiunilor nefirești exercită o influență care ajunge să pună stăpânire pe sistemul nervos. Instinctele animalice sunt întărite, în timp ce simțul moral este slăbit. Unui om necumpătat îi este imposibil să fie creștin, deoarece puterile lui mai înalte sunt aduse în robia patimilor josnice. – *Mărturii*, vol. 3, pp. 50–51

Aceia care dețin balanții resurselor Domnului au o mare responsabilitate. Ei nu trebuie să cheltuiască banii numai pentru satisfacerea dorințelor egoiste, întrucât vistieria Domnului este lipsită de tot ce este cheltuit în acest fel. Prin bunătatea neîntrecută a lui Dumnezeu, Duhul Sfânt lucrează prin om și îl determină să investească mai mult sau mai puțin în cauza lui Dumnezeu, să-și folosească aceste mijloace materiale pentru slava lui Dumnezeu.

Când vă gândiți să întrebuințați banii Domnului pentru satisfacerea personală și egoistă, amintiți-vă că sunt mulți oameni care trăiesc într-o sărăcie lucie, care nu pot cumpăra nici alimente, nici îmbrăcăminte și acești oameni sunt moștenirea lui Dumnezeu. Noi trebuie să facem bine la toți și mai ales fraților în credință. Dacă sunt agenți ai lui Dumnezeu prin atitudinea lor față de adevăr, cei care au resurse din abundență își vor folosi comorile cu înțelepciune pentru ca niciunul dintre frații de credință să nu sufere de foame sau din lipsă de îmbrăcăminte. – *The Upward Look*, p. 29

Filozofia cea mai profundă și adevărată a vieții și a credinței este să ajungem să avem o relație cât mai strânsă cu Dumnezeu. ...

Țineți-vă strâns de Isus! ... Păstrați-vă sufletul în dragostea lui Dumnezeu orice s-ar întâmpla și veți crește ca oameni puternici din

punct de vedere spiritual. O recunoaștere continuă a lui Dumnezeu, plină de încredere și de recunoștință, stă la temelia oricărei purtări corecte, a oricărui caracter curat. Nu trebuie să vă pierdeți niciodată încrederea în Dumnezeu! – *Letter 22*, 19 septembrie 1886

Marti, 22 martie: „Aduceți-vă aminte de mai-marii voștri”

Cu cât un om ocupă o poziție mai înaltă, cu atât are o răspundere mai mare, cu atât mai mare va fi influența pe care o exercită și cu atât mai mare este nevoia lui de dependență de Dumnezeu. Întotdeauna să-și amintească faptul că, odată cu chemarea la lucru, vine și chemarea de a umbla cu grijă înaintea semenilor lui. El trebuie să stea înaintea lui Dumnezeu în atitudinea unui ucenic. Poziția nu aduce și sfințenia caracterului. Un om este cu adevărat mare atunci când Îl onorează pe Dumnezeu și ascultă de poruncile Lui. ...

Cărarea bărbaților care sunt puși să fie conducători nu este ușoară, dar ei trebuie să vadă în orice piedică o chemare la rugăciune. Niciodată nu trebuie să uite să ceară sfat de la Marele Izvor al oricărei înțelepciuni. Întăriți și iluminați de Maestru, ei vor fi făcuți în stare să stea neclintii împotriva influențelor nesfinte și să facă deosebire între ce este corect și ce este greșit, între bine și rău. Ei vor aproba ce aprobă Dumnezeu și vor lupta cu putere împotriva introducerii principiilor greșite în lucrarea Sa. – *Profeți și regi*, pp. 30–31

Petru fusese pus din nou în apostolia lui, dar cinstea și puterea pe care le-a primit de la Hristos nu i-au dat supremație asupra fraților lui. Lucrul acesta a fost bine lămurit de Hristos când Petru a întreat: „Cu acesta ce va fi?” El a zis: „Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine.” Petru nu a primit cinstea de a fi cap al bisericii. Favoarea pe care Hristos i-o arătase, iertându-i abateră și încredințându-i hrănirea turmei, și însăși credincioșia lui Petru de a-L urma pe Hristos i-au câștigat încrederea fraților săi. El avea mare influență în biserică. Dar ceea ce Hristos l-a învățat la Marea Galileei a dus cu el în toată viața. – *Hristos, Lumina lumii*, p. 817

Dumnezeu dorește ca noi să cultivăm mai mult rugăciunea și mai puțin vorbăria. Pragul cerului este inundat de lumina slavei Sale și El va face ca lumina aceasta să strălucească în inima oricui va avea o relație strânsă cu El. ... Nu-i criticați pe cei care poartă povara responsabilității. Nu lăsați ca discuțiile voastre din familie să fie otrăvite de critică la adresa lucrătorilor

Domnului. Părinții care se lasă în voia acestui spirit de critică nu aduc înaintea copiilor lor ceea ce îi va face înțelepți pentru mântuire. Cuvintele lor tind să clatine credința și încrederea nu doar a copiilor, ci și a celor mai în vârstă. Oricum, în general, se manifestă destul de puțin respect și destul de puțină venerație pentru lucrurile sacre. Satana se va uni plin de avânt cu cei care critică, pentru a încuraja necredința, invidia, gelozia și lipsa de respect. El este tot timpul la lucru pentru a-i umple pe oameni cu spiritul lui, pentru a stinge iubirea care ar trebui cultivată cu sfințenie între frați, pentru a descuraja încrederea, pentru a stârni invidia, bănuielile și certurile. Să nu cumva să fim găsiți printre colaboratorii lui! – *Mărturie*, vol. 7, pp. 183–184

Miercuri, 23 martie: Păziți-vă de orice fel de învățături străine

Penitențele, chinuirea trupului, mărturisirea continuă a păcatului fără o pocăință sinceră, posturile, sărbătorile și respectarea regulilor exterioare fără o consacrare adevărată – toate acestea nu au nicio valoare. Jertfa lui Hristos este suficientă. El a adus o jertfă completă și eficientă înaintea lui Dumnezeu și, fără meritele lui Hristos, orice efort omenesc este fără valoare. Când mergem pe calea aceasta, noi nu numai că Îl dezonorăm pe Dumnezeu, ci ne distrugem capacitatea de a fi folositori în prezent și în viitor. Lipsa de înțelegere a valorii jertfei lui Hristos ne devalorizează. Ea ne întunecă așteptările și ne face să nu beneficiem de privilegiile pe care le avem. Ea ne determină să primim teorii neîntemeiate și periculoase cu privire la mântuirea care a fost cumpărată pentru noi cu un preț infinit. Planul de Mântuire nu este înțeles ca fiind acel plan prin care puterea divină îi este dată omului pentru ca efortul lui să aibă cu adevărat succes. – *Solii alese*, cartea 3, p. 190

„Vă voi da o inimă nouă” (Ezechiel 36:26). Hristos trebuie să locuiască în inima voastră, după cum sângele este în corp și circulă ca o putere dătătoare de viață. În privința aceasta, niciodată nu se insistă prea mult. În timp ce adevărul trebuie să fie armura noastră, convingerile trebuie să ne fie întărite prin compasiunea vie care a caracterizat viața lui Hristos. Dacă adevărul, adevărul cel viu, nu este exemplificat în caracter, niciun om nu va putea sta în picioare. Este o singură putere în stare să ne facă statornici sau să ne păstreze astfel – harul lui Dumnezeu, în adevăr. Cel care se încrede în orice altceva deja se clatină și este gata să cadă.

Domnul dorește ca voi să vă bizuiți pe El. Folosiți cât mai bine orice ocazie de a veni la lumină. Dacă rămâneți departe de influențele sfinte care vin de la Dumnezeu, cum puteți discerne lucrurile spirituale? – *Mărturii*, vol. 7, p. 189

Veniți la Isus și veți primi odihna și pacea. Puteți să aveți binecuvântarea chiar acum. Satana vă sugerează că sunteți neajutorați, că nu vă puteți aduce singuri binecuvântarea. Este adevărat că sunteți neajutorați. Totuși, înălțați-L pe Isus înaintea lui Satana, spunându-i: „Eu am un Mântuitor înviat. Mă încred în El, iar El nu va îngădui niciodată să fiu încurcat. Sunt triumfător în Numele Său. El este neprihănirea mea și cununa bucuriei mele.” Nimeni de aici să nu creadă că situația lui este fără speranță, pentru că nu este așa. Poate că vedeți că sunteți păcătoși și degradați, dar tocmai din cauza aceasta aveți nevoie de un Mântuitor. Dacă aveți păcate de mărturisit, nu pierdeți timpul! Aceste clipe sunt de aur. „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Aceia care flămânzesc și însetează după neprihănire vor fi săturați, deoarece Isus a fâgăduit lucrul acesta. Ce Mântuitor prețios! Brațele Sale sunt deschise ca să ne primească, iar inima Sa cea mare și plină de iubire așteaptă să ne binecuvânteze. – *Solii alese*, cartea 1, pp. 352–353

Joi, 24 martie: Să ieșim afară din tabără, la Isus

Lumina răspândită prin viața creștinului adevărat depune mărturie despre unirea lui cu Hristos. El este ascuns, iar Hristos este descoperit. ... „Preaiubiților, acum suntem copii ai lui Dumnezeu. Și ce vom fi nu s-a arătat încă. Dar știm că, atunci când Se va arăta El, vom fi ca El, pentru că Îl vom vedea așa cum este” (1 Ioan 3:2). Atunci, aceia a căror viață a fost ascunsă în Hristos, aceia care, pe acest pământ, au luptat lupta cea bună a credinței vor străluci în Împărăția lui Dumnezeu cu slava Răscumpărătorului lor.

... Scopul lui Dumnezeu pentru voi este acela de a duce o viață care să-i facă pe alții mai buni, o viață care să arate că în voi a luat chip Hristos, nădejdea slavei. El dorește ca voi să puteți spune împreună cu apostolul Pavel: „Trăiesc, dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine” (Galateni 2:20). – *Asemenea lui Hristos*, p. 107 (3 apr.)

Când am privit la chipurile celor încercați, care erau atât de prețioși în ochii Domnului, și am văzut că unii dintre ei păreau aproape gata să-și

dezbrace armura..., în mintea mea s-a ivit întrebarea: Cine se va ridica pentru a lua locul acestor bătrâni și oboșiți soldați ai crucii? Cine se va consacra pentru lucrarea lui Dumnezeu?... Unde sunt cei care au cunoașterea adevărului, care Îl iubesc pe Isus și iubesc sufletele pentru care a murit El suficient de mult ca să renunțe la eul lor, să aleagă suferința și să iasă afară din tabără și să sufere ocară lui Hristos?...

... Frați și surori, înălțați spre Dumnezeu rugăciunile voastre fierbinți, ca El să găsească lucrători pe care să-i trimită la seceriș, căci mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! – *Schițe din viața mea*, pp. 276–277

„Domnul vine” trebuie să fie mărturia dată nu doar cu buzele, ci cu viața și cu caracterul, dar mulți dintre cei cărora Dumnezeu le-a dat lumină și cunoștință, influență și mijloace materiale sunt oameni care nu iubesc adevărul și nu îl trăiesc. Au sorbit atât de adânc din cupa amețitoare a egoismului și a caracterului lumesc, încât s-au îmbătat de grijile acestei vieți. Fraților, dacă veți continua să fiți la fel de leneși, de lumești și de egoiști cum ați fost până acum, Dumnezeu cu siguranță vă va lăsa deoparte și îi va lua pe cei care sunt mai puțin preocupați de ei înșiși, mai puțin ambițioși după onoarea lumii și care nu vor ezita să meargă, asemenea Domnului lor, afară din tabără, suportând rușinea. Lucrarea le va fi dată celor care vor să se angajeze în ea, celor care o prețuiesc și care împletesc principiile ei în experiența lor zilnică. Dumnezeu va alege oameni smeriți, care urmăresc onoarea Numelui Său și înaintarea cauzei Sale mai degrabă decât onoarea și avansarea lor. El va ridica oameni care nu au atât de multă înțelepciune lumească, dar care sunt în legătură cu El și care caută putere și sfat de sus. – *Mărturii*, vol. 5, p. 461

Vineri, 25 martie

Pentru studiu suplimentar

Fii și fiice ale lui Dumnezeu, „Toate națiunile sunt strânse la judecată”, p. 361 (20 dec.)

IANUARIE

1. S. Apocalipsa 22:13
s. a. B 16:46, CT 16:37, IS 16:30, MS 16:45,
SM 16:47, DJ 16:57, AR 16:59

-
2. D. Isaia 41:13
3. L. Ioan 15:5
4. M. Isaia 28:16
5. M. Matei 22:14
6. J. Matei 6:28-29
7. V. Faptele 17:28

s. a. B 16:52, CT 16:43, IS 16:37, MS 16:51,
SM 16:53, DJ 17:03, AR 17:05

-
8. S. Efeseni 6:10

s. a. B 16:53, CT 16:44, IS 16:38, MS 16:52,
SM 16:54, DJ 17:04, AR 17:07

-
9. D. Ioan 11:25
10. L. Galateni 6:14
11. M. Isaia 40:29
12. M. Matei 6:15
13. J. 1 Corinteni 3:11
14. V. Ioan 15:15

s. a. B 17:00, CT 16:51, IS 16:45, MS 17:00,
SM 17:02, DJ 17:11, AR 17:14

-
15. S. Evrei 7:26

s. a. B 17:02, CT 16:52, IS 16:47, MS 17:01,
SM 17:03, DJ 17:12, AR 17:15

-
16. D. Ioan 8:58
17. L. 1 Petru 1:18-19
18. M. Țefania 3:17
19. M. Isaia 60:1
20. J. Ioan 1:11
21. V. Evrei 2:17

s. a. B 17:09, CT 17:00, IS 16:55, MS 17:09,
SM 17:12, DJ 17:20, AR 17:23

-
22. S. Exodul 14:14

s. a. B 17:11, CT 17:01, IS 16:57, MS 17:11,
SM 17:13, DJ 17:21, AR 17:25

-
23. D. Ioan 3:17
24. L. Apocalipsa 14:12
25. M. Ieremia 30:17
26. M. Psalmii 119:68
27. J. 1 Petru 1:5
28. V. Matei 7:20

s. a. B 17:19, CT 17:09, IS 17:06, MS 17:19,
SM 17:23, DJ 17:29, AR 17:33

-
29. S. 1 Petru 2:21

s. a. B 17:20, CT 17:11, IS 17:08, MS 17:21,
SM 17:24, DJ 17:31, AR 17:35

-
30. D. Evrei 11:6
31. L. Isaia 9:6

FEBRUARIE

1. M. Faptele 16:9
2. M. Mica 5:2
3. J. Ioan 15:2
4. V. Matei 25:36

s. a. B 17:29, CT 17:19, IS 17:16, MS 17:30,
SM 17:34, DJ 17:39, AR 17:44

-
5. S. Psalmii 34:15

s. a. B 17:30, CT 17:20, IS 17:18, MS 17:31,
SM 17:35, DJ 17:40, AR 17:45

-
6. D. 1 Ioan 2:6
7. L. Luca 21:27
8. M. Luca 19:9
9. M. Ioan 6:50
10. J. Romani 7:18
11. V. Ioan 1:3

s. a. B 17:39, CT 17:29, IS 17:27, MS 17:40,
SM 17:45, DJ 17:49, AR 17:54

-
12. S. 1 Corinteni 2:9

s. a. B 17:40, CT 17:30, IS 17:29, MS 17:42,
SM 17:46, DJ 17:50, AR 17:56

-
13. D. Psalmii 34:7

14. L. Ioan 11:25
15. M. 2 Corinteni 4:6
16. M. 1 Ioan 2:1
17. J. Ezechiel 3:17
18. V. Proverbele 18:24

s. a. B 17:48, CT 17:38, IS 17:38, MS 17:51,
SM 17:56, DJ 17:58, AR 18:05

-
19. S. Coloseni 2:15

s. a. B 17:50, CT 17:40, IS 17:39, MS 17:52,
SM 17:57, DJ 18:00, AR 18:06

-
20. D. Luca 2:29,30

21. L. Ioan 1:3
22. M. Romani 8:3
23. M. Ioan 13:8
24. J. Evrei 10:10
25. V. Ioan 3:16

s. a. B 17:58, CT 17:48, IS 17:49, MS 18:01,
SM 18:07, DJ 18:08, AR 18:15

-
26. S. Apocalipsa 15:4

s. a. B 17:59, CT 17:49, IS 17:50, MS 18:03,
SM 18:08, DJ 18:09, AR 18:16

-
27. D. 2 Timotei 3:12

28. L. Isaia 53:2

MARTIE

1. M. Romani 8:34
2. M. Isaia 53:3
3. J. 1 Petru 1:3
4. V. Ioan 3:19

s. a. B 18:07, CT 17:57, IS 17:59, MS 18:11,
SM 18:17, DJ 18:17, AR 18:25

-
5. S. Apocalipsa 6:2

s. a. B 18:08, CT 17:58, IS 18:00, MS 18:13,
SM 18:19, DJ 18:18, AR 18:26

-
6. D. Ioan 6:38
7. L. Luca 12:12
8. M. 2 Corinteni 5:19
9. M. Ioan 5:17
10. J. Ioan 3:14
11. V. Ioan 15:4

s. a. B 18:16, CT 18:06, IS 18:09, MS 18:21,
SM 18:28, DJ 18:26, AR 18:35

-
12. S. Psalmii 32:8

s. a. B 18:17, CT 18:07, IS 18:11, MS 18:23,
SM 18:29, DJ 18:27, AR 18:36

-
13. D. Evrei 1:3

14. L. Romani 1:20
15. M. Plângerile 3:22,23
16. M. Romani 12:2
17. J. Mica 5:2
18. V. Filipeni 2:7

s. a. B 18:25, CT 18:15, IS 18:19, MS 18:31,
SM 18:38, DJ 18:35, AR 18:44

-
19. S. Ioan 10:27

s. a. B 18:26, CT 18:16, IS 18:20, MS 18:32,
SM 18:39, DJ 18:36, AR 18:46

-
20. D. Isaia 52:6

21. L. Matei 9:2
22. M. Marcu 16:18
23. M. Ioan 9:4
24. J. Ioan 13:13
25. V. Matei 11:29,30

s. a. B 18:34, CT 18:23, IS 18:29, MS 18:41,
SM 18:48, DJ 18:43, AR 18:54

-
26. S. Luca 19:10

s. a. B 18:35, CT 18:25, IS 18:30, MS 18:42,
SM 18:49, DJ 18:45, AR 18:55

-
27. D. Evrei 7:25

28. L. Marcu 9:35
29. M. Coloseni 4:6
30. M. Matei 13:52
31. J. Ioan 14:2